

Phỉ Hoạn Tương Tư

Contents

Phỉ Hoạn Tương Tư	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	3
3. Chương 3	6
4. Chương 4	8
5. Chương 5	10
6. Chương 6	12
7. Chương 7	15
8. Chương 8	17
9. Chương 9	20
10. Chương 10	23
11. Chương 11	26
12. Chương 12	27
13. Chương 13	29
14. Chương 14	33
15. Chương 15	36
16. Chương 16	39
17. Chương 17	42
18. Chương 18	44
19. Chương 19	47
20. Chương 20	51
21. Chương 21	55
22. Chương 22	56
23. Chương 23	61
24. Chương 24: Phiên Ngoại	65

Phỉ Hoạn Tương Tư

Giới thiệu

Thể loại: Đàm mỹ, Trúc mã văn, vườn trường, thâm mến, ôn nhu trầm ổn công X tặc mao ngạo kiều trung khuyến thụ

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/phi-hoan-tuong-tu>

1. Chương 1

chương một

Thời điểm Lưu Huy đạp xe đạp đến Trương gia gia chúc viện, chính là lúc Trương Tiểu Dã đang trông áo

may ô, mặc quần lót ngồi trên băng ghế nhỏ ở cửa nhà gặm dưa hấu, trên cằm đều là màu đỏ của nước dưa, róc rách nhỏ xuống nửa thân người.

Rõ ràng còn là một thằng nhóc, tư thế kia lại giống như một ông chú tuổi trung niên không nghề nghiệp

“Hắc!” Lưu Huy gõ xuống đầu nhỏ của cậu, “Anh của cậu đâu?”

Trương Tiểu Dã hiển nhiên vô cùng bất mãn với người làm phiền cậu ăn dưa hấu, vung lên khuôn mặt nhỏ nhìn Lưu Huy từ trên xuống dưới “Anh là ai?”

Lưu Huy đoạt lấy nửa mảnh dưa hấu còn chưa kịp ngoạm ăn của Trương Tiểu Dã: “Mấy ngày không gặp, cậu liền không nhận ra Lưu ca.”

Trương Tiểu Dã từ trong lỗ mũi hừ một tiếng, nghiêng mặt sang bên cao giọng gọi: “Trương Kinh, gian phu của anh tìm được anh rồi.”

Lưu Huy phun dưa hấu ra ngoài, Trương Tiểu Dã từ trên băng ghế nhảy dựng lên, mặt run rẩy nhìn đại áo may ô trên người ghét bỏ nói “Chao ôi ~anh thực phiền!!”

Lưu Huy ho khan nói không ra lời, nước mắt đều sắp rơi cả ra

Trương Tiểu Dã còn muốn gào to, bị người từ phía sau tóm chặt cổ áo, thanh âm của Trương Kinh vang lên: “Cái miệng thói này, sớm muộn gì cũng xé người ra”

Trương Tiểu Dã giương nanh múa vuốt muốn tránh thoát sự trói buộc của Trương Kinh, lại bị ca ca hắn gắt gao bắt lấy cổ tay đè xuống, hai thằng nhóc lớp 9 dù hung hăng đi nữa, cũng không sánh bằng thiếu niên cấp ba thời kỳ sắp phát dục. Tuy nói chỉ có 2 năm chênh lệch, chiều cao, cân nặng, sức mạnh, lại hoàn toàn không cùng một đẳng cấp.

“Mới vừa nói lung tung cái gì đấy?” Trương Kinh từ trên cao nhìn xuống em trai mình.

Trương Tiểu Dã tức giận giương cổ lên, không nói lời nào.

Lưu Huy bỗng dừng khựng một tiếng, đưa tay ra nặn nặn mặt Trương Tiểu Dã, hướng Trương Kinh nói, “Em trai cậu thật không được người ta yêu thích.”

“Cần anh để ý!” Trương Tiểu Dã mặt đỏ lên, gọi, “Ai muốn anh thích, biến thái!”

Lưu Huy hô hấp cứng lại, trong nụ cười lộ ra cảm giác mát mẻ, bàn tay di chuyển lên xuống, dí sát vào mặt Trương Tiểu Dã, ngữ khí ôn nhu: “có thể lặp lại lần nữa không, tiểu đệ đệ?”

Trương Tiểu Dã nhìn chằm chằm Lưu Huy vài giây, hừ một tiếng, nghiêng đầu đi: “Rất muốn nói là không thể nói hai lần.” Sau đó vịn vịn thân thể của chính mình: “Trương Kinh anh buông tay! Tôi còn muốn ăn dưa hấu!”

Trong phòng truyền đến tiếng gào của mẹ Trương: “Trương Tiểu Dã, mau trở lại làm bài tập!”

“Con còn chưa ăn xong dưa hấu!”

“Ăn cái rắm! nửa trái dưa hấu kia con đã ăn cả một giờ rồi! Trở về đem bài tập làm!”

“Mẹ cứ bắt con làm” Trương Tiểu Dã duỗi tay chỉ vào Trương Kinh, “Bằng cái gì Trương Kinh có thể tùy tiện ra ngoài chơi?”

Trương Kinh hất cánh tay Trương Tiểu Dã, vẻ mặt đầy khinh bỉ: “Em cho rằng anh là em sao, bài tập của anh đã sớm làm xong.”

Trương Tiểu Dã thu lại móng vuốt, tức giận nhìn Trương Kinh: “Anh liền cùng hồ bằng cầu hữu của anh cầu kết với nhau làm việc xấu đi, cút đi! Cút đi!”

Lưu Huy cười: “Còn rất có văn hóa.”

“Các anh cứ bắt nạt tôi đi, ngày mai tôi phải đi tìm bà nội!” Trương Tiểu Dã tức giận hét, đôi mắt màu đen nhanh chóng liếc nhìn Lưu Huy, quay người chạy về trong phòng, đóng sập cửa. để lại Trương Kinh đứng trước cửa đỏ khóc đỏ cười.

“Chà chà.” Lưu Huy vỗ vỗ vai Trương Kinh, “Em trai cậu tính khí vẫn là trước sau như một!”

“Khi còn bé không ai trông coi, bà nội liền chiều hư.” Trương Kinh cười khỏ, lúc trước vì tránh né kế hoạch hoá gia đình, cha liền về quê nhà sinh đẻ, đứa nhỏ này từ nhỏ sống cùng bà nội mà lớn lên, vào trung học cơ sở mới từ nông thôn lên đây, thấy người khác liền bày ra địch ý không rõ cùng với cảm giác xa cách, hai ba ngày nay con nháo muốn đi tìm bà nội.

Mới đầu người trong nhà còn có cảm giác áy náy với tiểu tổ tông này, thời gian lâu dài, cảm giác áy náy chậm rãi phai nhạt, cũng không còn lúc nào cũng quan tâm đến tâm hồn yếu ớt của nhóc trai Trương Tiểu Dã.

Nên rống rống, nên mắng mắng, nhìn, nhìn, hiện tại không làm bài tập thì đưa hẩu cũng không cho ăn.

Bên ngoài xe đạp linh linh keng keng vang lên, Trương Tiểu Dã nằm nhoài trên cửa sổ nhìn ra phía ngoài, nhìn thấy Trương Kinh cùng Lưu Huy đẩy xe đạp đi ra, chỗ ngồi đằng sau chiếc xe đạp đặt lên cây đàn ghi ta mà Lưu Huy yêu thích, hộp đàn màu đen được tà dương phủ một tầng ánh sáng lấp lánh.

Trương Tiểu Dã thể không phân biệt được việc Lưu Huy gảy đàn ghita cùng lúc bà nội đan len, ai có kỹ thuật tốt hơn, thế nhưng Trương Tiểu Dã cũng biết âm thanh khi Lưu Huy đàn rất êm tai, rất có từ tính, khi anh hạ thấp giọng cùng người khác nói chuyện đối với người nghe mà nói quả thực là một loại hưởng thụ, ngay cả lúc khà khà cười khúc khích, vẫn có thể nghe được hươu con nhảy loạn trong lòng, Lưu Huy chính là nhờ cổ họng tốt kia nên Trương Tiểu Dã vẫn không tính là quá kém mắt, ở trường học anh thu thập rất nhiều người hâm mộ không rõ từ đâu, đem cái gọi là đội nhạc của chính mình tổ chức khá có danh tiếng.

Trương Tiểu Dã trơ mắt nhìn bọn họ đi ra cửa lớn, mới bắt đầu dĩ ngồi trở lại trên ghế, nhìn những bài tập phương trình hoá học vật lý, bỗng nhiên bực bội, cầm bút vẽ linh tinh trên giấy một trận, sau đó co quắp ngã lộn lộn ở trên giường.

“A... A...” Trương Tiểu Dã bỗng nhiên nhảy phía trước cửa sổ, nằm nhoài trên cửa sổ, gào thét, “Thả tôi ra ngoài!!”

GH: lần đầu edit, một chương thôi mà nhìn đồng hồ hết hồn, 4 tiếng >0< mọi=”” người=”” có=”” đọc=”” thì=”” góp=”” ý=”” giúp=”” ta=””>

^^

2. Chương 2

chương hai

Trương Tiểu Dã ở trong lớp ngủ.

Trương Tiểu Dã lấy kéo cắt tóc phía trước của những cô bạn gái nhỏ.

Trương Tiểu Dã tại thời điểm bạn học bên cạnh bị lão sư dạy hóa mắng, dán cái mặt heo phía sau đầu nó.

Lưu Huy mới vừa đi tới cửa lớn Trương gia, liền nghe thấy mẹ Trương gào thét: “Trương Tiểu Dã!!!”

Vào cửa, nhìn thấy mẹ Trương cầm trong tay cây chổi, nổi giận dùng dùng đứng ở bên giường.

“Xảy ra chuyện gì vậy?” Lưu Huy thấp giọng hỏi.

Trương Kinh nói: “Tiểu Dã đem mực nước rầy làm váy của mẹ tôi đỏ lên hết.”

“Váy kia rất đắt?”

“Không, váy kia người khác tặng, mẹ của tôi cũng không thích.” Trương Kinh đỡ cái trán, “Nhưng nó giấu đi, khiến một người cơ hồ chưa dùng qua hơn 500 đồng tiền son môi như mẹ tôi ở phía trên tấm váy thoa dày đặc một tầng.”

Lưu Huy muốn cười, mẹ Trương chớp mắt bay đến, Lưu Huy khụ một tiếng, vô cùng sáng suốt nhin cười.

“Trương Tiểu Dã!” mẹ Trương lấy cái chổi gỗ lên ván giường, “Con đi ra cho ta!”

Âm thanh Trương Tiểu Dã từ dưới đáy giường truyền đến: “Mẹ để con ra rồi đánh con, như vậy con rất mất mặt!”

Mẹ Trương tức giận không để ý hình tượng, ngồi xổm xuống cầm cái chổi hướng dưới đáy giường chọt: “Con lăn ra đây cho ta!”

Dưới đáy giường là một loạt các âm thanh sống động, sau đó “đông” vang lên, Trương Tiểu Dã hình như bị đụng trúng đầu, “ai ô” kêu một tiếng, âm thanh dần theo khóc nức nở, nhưng miệng vẫn rất cứng: “Nam tử hán đại trượng phu, nói không ra ngoài là không ra ngoài!”

Trương Kinh nói: “Trương Tiểu Dã, em nháo đủ chưa, mau ra đây.”

“Anh nghĩ tôi ngốc, đi ra ngoài sẽ bị đánh.” Trương Tiểu Dã dừng một chút, âm thanh oan ức vụn vặt, “Vả lại, các người đều không thích tôi! Không có ai yêu tôi! Tôi muốn về nhà! Tôi muốn tìm bà nội của tôi! Trên thế giới này chỉ có bà nội là thương tôi!”

Mẹ Trương ném cái chổi, mắt đỏ lên, chống nạnh, “hồ xích hồ xích” thở hổn hển.

Lưu Huy nhìn Trương Kinh, ngồi chồm hổm xuống, nghiêng đầu nhìn phía dưới giường, Trương Tiểu Dã núp ở tận cùng bên trong, đôi mắt đọng đầy nước, đột nhiên nhìn thấy có người ngồi chồm hổm xuống, sợ đến co rụt lại về phía sau, đầu liền đụng phải ván giường, ô lên một tiếng, ôm đầu oan ức hung ác trừng mắt nhìn Lưu Huy.

“Tiểu Dã, đi ra.” Lưu Huy trầm thấp nở nụ cười, hướng về Trương Tiểu Dã đưa tay ra.

Trương Tiểu Dã cảnh giác nhìn chằm chằm cánh tay đang duỗi qua, ôm đầu cẩn thận xoa xoa.

Lưu Huy hỏi: “Cậu chẳng lẽ muốn ở dưới gầm giường chờ cả đời?”

“Tôi sẽ chờ cả đời, ” Trương Tiểu Dã nói, “Chết đói cũng không đi ra ngoài.”

Lưu Huy nói: “Cậu chờ ở bên trong sẽ không thấy được bà nội cậu.”

Trương Tiểu Dã khịt khịt mũi, nửa ngày không nói gì, đôi mắt sáng lên, dịu dàng, tràn đầy hơi nước.

Lưu Huy còn nói: “Cậu đi ra, tôi dẫn cậu đi tìm bà nội.”

Trương tiểu suy nghĩ, hỏi: “Thật sự?”

Lưu Huy nói: “Tôi chưa bao giờ lừa người.”

Trương Tiểu Dã nhìn Lưu Huy chằm chằm, dường như đang nghiên cứu coi có thể tin câu nói này bao nhiêu.

Lưu Huy ngẩng đầu nhìn bộ dạng đau đầu của Trương Kinh, mẹ Trương hướng hấn gật gật đầu, Lưu Huy lúc này mới trả lời: “Cậu đi ra tôi sẽ dẫn cậu đi.”

Trương Tiểu Dã cuối cùng bắt đầu di chuyển, che chỗ vết thương đầy rẫy trên đầu, bò ra bên ngoài, thời điểm đi được hai bước, liền cẩn thận tung một câu nói ác: “Anh nếu không mang tôi đi tìm bà nội, tôi sẽ chết cho anh xem.”

Lưu Huy phì một tiếng bật cười: “Ai nha, tôi rất sợ.”

Trương Tiểu Dã lúc này mới nắm chặt tay Lưu Huy.

Trên tay Trương Tiểu Dã ẩm ướt vô cùng, không biết là nước mũi hay là nước mắt. Lưu Huy do dự một chút, vẫn là nắm chắc bàn tay nhỏ ướt nhẹp kia.

Mẹ Trương cuối cùng vẫn thỏa hiệp, chọn ngày cuối tuần để Trương Tiểu Dã về nhà thăm bà nội nó.

Thông qua cửa sổ tàu hỏa, có thể nhìn thấy ruộng đồng bên ngoài mênh mông vô bờ, trên xe lửa có rất ít người, Trương Tiểu Dã hưng phấn như bị dính găm trên mông, trên ghế ngồi loay hoay qua, loay hoay lại, vả lại cùng ngồi với cậu là hai người yên lặng ngồi đối diện, Trương Kinh dựa vào cửa sổ, nâng cằm nhìn ra phía bên ngoài, Lưu Huy cũng theo góc độ ấy nhìn về phía cửa sổ. Con mắt Trương Tiểu Dã chuyển động,

thân thể mềm mại trượt xuống chỗ ngồi, lặng yên không tiếng động dịch đến bên người Lưu Huy, lớn tiếng gọi: “Oa!”

Thân thể Lưu Huy rõ ràng chấn động một chút, tựa lưng vào ghế ngồi.

Tạo được sự bất ngờ thành công, Trương Tiểu Dã cười oai oái trong ***g ngực của Lưu Huy, sau đó liền giãy giụa bò lên, rướn cổ lên nhìn sang góc độ vừa rồi anh nhìn.

Bên kia sao làm sao có thể nhìn thấy được phong cảnh gì, chỉ có thể nhìn thấy nửa cái gò má của Trương Kinh.

“Đều đã bị anh của tôi chặn lại.” Trương Tiểu Dã lấy cánh tay chọt chọt Lưu Huy, “Anh ra phía trước ngồi một chút đi, ra phía trước ngồi là có thể nhìn thấy phong cảnh bên ngoài, một chút nữa, bên kia sẽ xuất hiện cảnh rau cải dầu đang nở rộ, từng mảnh từng mảnh, rất đẹp đẽ, ai nha Trương Kinh anh tránh ra chút đi, nhanh lên.”

“Em định lừa gạt ai.” Trương Kinh vò vò mái tóc của Trương Tiểu Dã, “Em rốt cuộc là em trai của ai a?”

Trương Tiểu Dã cười hì hì nhảy về chỗ mình ngồi: “Ai bảo anh không mang tôi trở lại tìm bà nội.” Sau đó quơ quơ đầu, vô cùng vui vẻ nhìn ra phía bên ngoài.

Lưu Huy nhìn động tác của hai anh em họ, cũng giương lên khóe miệng sờ sờ tóc Trương Tiểu Dã, hẳn sờ rất nhẹ, giống như muốn thông qua mái tóc của Trương Tiểu Dã để chạm được cái gì, Trương Tiểu Dã ngẩng đầu lên, hai con mắt nhìn xem bàn tay của hắn, đáng vẻ nghi hoặc lại ngây thơ.

Xuống xe lửa, bọn họ lại đi bằng ô tô, không dễ dàng đến thôn trang nhỏ kia, Trương Tiểu Dã xuống xe giống như một con ngựa hoang mất dây cương chạy bay trốn ra ngoài.

Trương Tiểu Dã vùng chân, vui sướng vịn phần, sức sống tràn trề, hận không thể cùng sử dụng hai tay hai chân, bốn chi đập đất mà chạy trốn.

“Bà nội!” Trương Tiểu Dã vừa chạy vừa gọi, “Bà nội! Bà nội! Bà nội! Con đã trở về!”

Đến khi Trương Kinh cùng Lưu Huy đuổi theo bắt lại Trương Tiểu Dã, Trương Tiểu Dã cũng đã nằm trong ***g ngực một bà lão gào khóc, không biết là cao hứng hay là thương tâm, một câu bà nội con rất nhớ người, nghẹn ngào đến nửa ngày, vẫn cứ không nói ra được, khiến bà lão đau lòng rơi nước mắt, dùng ống tay áo chính mình đem nước mắt của Trương Tiểu Dã lau lau sạch: “Tiểu Dã, đã xảy ra chuyện gì, tại sao con khóc?”

Trường học còn trong giai đoạn buộc học sinh phải đi học, chàng vạng ngày thứ hai phải trở về đi, ngày thứ nhất Trương Tiểu Dã nháo không chịu trở về, không biết buổi tối bà lão nói cái gì, ngày thứ hai vành mắt cậu hồng hồng, theo phía sau bà lão cả ngày, đến tối mới ngoan ngoãn thu dọn đồ đạc.

Lúc đi Trương Tiểu Dã còn níu kéo bà lão đòi khóc, bị bà rống lên một câu con trai không được rơi nước mắt, nên cậu đem nước mắt nín trở lại, thanh cổ họng nói: “Bà nội, chờ con thi lên đại học, sẽ trở lại cùng người, người nếu không muốn sống ở thành thị, con sẽ xây dựng biệt thự ngay tại đây, lúc đó con sẽ bên người mỗi ngày, nơi nào cũng không đi.”

Bà lão chống gậy đứng ở cửa đưa tiễn Trương Tiểu Dã, Trương Tiểu Dã đi được một bước, quay đầu lại hô một tiếng: “Bà nội người quay về nghỉ ngơi đi.” Sau đó quai hàm cứng nhắc hé lộ ra khuôn mặt tươi cười, quay đầu lại, biểu hiện trên mặt lại là ai oán, mím môi cố nhịn nước mắt, khuôn mặt nhỏ nghẹn đến đỏ bừng, không khác gì cảnh sinh ly tử biệt.

Lưu Huy phát hiện Trương Tiểu Dã nhìn như con mèo hoang, đối với người ngoài cảnh giác và tặc mao, nhưng một khi được thuần dưỡng, sẽ vô cùng quyến luyến trung thành.

Đến khi không còn nhìn thấy bà lão nữa, Trương Tiểu Dã lập tức liền trở nên ngang bướng, bước đi thật chậm, đi được một nửa đường thì không chịu đi.

“Mệt chết đi được, tôi đi không nổi.” Trương Tiểu Dã ngồi chồm hồm trên mặt đất chơi xấu, “Chúng ta trở lại nhà bà nội nghỉ ngơi đi.”

Cưỡng chế như thế nào Trương Tiểu Dã cũng không chịu di chuyển, Trương Kinh có chút phát hỏa, nhìn đôi mắt tên ngốc kia đỏ lên, bộ dạng cả lơ phất phơ mặc người khác trách mắng, liền không nỡ xuống tay đánh cậu được, đơn giản ngồi xổm xuống mở hai tay ra: “Không nhúc nhích, anh công em.”

“Cậu có thể công em ấy sao?” Lưu Huy vén tay áo lên, nói, “để tôi công cho.”

Trương Tiểu Dã nhìn Trương Kinh, rồi nhìn Lưu Huy, hừ một tiếng, vô cùng kiêu nằm nhàoai trên lưng của Lưu Huy.

Trương Tiểu Dã nằm như thế được người khác công là lần đầu tiên, thế nhưng cậu không có quá nhiều tâm tư nghĩ đến sự quý giá của lần đầu này, rướn cổ lên trông về nhà cũ ở phía sau đang càng lúc càng xa dần, nhìn mãi đến khi đôi mắt cay cay, chua chua, rồi ngủ thiếp đi.

Lúc tỉnh lại Trương Tiểu Dã đã nằm trên tàu lửa, trên tàu vẫn trống rỗng như cũ, một mình hắn nằm ngang trên chỗ của ba người.

Đối diện là Trương Kinh đã đang ngủ, đầu cậu nằm trên đùi Lưu Huy, khoác trên người áo khoác của Lưu Huy.

Trương Tiểu Dã nằm trên ghế, không nhúc nhích nhìn người đối diện.

Bốn phía rất yên tĩnh, chỉ có âm thanh ầm ầm của tàu hỏa.

Trương Tiểu Dã có thể nhìn thấy bàn tay Lưu Huy, tại một bên mặt của ca ca cậu, hơi hạ xuống, liền giơ lên, rồi không hề hạ xuống nữa, cuối cùng, sờ sờ đầu người nọ một chút, mềm nhẹ như vậy mà cẩn thận từng li từng tí một, như đối xử một phần trân bảo dễ vỡ.

Cách một cái bàn, Lưu Huy không biết Trương Tiểu Dã cũng đã tỉnh rồi, đôi mắt không chớp nhìn mình chăm chăm tay hắn.

Trương Tiểu Dã rõ ràng biết, ánh mắt Lưu Huy vẫn luôn dõi theo gương mặt Trương Kinh.

Trương Tiểu Dã nhắm mắt lại, nhẹ nhàng hừ một tiếng: “Biến thái.”

Cậu nói rất nhẹ, hai chữ này bị nhấn chìm trong âm thanh tàu hỏa chạy, ngoại trừ chính bản thân Trương Tiểu Dã, không còn một ai có thể nghe thấy

3. Chương 3

chương ba

Trương Tiểu Dã ôm cặp sách trong ngực, thẳng tắp nhìn chăm chăm cây kim giây mỗi một giây, một giây nhảy ra.

5... 4... 3... 2... 1...

“Linh...” Cơ hồ ngay tại thời điểm chuông tan học vang lên, Trương Tiểu Dã đã chạy như bay thoát ra khỏi phòng học.

Trương Tiểu Dã cuối cùng hữu kinh vô hiểm (1) thi đậu vào cấp ba.

Với Trương Tiểu Dã mà nói, lên cấp ba có ý nghĩa rằng cuối cùng cũng có thể đứng cùng một vị trí với Trương Kinh, Lưu Huy, nghĩa là chính mình sau này có thể lớn lên, cao hơn bọn họ, càng ngày càng hùng tráng, càng có phong vị nam nhân.

Trương Tiểu Dã đối với sự trưởng thành như vậy phi thường chờ mong, mỗi ngày ảo tưởng chính mình giống như măng mọc sau mưa mùa xuân, trong một đêm phần phật cao đến một mét chín.

Thế nhưng mọi chuyện không phải lúc nào cũng thuận theo mong ước của người ta, một năm qua đi, Trương Tiểu Dã chỉ cao lên thêm 1 cm.

Một năm, có thể phát sinh rất nhiều chuyện, Trương gia từ gia chúc viện chuyển tới khu dân cư, Trương Tiểu Dã từ đó không còn có thể ngồi ở trong đại viện gặm dưa hấu uống nước ngọt, lần lần đầu tiên có cảm giác quuyền luyện căn phòng của mình.

Trương Kinh đã lên lớp 12, điều này khiến tâm trạng Trương Tiểu Dã vô cùng thỏa mãn, bởi vì ngày đầu tiên lên lớp 12, mẹ Trương liền bắt đầu hạn chế thời gian Trương Kinh ra khỏi cửa, đối với một học sinh mà nói, còn có cái gì quan trọng hơn so với việc thi đại học.

Số lần mẹ Trương phê bình Trương Tiểu Dã đã giảm bớt 80%, mà phần thời gian này đương nhiên chuyển đến quan tâm thành tích của Trương Kinh rồi.

Có được lượng lớn thời gian tự do, Trương Tiểu Dã rất vui vẻ, còn có chút cười trên sự đau khổ của người khác, đặc biệt khi biết Trương Kinh gây chuyện, lúc này là thời điểm máu chốt nói đến chuyện tình cảm.

Trương Tiểu Dã đeo cặp sách chạy tới khu đất trống của trường học phụ cận, khi sắp đến nơi, cậu giảm lại tốc độ, vỗ ngực từ từ chờ hô hấp bình phục lại, mới nghênh ngang chậm rãi đi tới.

Đội nhạc Lưu Huy trước sau như một ở bên kia luyện tập. Đã quá quen thuộc, các thành viên đội nhạc đồng loạt hướng về Trương Tiểu Dã chào hỏi: “Ồ, Tiểu Dã, ngày hôm nay cũng tới đây a.”

Lưu Huy đang ngồi ở một bên đánh đàn ghi ta ngẩng đầu lên nhìn Trương Tiểu Dã, khóe miệng cong lên xem như chào hỏi, liền cúi đầu tiếp tục đàn ghi ta.

“Tan học không có việc gì làm, tiện đường tới xem một chút, tôi không phải đặc biệt tới tìm các anh.” Trương Tiểu Dã tiêu sái chạy đến trước mặt Lưu Huy, “Hôm nay anh của tôi chưa có tới nha?”

Lưu Huy cũng không ngẩng đầu lên, đưa ngón tay chỉ về bên phải, Trương Kinh đang cùng một cô gái vai sóng vai ngồi trong góc, hai người đầu tựa đầu không biết đang nói chuyện gì.

“Chà chà.” Trương Tiểu Dã chống eo, giả vờ làm người lớn than thở, “Đứa nhỏ này thật sự không học giỏi, sắp thi rồi còn bắt chước người ta nói chuyện yêu đương, không thi nổi đại thi đừng trách.”

Lưu Huy vẫn như trước cúi đầu đánh đàn ghi ta.

Trương Tiểu Dã đợi một lúc, không có ai trả lời, liền ngồi chồm hồm xuống, tiến đến bên người Lưu Huy, nói: “Kỳ thực tôi cảm thấy bạn gái của anh tôi xinh đẹp quá, anh cảm thấy thế nào?”

Lưu Huy ngẩng đầu lên, híp đôi mắt nhìn Trương Tiểu Dã, Trương Tiểu Dã nghiêng đầu nhìn hắn, gương mặt đắc ý, trò đùa dai không có lương tâm thành công, biểu tình vô cùng vui sướng.

Trong nháy mắt, Lưu Huy rất muốn đánh cậu.

Thế là Lưu Huy chờ Trương Tiểu Dã nói thêm câu nữa, nghe trình độ nói cũng tức chết người của Trương Tiểu Dã, Lưu Huy tin tưởng chỉ cần thêm một câu nói nữa thôi, bản thân sẽ ngay tức khắc chinh cậu.

Nhưng Trương Tiểu Dã nhìn Lưu Huy, không nói gì, ngồi bên cạnh Lưu Huy, nhìn đôi tình nhân nhỏ kia, Lưu Huy đợi rất lâu, người kia cũng không lên tiếng, quay đầu lại, lại nhìn thấy Trương Tiểu Dã ngẩng mặt lên, híp mắt, bộ dáng nhàn nhã hưởng thụ. Giống hệt như một lão già. (Ồ.Ồ)

Không thể nhịn được.

Lưu Huy cười xì ra tiếng, đưa tay ra vò loạn tóc Trương Tiểu Dã, Trương Tiểu Dã tức giận lắc lắc đầu, đuổi móng vuốt đập tay Lưu Huy: “Đừng! đừng! Chán ghét chết.”

Lưu Huy chợt nhớ tới tình cảnh lần đầu tiên hắn và Trương Tiểu Dã gặp nhau, khi đó Trương Tiểu Dã mới từ ở nông thôn lên đây, mới được ba ngày liền nháo đòi về quê tìm bà nội, ở nhà đại náo một trận, một mình bỏ nhà trốn đi, chạy đến khu phụ cận của công viên.

Lưu Huy cùng Trương Kinh vất vả mấy tiếng mới tìm thấy được, thở phì phò ngồi trên ghế dài mắng Trương Tiểu Dã.

Khi đó Trương Tiểu Dã vừa nhìn thấy Trương Kinh liền xù lông lên, không còn cách gì khác là để Lưu Huy đứng ra, bằng cách nào thuyết phục Trương Tiểu Dã, Lưu Huy đã không nhớ được, chỉ nhớ rõ thời điểm vò

tóc Trương Tiểu Dã, đầu Trương Tiểu Dã nhấc lên, hàm răng liền cắn tới, vô cùng mãnh liệt, tay không kịp thu hồi, bị cậu hung hăng cắn một cái.

Khi đó, nào ngoan như hiện tại.

Lưu Huy nắm cổ tay phải của mình, đối Trương Tiểu Dã nói: “Cậu vỗ nhẹ chút, nơi này từng bị một chó con cắn qua, đã chịu thương tổn nặng.”

Trương Tiểu Dã hừ hừ quay đầu nhìn trời: “Ai biết.” bày ra bộ dáng cái gì cũng không biết.

Nhưng cậu rõ ràng nhớ, khuôn mặt đỏ bừng đến cổ, hai lỗ tai đều nhiễm một tầng màu hồng phấn xinh đẹp.

Lưu Huy trầm thấp nở nụ cười, hẳn không giận Trương Tiểu Dã.

Nếu không có Trương Tiểu Dã, buổi tối ngày hôm ấy, hẳn cũng sẽ không có thời gian dài như vậy, cùng người kia đơn độc.

Chẳng qua là bị cắn một cái, đáng giá.

(1) Hữu kinh vô hiểm: có kinh ngạc và sợ hãi nhưng không gặp nguy hiểm

4. Chương 4

chương bốn

Trương Tiểu Dã khi kì thi đại học của Trương Kinh kết thúc, mới phát giác ra nguy cơ của chính bản thân.

Mẹ Trương vô cùng thương yêu hỏi Trương Tiểu Dã định thi cái gì trong kì thi đại học sắp đến, Trương Tiểu Dã mới bị thăm phát hiện thực ra mình cũng cần phải lên lớp 12.

Trương Tiểu Dã cắn khước miệng ngồi chồm hổm ở một bên nhìn bọn Trương Kinh cao hứng đem sách vở cấp ba thiêu sạch sành sanh, trong lòng ai oán vạn phần.

Kì thi vừa kết thúc, khép lại khoảng thời gian dài bị chèn ép trong năm lớp 12, học sinh nhóm nào cũng không chờ được xoay người đổi đời, mỗi ngày đều kéo theo một nhóm chạy đến beer Tửu Điểm ăn xâu thịt dê, đôi lúc cũng xa hoa một chút đi quán bar hoặc KTV.

Rất nhiều lần, những người này giống như là đi chợ, ăn xong xâu thịt dê tiếp tục hội tụ ở quán bia, uống xong rồi lại tìm địa điểm tụ tập kế tiếp cùng nhau đánh bài tú lơ khơ, ca hát, hoặc liên cơ chơi game.

Một đám người chao chao đảo đảo đi lên phía trước, phía sau xuất hiện một cái đuôi lặng yên không tiếng động, có người lơ đãng quay đầu lại, cái đuôi kia liền bại lộ dưới ánh mắt mọi người.

Đã không thể quen thuộc hơn nữa, người kia quay đầu lại hỏi: “Trương Tiểu Dã, mẹ cậu không phải bắt cậu ở nhà làm bài tập sao?”

“Tôi đi ra ngoài hóng mát một chút.” Trương Tiểu Dã nói, hướng về phía Lưu Huy chạy đến vài bước, sau đó suy nghĩ một chút, lại chạy hướng ngược lại vài bước, cùng Lưu Huy bảo trì khoảng cách không gần không xa.

Trương Kinh đi ở phía trước ôm lấy vai bạn gái nhỏ của hắn, quay đầu lại gọi: “Trương Tiểu Dã, về nhà làm bài tập đi.”

“Tôi không, ” Trương Tiểu Dã nói: “Tôi muốn đi giám sát anh, coi xem anh từ sáng đến tối không về nhà là ở ngoài làm chuyện xấu gì.”

“Em trai anh thật biết nói đùa.” Bạn gái Trương Kinh che miệng cười ha ha, Trương Kinh nhìn rất hài lòng, cũng không còn để ý tới Trương Tiểu Dã nữa, tùy tiện cho cậu đi theo.

Hai tay Lưu Huy cầm trong túi quần áo, cúi đầu đi, người bên cạnh nói chuyện với hắn liền ừ trả lời, bất luận người nào đều có thể nhìn ra tâm tình của hắn vô cùng không tốt.

Trương Tiểu Dã tiến đến trước mặt hắn, ngoẹo cổ nhìn mặt Lưu Huy, người kia khuôn mặt lạnh băng, thấy mặt Trương Tiểu Dã dí lại gần, nhướn mắt nhìn sang, thấy đôi tình nhân nhỏ phía trước, đầu liền rũ xuống.

Trương Tiểu Dã bỗng nhiên bực mình, chạy đến phía sau Trương Kinh, cứng nhắc chen giữa hai người: “Ca, tôi muốn ăn sừng kỳ sồi!” (1)

Trương Kinh định đưa tiền cho hắn, Trương Tiểu Dã đã né người sang một bên, đứng chặn trước mặt cô gái nói: “Chị đi mua cho tôi ăn.”

Trương Kinh nói: “Em đừng nổi điên.” Đưa tay đẩy Trương Tiểu Dã,

Trương Tiểu Dã vẫn như cũ cố chấp chặn trước mặt cô gái: “Anh thấy sắc liền vong ơn bội nghĩa, có bạn gái rồi thì mặc kệ sống chết của em trai mình, tôi mặc kệ, tôi muốn ăn sừng kỳ sồi.”

Trương Kinh còn chưa kịp bực bội hành động khác thường này của Trương Tiểu Dã, tiểu tử kia liền không biết vì sao bị Lưu Huy một phát lôi đi.

Lưu Huy nói: “Cậu đừng nháo anh của cậu.”

Trương Tiểu Dã mở to hai con mắt nhìn Lưu Huy, bộ dáng kinh ngạc.

Lưu Huy còn nói: “Cậu đã là học sinh cấp ba, như thế nào còn không hiểu chuyện, đừng quấy rầy anh của cậu.”

Trương Tiểu Dã tránh ra khỏi tay Lưu Huy, hận hận nói: “Anh chính là đáng đời! Tôi không thèm quan tâm anh nữa!”

Trong lòng Lưu Huy như bị nhéo một phát, nhưng ngoài miệng lại cười: “Thằng nhóc, quan tâm nhiều thế làm gì.”

“Anh cho rằng tôi thích quan tâm anh sao!” Trương Tiểu Dã đột nhiên quay đầu, mở to đôi mắt đen thui nhìn chằm chằm Lưu Huy, đôi mắt trong trẻo kia như có thể phản chiếu tất cả bí mật trong lòng, Lưu Huy đột nhiên khản trương, cả người đều cứng đờ.

Trương Tiểu Dã thể nhưng không nhiều lời nữa, nhu nhu ngực, sau đó nói một câu: “Anh phải mời tôi đi ăn thịt nướng.”

Tảng đá trong lòng Lưu Huy cuối cùng cũng rơi xuống, cười sồ sồ đầu Trương Tiểu Dã, nói “Được.”

Trương Tiểu Dã rút cuộc đã được nhìn thấy học sinh tốt nghiệp cấp 3 sa đọa và hư hỏng như thế nào.

“Các người đều là một đám phá gia chi tử!” Trương Tiểu Dã trong miệng gặm xâu thịt dê Trương Kinh đưa tới, tức giận dùng móng vuốt sắc nhọn gõ gõ bàn, “Ông chủ, cho thêm 10 xâu gan dê!”

Ăn xong xâu thịt dê một đám người đem cô gái kia đưa về nhà, rồi tìm một quán rượu uống.

Đám người vừa uống vừa tán gẫu, rất tự nhiên nói đến chuyện tương lai, mấy năm cùng trường, đột nhiên phải chia lìa, bầu không khí bỗng nhiên thay đổi, có chút đau lòng.

Có người hỏi Lưu Huy: “Cậu dự định học ở nơi nào?”

Lưu Huy nhìn Trương Kinh ở đối diện cùng mọi người vung tay múa chân, nói tên trường học, người kia ngạc nhiên nói: “Cậu không phải vẫn muốn học B thị sao? sao lại báo danh ở đó.”

Lưu Huy cười cười xem như trả lời, ánh mắt từ bên kia quay trở về, liền nhìn thấy một cái đầu nằm trên bàn, chuyên chú nhìn mình.

“Nhóc còn chưa trở về à.” Lưu Huy nói.

Trương Tiểu Dã không đáp lời, trong miệng ngậm ống hút hút nước ô mai, từ trên bàn chống tay nhìn hắn, bày ra bộ dáng lôi thôi.

Lưu Huy vốn là tiêu điểm của mọi người, hiện tại không nói lời nào, cả bàn liền vắng lặng khó chịu, người bên cạnh đều đã chạy đến những bàn khác huyền ảo.

Chỉ còn lại một Lưu Huy yên lặng uống rượu, một Trương Tiểu Dã nâng đầu nhìn.

Lưu Huy uống mấy ly, rồi ngẩng đầu lên nhìn Trương Kinh phía bên kia.

Uống mấy cái, liếc mắt nhìn, uống mấy cái, liếc mắt nhìn, đột nhiên đem ly rượu nện lên bàn, mắng một câu: “Thật cmn khốn nạn!”

Trương Tiểu Dã vỗ bàn: “Không cho anh mắng anh trai tôi!”

Lưu Huy liếc đôi mắt nhìn sang.

Khí thế Trương Tiểu Dã suy giảm: “Được rồi, Trương Kinh đôi khi có chút khốn nạn.”

Lưu Huy đột nhiên sắc bìa trong cổ họng, nghẹn thở, khóc không được mà cười cũng không xong, bất đắc dĩ nói: “Trương Tiểu Dã, cậu thật sự là bảo bối.” Âm thanh đã không còn sống dở chết dở như vừa nãy nữa.

Liên tục nhìn chăm chăm vào hắn, Trương Tiểu Dã lúc này mới nhếch môi, khà khà cười khúc khích, thật cẩn thận mang theo vài phần ý tứ hàm xúc.

Tâm tình của Lưu Huy đã buông lỏng đôi chút, nửa đùa nửa nghiêm túc nói với Trương Tiểu Dã: “Tôi thật ước ao có được tâm trạng vô tâm vô phế như cậu.”

Trương Tiểu Dã bỗng nhiên không cười nữa, đôi mắt đen láy ảm đạm hạ xuống.

Trương Tiểu Dã muốn nói anh thế nào biết cậu không có tâm, không có tim không có phổi (vô tâm vô phế), nhưng đến khi nhìn gương mặt của Lưu Huy, câu nói kia lại kẹt ở trong cổ họng, không thể nào nói ra được.

Trương Tiểu Dã cúi đầu, cắn ống hút, từng chút từng chút cẩn thận “sách sách” hút sạch nước ô mai, trong miệng hàm hồ lầm bầm: “Biến thái... Đại biến thái...”

5. Chương 5

chương năm

Kể từ khi Trương Kinh thi đại học, Trương Tiểu Dã bắt đầu quanh quẩn bám theo Trương Kinh, thời điểm Trương Kinh ra ngoài nộp đơn nguyện vọng, tờ giấy kia ngay lập tức bị Trương Tiểu Dã cướp trong tay, lật tới lật lui nhìn, ánh mắt kia có thể đem tờ giấy thiêu thủng ra một lỗ

“Anh không thay đổi?” Trương Tiểu Dã hỏi.

“Đã viết xong cả rồi còn thay đổi gì nữa.” Trương Kinh giật lại đơn nguyện vọng đi ra cửa.

Trương Tiểu Dã hướng tới cánh cửa lớn bị đóng chặt gọi: “Kia, aizzz làm sao đây?” Sau đó mặt đầy lo lắng, đi vòng vèo trong phòng, quay tới quay lui hai vòng, tốc độ chậm lại, như nghĩ tới cái gì, nhếch miệng lên, mím mím, muốn che giấu nhưng không che giấu nổi, đôi mắt cao húng híp thành một đường, hắc hắc cười ra tiếng.

“Nghịch chương a.” Trương Tiểu Dã chấp tay sau lưng, ung dung thông thả tiêu sái đi đến chiếc ghế sofa ở trước mặt, nhếch môi cười, “Thật là nghịch chương.”

Sau đó oành một cái nhảy lên ghế sofa, ôm đệm dựa, cười ngốc đến không thể ngậm miệng lại được.

“Trương Tiểu Dã! Con nhảy như vậy làm hư hết ghế sofa!!” Trương ba ba gào thét, “nhất châm kiến huyết (1)” rất hợp với Trương Tiểu Dã phun ra bình luận, “Thằng nhóc bệnh thần kinh!”

Thằng nhóc bị bệnh thần kinh kia đang nằm trên ghế sofa, một tay chộp lấy điện thoại, cầm ống nghe lên nghiêng đầu suy nghĩ, ngón tay bấm vào bàn phím điện thoại một lát, sau đó tức khắc đem ống nghe điện thoại gác lên.

“Tôi quản anh.” Trương Tiểu Dã cười cười trên sự đau khổ của người khác, cực kì giả dối.

Trương Kinh nộp xong đơn nguyện vọng liền gọi điện thoại về nhà, sau đó cùng một đám bạn bè điên cuồng đi chơi.

Thời điểm mẹ Trương nhận điện thoại, Trương Tiểu Dã dựng lỗ tai, chụm đầu lại cùng nghe.

Mẹ Trương hỏi: “Là những đứa nào vậy?”

Trương Kinh nói: “Là bọn Lưu Huy.”

“Kia, về sớm một chút a.” Mẹ Trương gác máy điện thoại, kỳ quái trừng mắt nhìn Trương Tiểu Dã, “Con, đứa nhỏ này sao lại quái gỡ như thế, chụm đầu lại nơi này làm chi, đi sang một bên.”

Trương Tiểu Dã dạ đáp ứng, trái tim lập tức treo lên (thấp thỏm lo sợ)

Chờ đến khi trời tối, mọi người trong nhà đều ngủ cả, Trương Tiểu Dã dùng lý do ôn tập, bày ra sách tham khảo đầy bàn, ngồi phịch trên ghế buồn bực ngán ngẩm nhìn đồng hồ báo thức trên bàn, chợt nghe dưới lầu có tiếng xe, lập tức từ ghế tựa nhảy xuống, ba bước hai bước lên chạy đến phía trước cửa sổ, quả nhiên nhìn thấy Lưu Huy đỡ Trương Kinh từ trên xe taxi xuống, anh trai hiền hòa đã uống say, khoác trên người áo khoác mỏng của Lưu Huy, toàn bộ thân thể đều dựa trên người Lưu Huy.

Mỗi một lần đều là như thế này, uống một ngày một đêm, Lưu Huy sẽ có lý do tiện đường đưa Trương Kinh về tới cửa.

Trương Tiểu Dã ngay cả giày cũng không kịp mang vào, chân trần chạy nhanh tới cửa, tay cầm chốt cửa, nhưng không mở cửa, chỉ đem lỗ tai kề sát trên ván cửa nghe lén.

Tiếng bước chân càng ngày càng gần.

Tim Trương Tiểu Dã đập nhanh đến lợi hại.

Hắn muốn biết Lưu Huy có phải đã biết đơn nguyện vọng của Trương Kinh nộp đến nơi nào không.

Nghĩ đến biểu tình của người kia khi biết được sự thật trong lòng Trương Tiểu Dã đột nhiên có một loại sung sướng không rõ.

Xem đi, đáng đời, đáng đời.

Loại tâm tình này, mang theo căng thẳng cùng ác ý mong đợi, có chút sáng khoái, có chút đắc ý, rồi lại bỗng nhiên có chút đau đớn cùng chua xót, võ võ lồng ngực đang đập loạn lên, ngay cả bản thân Trương Tiểu Dã cũng không thể nói được cảm giác của mình lúc này là gì.

Tiếng bước chân dừng lại ở cửa, nửa ngày không có động tĩnh.

Không có ai gõ cửa, không có ai mở cửa, cũng không có ai nhấn chuông cửa.

Trương Tiểu Dã che ngực, ngừng thở, từ từ đem đôi mắt ghé lên mắt mèo.

Đôi mắt Trương Tiểu Dã chậm rãi trợn to.

Dưới ánh đèn mờ mờ, Trương Tiểu Dã nhìn thấy Lưu Huy đem Trương Kinh thần trí đã không rõ đặt ở trên tường, duỗi tay sờ soạng khuôn mặt hắn.

Ngón tay chậm rãi từ trán lướt xuống, đôi mắt... Mũi... Cuối cùng dừng lại ở đôi môi.

Ánh mắt Lưu Huy ánh mắt vẫn luôn dừng lại nơi đó, không nhúc nhích, khắc sâu.

Trương Tiểu Dã có thể nghe thấy tiếng tim đập của chính mình, một tiếng một tiếng, kịch liệt, có chút đau đớn.

Thời gian như dừng lại, dài dằng dặc, an tĩnh, có chút đáng sợ, như đã trải qua nửa thế kỷ, lại giống như cây kim giây chỉ nhảy vài lần.

Sau đó Lưu Huy nghiêng đầu, hôn lên môi Trương Kinh.

Đèn cảm ứng không chút tiếng động vụt tắt.

Trương Tiểu Dã đột nhiên mở cửa, đem Trương Kinh kéo vào phòng, sau đó hung hăng ngã nhào về phía cửa

(1) nhất châm kiến huyết: nói đúng điểm máu chốt, gãi đúng chỗ ngứa >0

6. Chương 6

chương sáu

Cuối cùng...

Lưu Huy ngồi ở dưới lầu nhà Trương Tiểu Dã, trong đầu trống rỗng.

Nhịn lâu như vậy, chung quy vẫn bị phát hiện.

Mọi người chung quanh đều cảm thấy Lưu Huy là một tên ngốc tùy tiện, chỉ có Lưu Huy biết, chính mình kỳ thực vẫn luôn sống cẩn thận từng li từng tí một.

Thận trọng nói chuyện, thận trọng che giấu tính hướng của chính mình, thận trọng chạm vào người kia, thận trọng giả làm một người bình thường giống bao người khác.

Sợ hãi giằng co che giấu lâu như vậy, gần như muốn đem chính mình bức điên.

Anh em trong đội nhạc từng đùa giỡn nói: “Cậu đối Trương Kinh tốt như vậy, coi hắn là phụ nữ a?”

Chẳng qua chỉ là một câu đùa bình thường, lại sợ người khác phát hiện được chuyện gì, suýt chút nữa thẹn quá hóa giận lật bàn.

Lưu Huy không sợ người khác biết mình thích con trai, nhưng hắn lại sợ suy nghĩ của mình bị Trương Kinh biết.

Hắn rõ ràng biết Trương Kinh không giống với mình, y bình thường, sau này sẽ cưới vợ sinh con, ôm con y, dắt theo vợ y, vô cùng hạnh phúc mà sống một cuộc sống của người bình thường.

Lòng Lưu Huy rối loạn muốn chết, ngẩng đầu lên nhìn của sổ nhà Trương Kinh, thời điểm theo thói quen định lấy ví tiền, mới phát hiện ví tiền còn nằm trên áo khoác mà vừa rồi hắn khoác cho Trương Kinh.

Trong ví tiền kia còn cất giấu rất nhiều bí mật không thể để người khác phát hiện, nhưng hắn rốt cuộc đã không còn dũng khí quay trở lại gõ cửa.

Suốt cả một buổi tối, Lưu Huy đều nằm ở trên giường ngẩn người.

Hắn không biết nên oán hận Trương Tiểu Dã đã nhìn thấy tất cả, hay là nên hối hận chính mình không tìm lòng được.

Thoắt cái trời đã sáng, Lưu Huy mơ mơ màng màng ngủ một lúc, mộng thấy mình lén vào Trương gia, Trương Kinh nằm ngủ ở trên giường, hắn tới cởi quần áo của Trương Kinh ra, nhưng chưa kịp cởi hết áo, bỗng nhiên cảm giác có người đang ở phía sau nhìn, quay đầu nhìn lại, là Trương Tiểu Dã.

Trương Tiểu Dã hỏi hắn: “Anh đang làm cái quái quỷ gì vậy?”

Lưu Huy nghĩ, nếu Trương Kinh tỉnh lại, Trương Tiểu Dã nói với y tất cả mọi chuyện thì xong đời. Thế là xông lên kẹp chặt cổ Trương Tiểu Dã.

Lưu Huy xuống tay thực độc ác, hắn thậm chí có thể cảm giác được nhiệt độ những ngón tay của Trương Tiểu Dã đang gãy giụa, cổ họng thống khổ rung động.

Bóp chết cậu! Lưu Huy nghĩ, bóp chết cậu, sẽ không có ai biết chuyện này!

Sức chống trả của Trương Tiểu Dã càng lúc càng yếu, Lưu Huy lần nữa tăng lực đạo bàn tay, Trương Tiểu Dã cuối cùng cũng nhắm hai mắt lại, không còn dây dưa nữa, Lưu Huy thở phào nhẹ nhõm, lực đạo trên tay nhẹ đi một chút.

Trương Tiểu Dã lại đột nhiên mở mắt ra, mê man mở to đôi mắt đen huyền nhìn hắn nói: “Anh tại sao đối với tôi như vậy?”

Lưu Huy đột ngột tỉnh lại, toàn thân là mồ hôi lạnh.

Giác mộng chân thực quá mức, Lưu Huy nâng đầu, đầu óc bây giờ quanh đi quẩn lại đều là hình ảnh Trương Tiểu Dã mê mang hỏi hắn tại sao đối xử với cậu như vậy.

Mình quả thực tẩu hỏa nhập ma rồi, Lưu Huy cười khổ nghĩ, thậm chí ngay cả ý nghĩ muốn giết người cũng nghĩ ra.

Chứng minh thư cùng thẻ ngân hàng đều nằm trong ví tiền, nhìn đến giữa trưa, Lưu Huy cuối cùng vẫn gọi điện cho Trương Kinh nói muốn y trả áo khoác cho mình.

Trương Kinh nói hắn đang ở bên ngoài, nếu Lưu Huy cần gấp thì bây giờ đến nhà y lấy, lúc này có lẽ Trương Tiểu Dã đang ở nhà, nếu như không vội thì phải chờ đến khuya y mới về nhà, hoặc lần sau sẽ mang tới đưa cho hắn.

Nghe giọng Trương Kinh không có gì khác thường, Lưu Huy không biết y có phải hay không đặc biệt ra ngoài trốn mình, cũng không có can đảm làm rõ.

Thời điểm Lưu Huy đến Trương gia, quả nhiên Trương Tiểu Dã ra mở cửa.

Trương Tiểu Dã cào cào mái tóc rối như tơ vò, mang theo hai cái vành mắt đen, mở cửa liếc mắt nhìn Lưu Huy một cái, không nói một tiếng nào đi về phòng.

Lưu Huy cũng không dám nói lời nào, lúng túng đi theo phía sau, có chút lừa mình dối người nghĩ, có lẽ mình nghĩ nhiều quá thôi, Trương Tiểu Dã tối hôm qua không thấy gì cả.

Áo khoác đã được giặt sạch, treo ngoài ban công, Trương Tiểu Dã cầm mặc áo đem đưa cho Lưu Huy, áo còn chưa khô, ổng tay áo và cổ áo còn tỏa ra mùi hương thơm ngát của nước xả phòng.

Lúc Lưu Huy thấy áo của chính mình được ngọn gió nhẹ nhẹ lay động, trong lòng có một chút hồi hộp, khi cầm được áo khoác rồi lập tức kiểm tra túi, quả nhiên trống không.

Lưu Huy sững sờ cầm y phục của chính mình đứng tại chỗ, hy vọng vừa dâng lên trong nháy mắt đã bị phá hủy.

“Ví tiền của tôi đâu?” Lưu Huy hỏi Trương Tiểu Dã, bên ngoài thì bình tĩnh, nhưng âm thanh lại có chút run rẩy.

Trương Tiểu Dã ngẩng đầu lên, sâu sắc liếc mắt nhìn Lưu Huy, đi về phòng mình, mở ra ngăn kéo bàn học, đem những đồ vật nằm ngổn ngang bên trên lấy ra, lấy ra hai cuốn sách, rồi rút tấm lót bàn học, mới đem ra ví tiền bị để ở phía dưới, đưa cho Lưu Huy.

Lưu Huy nhận lấy bóp tiền, tâm tình có chút phức tạp, muốn mở ra xem đồ vật bên trong có thiếu gì không, suy nghĩ một chút vẫn là thôi, thấp giọng nói câu cảm ơn rồi đi ra ngoài.

Đi tới cửa, không nhìn được quay đầu lại, do dự hỏi Trương Tiểu Dã đang liên tục nhìn chằm chằm vào mình: “Tối hôm qua...”

Trương Tiểu Dã nghiêng đầu đi, thấp giọng mắng: “Biến thái!”

Sự tình này đã sớm hình dung trước, thế nhưng lòng Lưu Huy vẫn trầm xuống: “Cậu thấy được?”

Trương Tiểu Dã nhìn hắn.

Lưu Huy hoảng rồi, mở miệng giải thích: “Không phải như cậu thấy đâu, kỳ thực anh của cậu uống say, tôi...”

“Anh của tôi uống say, anh liền cùng anh ấy hôn môi!” Trương Tiểu Dã bỗng nhiên đỏ mắt, “Anh đừng tưởng rằng tôi từ nông thôn đến thì cái gì cũng không biết, tôi biết hôn môi có ý nghĩa gì! Tôi biết tất cả! Tôi đã sớm biết!”

Bí mật ẩn giấu dưới đáy lòng cuối cùng bị người lôi ra, trên người Lưu Huy phát lạnh từng trận.

Rõ ràng chỉ cần qua một tháng nữa là có thể đường ai nấy đi, bí mật này sẽ vĩnh viễn chìm trong đáy lòng hắn, không một ai biết, đột nhiên lúc này bị Trương Tiểu Dã không chút lưu tình chọc thủng, đem bí mật không ai nhận ra kia lóa lờ phơi dưới ánh mặt trời.

“Anh đừng hi vọng! Anh của tôi sẽ không thích đàn ông! Trong lòng anh của tôi chỉ có hắn bạn gái của y, anh của tôi chính là vì bạn gái của y mà thay đổi nguyện vọng học ở B thị, anh sẽ vì anh trai tôi mà từ bỏ

B thị? Anh trai tôi căn bản không thiếu người yêu thích! Anh trai tôi căn bản không yêu thích anh! Y căn bản cũng không biết anh đối xử tốt với y! Lưu Huy anh là một kẻ đại ngu si! Đại biến thái!” Trương Tiểu Dã lớn tiếng gọi, mỗi chữ mỗi câu đều đâm trúng chỗ đau của Lưu Huy.

“Cậu nói đủ chưa!” Lưu Huy tức giận, một phen dè lại Trương Tiểu Dã, “Tôi là biến thái thì sao! Tôi yêu Trương Kinh thì thế nào, tôi chính là yêu đàn ông, cậu quản được tôi sao!”

“Tôi chán ghét anh!” Trương Tiểu Dã ở trong ***g ngực của hắn liều mạng giãy giụa: “Anh chính là đại biến thái! Anh cùng anh trai tôi hôn môi! Khốn nạn! Lưu manh! Tôi đã nói cho anh tôi biết rồi! Sau này anh của tôi cũng sẽ không để ý đến anh nữa! Tôi chán ghét anh! Tôi nhìn thấy anh liền phiền!”

Cậu càng nói càng khó nghe, Lưu Huy thế nào cũng không kìm chế được cậu, trên người còn bị Trương Tiểu Dã đập mấy đá, tức giận mất lý trí, một tay lật lại mặt Trương Tiểu Dã, cúi đầu hôn lên.

Môi chạm một chút, lập tức tách ra, Trương Tiểu Dã dường như bị kinh ngạc quá đỗi mà sững sờ, cũng không nhúc nhích, trợn to hai mắt nhìn Lưu Huy, trong ánh mắt tràn đầy kinh ngạc, còn mang theo... Một chút mong đợi.

“Nếu hôn môi là biến thái.” Lưu Huy cười gằn: “Vậy tôi hôn cậu, cậu cũng là biến thái.”

Ánh mắt Trương Tiểu Dã trong nháy mắt trở nên âm trầm, trên mặt là biểu tình oan ức và đau lòng.

Trương Tiểu Dã thấp giọng nói: “Tôi vốn đã là biến thái...”

Lưu Huy từ trước tới nay chưa từng thấy vẻ mặt như vậy của Trương Tiểu Dã, hắn từ trước tới nay cũng không nghĩ tới Trương Tiểu Dã đơn thuần, đôi lúc có chút ngu ngốc kia cũng sẽ có biểu tình khiến cho người khác đau lòng như vậy.

Bực bội trong lòng Lưu Huy giảm xuống, lại có chút hối hận, vuốt đầu Trương Tiểu Dã, nhỏ giọng nói: “Tiểu Dã, cậu còn nhỏ, cậu không hiểu, cậu không hiểu yêu thương một người là chuyện như thế nào.”

Trương Tiểu Dã hất tay của hắn, tàn ác nói: “Anh rút đi, không đi tôi sẽ đánh anh.”

Lưu Huy thở dài, cầm áo khoác cùng ví tiền ra cửa.

Mới ra đến cầu thang, đột nhiên đụng mặt Trương Kinh, vừa nãy âm ỉ như vậy, bây giờ Lưu Huy ngược lại bình tĩnh không ít, mở miệng định giải thích với y, Trương Kinh đã cười nói: “Ngày hôm qua tôi quấy rầy cậu đi?”

Lưu Huy sững sờ.

Trương Kinh còn nói: “Tiểu Dã nói cậu cực kì vất vả mới có thể đưa tôi về đến nhà, hắc, các cậu lần sau không được rót rượu cho tôi nhiều như vậy a, khó chịu muốn chết, đúng rồi, áo khoác của cậu không chứa vật gì đi, Tiểu Dã trực tiếp đem quần áo cậu vứt vào máy giặt, tôi còn sợ có đồ vật gì bị vất hỏng. Đúng rồi, tối hôm qua cậu không sao chứ? Bọn họ nói đi mời lão Lưu ăn bữa cơm, tuy rằng ông ta áp bức chúng ta lâu như vậy, nhưng dù sao cũng là thầy trò được một khoảng thời gian...”

Lưu Huy không còn nghe rõ về sau Trương Kinh nói gì nữa, sững sờ lắc lắc đầu.

Y không biết... Y còn chưa phát hiện...

Vốn nên cảm thấy may mắn, nhưng Lưu Huy lại không cười nổi, tảng đá trong lòng rơi xuống, nhưng có cái gì đó lại bị nâng lên, ngực khó chịu, cuối cùng tùy tiện trả lời vài tiếng, hồn bay phách lạc đi về.

Trương Kinh kỳ quái nhìn bóng lưng của hắn, về nhà, đi đến gian phòng của Trương Tiểu Dã, hỏi: “Trương Tiểu Dã, em có phải đã chọc ghẹo Lưu ca?”

Trương Tiểu Dã nằm ở trên giường, dùng chân đem mình co lại thành một cục, Trương Kinh buồn cười nhìn, vỗ hắn: “Đang hỏi em đấy.”

Âm thanh buồn buồn của Trương Tiểu Dã bên trong truyền ra: “Đừng làm phiền tôi, lòng tôi đau lắm.”

Trương Kinh nhéo chân của hắn: “Thằng nhóc này, em hiểu cái gì là đau lòng sao?”

Trương Tiểu Dã nỗ lực đem chính mình co rút lại chặt chẽ, nói: “Nếu tôi ngu ngốc giống như anh thì tốt rồi.”

Trương Kinh vui vẻ: “Ồ, đúng vậy, chỉ em không ngu, em thông minh.”

Người trong chăn không lên tiếng, không tiếng động mà hít mũi.

Trương Kinh đợi một lúc, không nghe thấy Trương Tiểu Dã trả lời, vỗ lên chăn hai cái, rồi đi.

Âm thanh đóng cửa vừa vang lên, nước mắt Trương Tiểu Dã đã không thể khống chế được nữa rơi xuống.

Trương Tiểu Dã nghĩ, kỳ thực mình thật ngu ngốc, dốt nát, yêu thích một người cũng không biết biểu đạt thế nào, chỉ có thể đi theo phía sau hắn nhìn hắn, dỗ thừa hắn, giúp đỡ hắn, ở thời điểm hắn đau lòng thì lấy lòng hắn, đùa cho hắn vui.

Lưu Huy nói Trương Tiểu Dã, em còn nhỏ, em không hiểu.

Ánh mắt Lưu Huy vẫn luôn dõi theo trên con người này.

Lại chưa từng phát hiện.

Trương Tiểu Dã kiêu ngạo kia

Trương Tiểu Dã phách lối

Tiểu tử ngốc Trương Tiểu Dã về tâm vô phé

Sẽ vì hắn khóc vì hắn cười vì hắn đau lòng.

Vì hắn trốn ở góc phòng, che ngực, khóc nức đến không thể thở.

GH: cha mẹ ơi chương này nó dài, 2330 từ đều là cảnh tự kỉ của anh công ò.ó thương Tiểu Dã

7. Chương 7

chương bảy

Thư thông báo trúng tuyển được gửi đến, Lưu Huy cùng Trương Kinh thuận lợi nhập học, chỉ có bạn gái của Trương Kinh bị báo rằng không còn chỗ trong trường nữa, (chắc là rớt ==!) điều đến Đại học khác học.

Trương Kinh ủ rũ, rất đúng với lời nói của Lưu Huy, người định không bằng trời định, sớm biết không thể cùng nhau thì đã báo N Đại.

Lưu Huy cười khê một tiếng, không nói gì.

Sau đó một tháng, Lưu Huy rút cuộc không còn nhìn thấy Trương Tiểu Dã.

Lưu Huy luôn có cảm giác mình cần phải vì chuyện tính hướng bản thân mà nói lời xin lỗi với Trương Tiểu Dã, nhưng vẫn luôn không gặp mặt, việc đó cũng được trì hoãn về sau.

Lưu Huy nhập học sớm nhất, lúc đi, một đám bạn bè đều đến trạm xe lửa đưa tiễn, Lưu Huy nhìn quanh một vòng, hỏi: “Tiểu Dã không có tới?”

“Em ấy ở nhà làm bài tập, gần đây mẹ tôi trối chắt chân em ấy ở nhà.” Trương Kinh cười nói: “Cậu còn muốn mấy người đưa tiễn nữa, nhà của tôi phải tôi là đại diện đi là đủ rồi, giá trị của cậu đâu lớn như vậy.”

Lưu Huy cùng một đám người rời nước mắt từ biệt, sau đó nhìn Trương Kinh vài lần, ngồi tàu hỏa rời khỏi mảnh đất từ nhỏ mình đã sinh sống.

Thời điểm âm thanh tàu hỏa vang lên, Trương Tiểu Dã chính là đang nằm nhào trước bàn máy vi tính, vừa gặm táo tây vừa nhìn trang web giới thiệu của N Đại.

Trương Tiểu Dã cầm com chuột hướng những địa chỉ của trường Đại học kia ấn lên ấn xuống, sau đó ôm đầu ngã vào trên bàn, vô cùng ủ rũ nhìn ra bên ngoài, không chút sức lực nói: “A... A... Xa chết rồi...”

Ngoài cửa sổ trời xanh mây trắng, trên lầu những chú chim bồ câu được đại gia nuôi phần phật bay qua, vang lên âm thanh thanh thúy từ từ bay xa.

Trương Tiểu Dã nhìn bọn nó, chậm rãi gặm táo tây.

Sau đó, thời gian nhanh chóng trôi qua.

Lưu Huy thành lập đội nhạc mới ở trường Đại học, ngay tại buổi buổi diễn đầu tiên chào đón học sinh mới đã trở nên nổi tiếng, từ đó trở thành thần tượng của các lễ hội, tại quán bar phụ cận kiêm chức hát chính, cũng quen biết không ít những đội nhạc khác.

Quen biết càng ngày càng nhiều, vòng xã giao cũng càng ngày càng rộng, Lưu Huy rất nhanh tìm được đồng loại của mình.

Điểm tốt của Đại học chính là chỗ ấy, rất tự do, chỉ cần người không quá khác người, sẽ không có ai quản người.

Lưu Huy thuê phòng bên ngoài ở, những bạn bè không quá thân thiết với hắn trong lớp, theo danh tiếng mỗi ngày một lớn của đội nhạc, tới tìm hắn để kiếm việc ở quán bar càng lúc càng nhiều, cũng từ từ có người theo đuổi, đi trên đường sẽ thu hút những cô gái nhỏ đỏ mặt hưng phấn nhìn lên.

Lưu Huy có lúc suy nghĩ, nếu như lúc trước đăng kí ở B thị, có phải sẽ có nhiều cơ hội hơn.

Nhưng cũng chỉ suy nghĩ một chút thôi.

Có lúc sẽ cùng Trương Kinh nói chuyện điện thoại, nhưng khi đã sống cách xa nhau sẽ không còn giống như ngày xưa kẻ vai sát cánh, thời điểm nói chuyện đều có cảm giác là lạ, những cuộc gọi điện thoại sau này càng ngày càng ít đi, tuy rằng vẫn giữ liên lạc, thế nhưng ai cũng hiểu được loại quan hệ này đang nhạt dần, đôi lúc còn nói chuyện không hợp nhau, Lưu Huy cuối cùng cũng phát hiện thời gian quả là một loại có thể giày vò người ta.

Trương Kinh có lần hỏi: “Cậu còn nhớ Tiểu Dã không?”

Lưu Huy nói: “Không phải là em trai cậu sao?”

Trương Kinh cười hắc hắc: “Em ấy bị mẹ của tôi đánh một cái.”

Lưu Huy nói: “A?”

“Đứa nhỏ lớn rồi a...” Trương Kinh cảm khái nói, “Có một cô bé viết thư tình, lén lút nhét vào cặp sách của gia khóa kia, gia khóa kia không phát hiện, ngược lại bị mẹ tôi phát hiện, nói em ấy không học tập cho giỏi, càng lớn càng học hư, đánh một cái.”

Lưu Huy tròn mắt cũng có thể hình dung được cảnh tượng Trương Tiểu Dã vừa trốn cây chổi của mẹ Trương vừa oan uổng kêu to, cười hỏi: “Sau đó thì sao?”

“Sau đó Trương Tiểu Dã tức giận đem thư tình xé, còn gọi điện thoại cho cô bé kia nói tôi không thích cô, mẹ của tôi liền lại đánh em ấy thêm một cái, nói con gái đều phải được yêu thương, con làm như thế sau này lỡ cô bé có người yêu sẽ mang theo bóng ma trong lòng.”

Lưu Huy dở khóc dở cười: “Mẹ cậu cũng thật là.”

“Hết cách rồi, mẹ đã sinh ra hai thằng con trai, vẫn luôn muốn có một đứa con gái.” Trương Kinh thở dài một hơi, nửa đùa nửa thật nói, “Thật không biết loại con gái nào mới có thể trấn áp được tiểu gia khóa kia.”

Thì ra đứa nhỏ kia cũng đến lúc lớn lên, Lưu Huy cảm khái, nghĩ rồi lại nghĩ, Trương Tiểu Dã cùng mình cùng lắm chỉ nhỏ hơn hai tuổi, lúc này nói chuyện tình cảm cũng là bình thường.

Bất quá, trong ấn tượng của bản thân, luôn cảm thấy Trương Tiểu Dã so với mình nhỏ một vòng, không biết có phải chính mình trưởng thành quá sớm, hay là đứa nhỏ kia hiểu chuyện quá muộn.

Lưu Huy cũng cùng nhiều người nói chuyện yêu đương, nhưng sau đó đều không có chuyện gì mà chấm dứt, không phải nói bọn họ chưa đủ tốt, nhưng hắn luôn có cảm giác thiếu thiếu cái gì, cũng may trong lòng hắn

luôn rõ ràng hai người con trai khó có thể ở chung lâu dài, đều tỏ thái độ ôm ấp vui đùa một chút, nhưng cũng không quá nghiêm túc với ai.

Lưu Huy cũng có lúc mở ra ví tiền của mình, nhìn bức ảnh bên trong ngẩn người.

Trong đó đều là ảnh của hắn và Trương Kinh, nhiều hơn cả là hình chụp Trương Kinh, có khi được cắt ra từ ảnh tập thể lớp, có chính mình trăm phương ngàn kế cố gắng chụp được.

Lưu Huy nhìn những hình này, đột nhiên cảm giác thấy mình thật ra rất giống với những bé gái mới lớn, với người không thể chạm vào sẽ ôm ấp khát vọng đơn thuần ấu trĩ, Lưu Huy đem tất cả bức ảnh đổ ra, muốn vứt, lại có chút không nỡ, nói không chút lưu luyến là lừa mình dối người, yêu thương nhiều năm như vậy không phải nói muốn buông liền buông được, thở dài, sau đó đem từng bức ảnh một lần nữa để lại chỗ cũ.

Chia tay rồi lại hẹn hò, Lưu Huy có lúc suy nghĩ, có phải cả đời này, rốt cuộc sẽ không còn gặp được người như Trương Kinh, có thể khiến mình nghiêm túc đối xử quan tâm.

Nhưng cả đời dài như vậy, có một số việc, ai có thể lường trước được?

8. Chương 8

chương tám

Đại học hầu như không có khái niệm về thời gian, ngày lại ngày trôi qua, sáng sớm hôm nay Lưu Huy đi học, nhìn thấy trước cửa N đại xuất hiện một loạt xe, một đồng bảo vệ canh giữ ở cửa, còn có rất nhiều ông chú bà cô một mặt lo lắng đến xem.

Lưu Huy đi tới phòng học, nghe người khác nói chuyện, mới bừng tỉnh phát hiện hôm nay là ngày thi đại học.

Bất quá chỉ qua hai năm, thi đại học liền thay đổi nhiều như vậy, hình như đã không còn như trước nữa.

Thời điểm cuộc thi còn chưa kết thúc, các bậc cha mẹ đứng giữa ánh nắng mặt trời tán gẫu, đầu đầu cũng toả ra không khí tuyên truyền việc lớp 12 cùng người người dân xây trường học. (chém! ==!~)

Lưu Huy chợt nhớ tới, Trương Tiểu Dã năm nay cũng thi đại học, không biết thi làm bài ra sao, nghĩ tới đây, lấy di động gọi cho Trương Kinh một cú điện thoại.

Ấn số máy xong, Lưu Huy mới nhận ra lúc này, môn thi đầu tiên vẫn chưa có thi xong, Trương Kinh khẳng định cũng không biết Trương Tiểu Dã làm bài ra sao, bản thân có chút vội vàng.

Chuông điện thoại vừa vang lên một tiếng, đã bị Trương Kinh ấn nghe, Lưu Huy muốn tắt máy cũng không kịp, bên này nói còn chưa nói, Trương Kinh đã hỏi liên hồi: “Lưu Huy? Tiểu Dã ở chỗ của cậu a?”

“Ha?” Lưu Huy buồn cười hỏi: “Em trai cậu không phải đang thi đại học a? Thế nào sẽ tới chỗ tôi ở.”

“Không có ở chỗ cậu sao? Cũng đúng, em ấy thế nào lại đến chỗ cậu, a a!! Tôi đã hò đồ rồi!” Trương Kinh kêu lên, “Tiểu tử chết tiệt này rốt cuộc đã chạy đến nơi nào!”

“Ô.” Lưu Huy cười nói, “Tiểu Dã nhà cậu theo người khác bỏ trốn? Bị tiểu cô nương bắt cóc?”

“Gia khảo bỏ nhà ra ngoài.” Trương Kinh nói, “Trong nhà đều loạn cả lên.”

“Rời nhà trốn đi lúc này?” Nghe được giọng nói của y không giống đùa giỡn, Lưu Huy sửng sốt, “Nhà các cậu ai cũng không thấy em ấy? Em ấy đi lúc nào a?”

Thanh âm Trương Kinh biểu lộ sự nôn nóng: “Khuya ngày hôm trước lén lút đi, ai cũng không biết.”

“Kia, cậu suy nghĩ một chút em ấy bình thường hay đến nơi nào a?” Bị Trương Kinh ảnh hưởng, Lưu Huy cũng nóng nảy, đứa nhỏ này tại sao càng ngày càng không hiểu chuyện, “Em ấy không chừng là đi tìm bà nội, các cậu về quê tìm xem a.”

“Cha ta đã tới, ” Trương Kinh nói, “Hàng xóm nói ngày hôm qua gặp em ấy, sau đó lại không biết em ấy đi nơi nào.”

“Bà nội của cậu không ngăn em ấy sao?” Lưu Huy nói, “em ấy không phải vẫn luôn nói bà nội rất hi vọng em ấy thi đại học? để bà khuyên dạy đi, em ấy không phải luôn luôn rất nghe lời nói của bà sao?”

Phía bên kia điện thoại, Trương Kinh bỗng nhiên trầm mặc, trầm mặc thời gian dài đến nỗi Lưu Huy nghĩ rằng điện thoại di động của mình gặp trục trặc, bên kia cuối cùng cũng truyền đến âm thanh.

“Không khuyên được.” Trương Kinh nhẹ giọng nói, “Bà nội tôi đã qua đời...”

Lưu Huy a một tiếng, hỏi: “Việc đó xảy ra lúc nào.”

“Một tháng trước, bà vốn dĩ đi đứng rất vững chãi, sự tình ngày hôm đó không biết thế nào, ra khỏi cửa chân bị vấp một chút, đầu sút mẻ, thời điểm đưa đến bệnh viện đã không cứu chữa được nữa rồi, lúc ba mẹ ta chạy tới, ngay cả nhìn mặt lần cuối cũng không được.” Trương Kinh từ từ nói, “Vốn sợ ảnh hưởng đến kỳ thi đại học nói dối Tiểu Dã, em ấy lại nói trước kì thi tốt nghiệp trung học phải gọi điện thoại cho bà nội, bị mẹ của tôi cản lại, ai biết gia khổ kia khuya ngày hôm trước để lại tờ giấy nói về gặp bà nội một chút, ngày thứ hai sẽ trở lại.” Trương Kinh dừng một chút, nói, “Kết quả đến bây giờ cũng chưa trở về.”

Lưu Huy hỏi: “Em ấy đã biết?”

“Cửa nhà còn treo tang.” Trương Kinh nói, “Em ấy từ nhỏ lớn lên ở nông thôn, liếc mắt một cái là có thể thấy rõ mọi việc.” Nói tới đoạn này, Trương Kinh liền nóng nảy, “Mẹ của tôi đều sắp sắp điên, tôi không nói chuyện với cậu nữa, tôi phải đi hỏi người khác, nếu Tiểu Dã gọi điện thoại cho cậu, cậu phải khuyên em ấy a.”

Lưu Huy ngoài miệng đáp ứng, trong lòng lại nghĩ em ấy thế nào sẽ gọi điện thoại cho tôi.

Khách ở quán bar không nhiều, ông chủ hơn tám giờ liền cho bọn Lưu Huy tan việc, Lưu Huy hát xong ca, lúc ra cửa cùng với những người khác trong ban nhạc mới phát hiện bên ngoài trời đổ mưa to.

“Mang dù không?” Lưu Huy hỏi.

Người ở bên cạnh liền lắc đầu: “Ai biết trời sẽ mưa.”

Tay đánh đàn Triệu Đức Đông cảm khái: “Ngày mai thi đại học thoải mái chết được, năm ấy chúng ta thi đại học trời nóng muốn chết, cảm thấy không ngủ ngon được.”

Tay đánh trống Triệu Thuận gật đầu nói: “Đúng nha, ngày hôm nay bọn nó thi đại học, trách không được mấy ngày nay thấy mấy em gái nhỏ đi đi lại lại.”

“Đồ cầm thú, nụ hoa của Tổ quốc cũng không buông tha.”

Lưu Huy cười xem hai người kia âm ỉ thành một đoàn, tay ghi ta tay bên người Vương Hạo vỗ vỗ bả vai hắn: “Này, ngày hôm nay trong lòng cậu lòng có tâm sự gì?”

Lưu Huy nói: “Tôi thì có thể có chuyện gì?”

“Đừng tưởng rằng anh mày không nhận ra, lời bài hát đều quên mất, bộ dáng của cậu chính là không yên lòng.” Vương Hạo hừ hừ cười, “Là mỹ nam nhà ai khiến người hát chính của chúng ta hoảng hốt say đắm đến như vậy, mang ra cho anh em nhìn.”

“Cậu thôi đi.” Lưu Huy dở khóc dở cười, “Tôi là thần tiên a, một chút sai sót đều không thể phạm?”

Một lát sau mưa giảm dần, một đám người hô to gọi nhỏ, quảng dù trong mưa chạy về nhà.

Thời điểm chạy tới lối vào trường học, Lưu Huy nhìn thấy có người ngồi chồm hổm ở cửa trường học.

Cửa trường học người đến rồi lại đi, đột nhiên có một tên ngồi chồm hổm ở nơi đó, vùi đầu bên trong khuỷu tay, vô cùng dễ phát hiện.

Lưu Huy liếc mắt nhìn, cảm thấy khá quen, lại cùng bọn Vương Hạo chạy vài bước, bỗng nhiên xoay người, hướng về phía cửa trường học chạy.

“Hắc! Hắc!” Vương Hạo gọi, “Lưu Huy cậu chạy đường nào vậy, chỗ cậu ở không phải ở bên kia, chạy sai rồi hắc!”

Người ngồi chồm hổm ở đó nghe thấy âm thanh, bỗng nhiên ngẩng đầu.

Lưu Huy nhìn gương mặt đó, trong lòng xuất hiện một cái tên, không chút nghĩ ngợi bật thốt lên: “Trương Tiểu Dã!!!”

Trương Tiểu Dã cũng không biết đã ngồi chồm hổm ở nơi này bao lâu, trước mặt đặt một túi du lịch lớn bần thỉu, còn có một bình nước trống rỗng, cả người đều bị nước mưa làm ướt đầm, không ngừng run lên, trên giày và quần đều là bùn, thoạt nhìn như một tiểu ăn mày đáng thương.

Lửa giận trong lòng Lưu Huy lập tức liền dấy lên.

Trương Tiểu Dã giương mắt nhìn Lưu Huy, lấy tay dụi dụi con mắt, lại nhìn hắn một chút, mới cười hắc hắc: “Tôi... Kia cái gì... Tôi và bạn học... Thuận tiện đi dạo ở đây, khà khà, thật khéo, bỗng dưng thấy anh.”

“Nói dối!” Lưu Huy tức giận ruột gan phèo phổi bỗng dưng đau lên từng trận, đem Trương Tiểu Dã một phen kéo lên.

“Lưu Huy, cậu làm gì ở đó vậy?” Một đám người ở phía sau đầm mưa người bắt mắt gọi, “Có đi hay không a?”

“Anh có chuyện tốt nhất đi trước đi.” Trương Tiểu Dã bày ra bộ dáng bình tĩnh, thế nhưng hàm răng đều lạnh run lên, “Tôi... Tôi đi tìm bạn học của tôi, cậu ấy còn chờ tôi đó.”

Ổng tay áo Trương Tiểu Dã ẩm ướt nhỏ nước xuống, Lưu Huy nắm lấy cánh tay lạnh không khác gì tảng băng.

Lưu Huy nổi giận, bực bội thiếu chút nữa nói không ra lời, há mồm liền mắng: “Thả con mẹ cậu cái rắm, cậu lại như vậy! Lại lại như vậy! Lại nói dối tôi!”

Trương Tiểu Dã rõ ràng còn muốn tiếp tục lừa gạt, bị ánh mắt hung ác của Lưu Huy làm phát sợ, cuối thấp đầu không lên tiếng, bụng một trận ùng ục ục vang.

Lưu Huy hỏi: “Cậu đã không ăn cơm bao lâu rồi?”

Trương Tiểu Dã chỉ chỉ bình đựng nước: “Tôi mới vừa uống xong chút cháo.”

Lưu Huy lôi cánh tay Trương Tiểu Dã đi, Trương Tiểu Dã đứng yên một chỗ: “Anh kéo tôi làm gì?”

Lưu Huy hét lên với hắn: “Cậu muốn ngủ ngoài đường a?”

Trương Tiểu Dã nói: “Bạn học tôi...”

Lưu Huy giận dữ cười: “Bạn học của cậu ở đâu? Lôi tới gặp tôi.”

“Ai nha, cậu ấy vừa nãy vẫn còn ở nơi này, thế nào tự dưng không còn thấy tăm hơi?” Trương Tiểu Dã nhìn hai bên một chút, “Có phải đã đi rồi.”

Những người chờ ở xa xa thiếu kiên nhẫn: “Lưu Huy cậu xong chưa?”

Lưu Huy quay đầu gọi: “Các cậu đi trước đi.” Sau đó hung ác hỏi Trương Tiểu Dã: “Cậu rốt cuộc có đi theo tôi không?”

Trương Tiểu Dã cúi thấp đầu, hít mũi một cái, thấp giọng nói: “Ai nói không đi theo anh, tôi còn muốn lấy đồ.”

Lưu Huy cúi người xuống nhắc lên túi du lịch bần thỉu kia, lôi luôn Trương Tiểu Dã lên, Trương Tiểu Dã cũng không nhúc nhích, nói: “Còn gì nữa không.” Sau đó đem bình đựng nước nhặt lên, quơ quơ, bên trong vang lên âm thanh hoa hoa lạp lạp.

“Vừa có người ném mấy khối tiền đi.” Trương Tiểu Dã cầm cái bình kia dễ dàng mở ra, hướng Lưu Huy cười cười, dường như cười khúc khích khoe khoang, “Khà khà khà hắc...”

Đôi mắt của cậu sừng đỏ, tay vẫn như cũ run lợi hại, tiếng cười đứt quãng run lấy lấy, môi cũng không còn huyết sắc, lúc lôi cậu lên, thân thể Lưu Huy cũng phát lạnh từng trận.

Thế nhưng Trương Tiểu Dã cố tình giả bộ không liên đến hắn.

Cậu càng lúc càng bướng bỉnh, Lưu Huy càng lúc càng bực mình, tức giận đến nỗi muốn đánh cậu một trận, đập tan sự bướng bỉnh của cậu, đem cậu đánh đến khóc mới thôi.

Lưu Huy đột nhiên cảm giác thấy, chính mình vẫn luôn không có biện pháp với Trương Tiểu Dã, bất kể trước đây, hay là hiện tại.

Lưu Huy lôi Trương Tiểu Dã đi về phía trước. Cảm nhận cánh tay Trương Tiểu Dã đã có chút nhiệt độ, Lưu Huy âm thầm thở phào nhẹ nhõm.

Trương Tiểu Dã đi theo phía sau Lưu Huy, nói: “Cơm nước trường học các anh thực ngon a? Tôi muốn ăn gan cá cùng thịt gà.”

Lưu Huy nói: “Cậu trước tiên trở về đi tắm thay y phục xuống dưới rồi nói!”

Trương Tiểu Dã lại hỏi: “Anh ở ký túc xá sao?”

Lưu Huy nói: “Tôi ở bên ngoài mượn phòng ở.”

Trương Tiểu Dã nói: “Anh thật hủ bại, quá hư hỏng.”

Người kia nói nhiều đến mức khiến cho người ta muốn đem miệng cậu dán lại, thế nhưng Lưu Huy nhưng vẫn như cũ không quay đầu lại.

Nước mưa vẫn đang rơi, Lưu Huy không mang dù, hắn bất ngờ quay đầu lại, liền nhìn thấy Trương Tiểu Dã ướt đầm dề, bộ dáng đáng thương.

GH: thực ra edit mà không có ai em cũng rất buồn

9. Chương 9

Lưu Huy cùng Vương Hạo thuê hai gian phòng một phòng khách ở khu phụ cận trường học, phương tiện sinh hoạt coi như đầy đủ, tự nhiên trở thành căn cứ địa của đám người trong đội nhạc.

Lúc Lưu Huy về thì ba người kia đã đến từ sớm, nhìn thấy Lưu Huy kéo theo Trương Tiểu Dã vào cửa, ngay lập tức bắt đầu ồn ào, huyết sáo, đùa giỡn gào to.

“Lưu Huy cậu đã có tiến bộ rồi, hắc, vậy mà ở bên đường dụ dỗ người ta!!”

“Tiểu đệ đến đây ~ ca ca khuyên cậu cách xa hắn một chút nha, tên ngốc này không phải là người tốt!”

“Bạn nhỏ này cậu phải nhận ra, tên ngốc kia chính là cầm thú khoác da người, cẩn thận bị ăn mà không biết.”

“Các cậu đủ rồi đó.” Lưu Huy đỡ trán, “Đây là của em trai của bạn học tôi.”

“Ồ ~” ba người liếc mắt nhìn nhau, ý vị thâm trường kéo dài âm thanh nói, “Em trai ~ em trai ~ a ~”

Trương Tiểu Dã nhướng cổ nhìn bọn họ.

Lưu Huy nói: “Các cậu đừng lộn xộn nữa.”

“Không lộn xộn không lộn xộn.” Triệu Đức Đông đặt tay lên vai Triệu Thuận, “Tôi không quấy rầy bọn họ, em trai, chúng ta về nhà.”

Triệu Thuận trưng ra bộ dạng xấu hổ, sợ hãi nịnh nọt: “Em đi nha~, ca ca.”

“Cút đi!” Lưu Huy cười đáp mông bọn họ, “Mau cút mau cút.”

Hai người kia hi hi ha ha ra cửa, ngoài sân truyền đến tiếng hai người hợp sướng: “Cậu đến tốt cùng có mấy đứa em trai tốt, tại sao mỗi người em trai đều tiêu tụy như vậy...”

Lưu Huy quay đầu, Vương Hạo đáng kéo kéo nói: “Cậu không phải cũng đem tôi đuổi ra ngoài đi, tôi cũng không có em trai em gái nào muốn nuôi a.”

Lưu Huy đã mặc kệ gã, nói với Trương Tiểu Dã: “Đi tắm đi, sẽ bị cảm.”

Vương Hạo ở một bên gật đầu: “Tắm sạch sẽ đi, càng sạch càng tốt.” >0< lưu=”” huy=”” đau=””
 đầu=”” thời=”” điểm=”” trương=”” tiểu=”” dã=”” tắm,=”” lưu=”” huy=”” gọi=”” điện=”” thoại=””
 cho=”” trương=”” kinh=”” báo=”” bình=”” an=”” trương=”” kinh=”” sợ=”” hết=”” hồn=”” “em=””
 ấy=”” thật=”” sự=”” chạy=”” đến=”” chỗ=”” cậu=”” đi?=”” tên=”” gốc=”” này=”” như=”” thế=””
 nào=”” nghĩ=”” tới=”” a.”=”” lưu=”” huy=”” nói:=”” “em=”” ấy=”” cũng=”” không=”” phải=””
 em=”” trai=”” tôi,=”” tôi=”” thế=”” nào=”” biết=”” em=”” ấy=”” nghĩ=”” gì.”=”” “kia,=”” làm=””
 sao=”” đây?”=”” trương=”” kinh=”” nói:=”” “em=”” ấy=”” bỏ=”” thi=”” đại=”” học,=”” trở=””
 về=”” mẹ=”” của=”” tôi=”” sẽ=”” đánh=”” chết=”” em=”” ấy.”=”” lưu=”” huy=”” suy=”” nghĩ=””
 một=”” chút:=”” “dù=”” sao=”” cũng=”” đã=”” bỏ=”” rồi,=”” để=”” em=”” ấy=”” ở=”” lại=””
 chỗ=”” của=”” tôi=”” vài=”” ngày,=”” qua=”” mấy=”” ngày=”” nữa=”” em=”” ấy=”” bình=”” tĩnh=””
 một=”” chút=”” thì=”” trở=”” về.”=”” “vậy=”” cậu=”” trước=”” tiên=”” giúp=”” tôi=”” chăm=””
 sóc=”” em=”” ấy=”” mấy=”” ngày.”=”” trương=”” kinh=”” nói:=”” “tuần=”” này=”” tôi=”” sẽ=””
 xin=”” nghỉ=”” đi=”” đón.”=”” gác=”” mấy=”” điện=”” thoại,=”” lưu=”” huy=”” liền=”” gọi=””
 món=”” cay=”” tử=”” xuyên=”” ở=”” quán=”” bên=”” ngoài,=”” đem=”” quần=”” áo=”” trương=””
 tiểu=”” dã=”” ném=”” vào=”” máy=”” giặt,=”” trong=”” túi=”” quần=”” trương=”” tiểu=”” dã=””
 nhét=”” một=”” đồng=”” vé=”” tàu,=”” còn=”” có=”” vài=”” tờ=”” mười=”” đồng=”” nhiều=””
 nếp=”” nhăn=”” cùng=”” tiền=”” xu,=”” lưu=”” huy=”” vừa=”” lấy=”” ra=”” vừa=”” cười=”” khở,=””
 cảm=”” giác=”” mình=”” giống=”” như=”” một=”” bà=”” mẹ=”” già,=”” cuối=”” cùng=”” ngón=””
 tay=”” chạm=”” vào=”” một=”” vật=”” cứng,=”” móc=”” ra,=”” là=”” một=”” xâu=”” chìa=””
 khóa,=”” trên=”” móc=”” khóa=”” là=”” một=”” bức=”” ảnh,=”” trên=”” đó=”” là=”” hình=””
 gương=”” mặt=”” trương=”” tiểu=”” dã=”” cùng=”” bà=”” nội=”” của=”” cậu=”” không=”” biết=””
 được=”” chụp=”” lúc=”” nào,=”” trương=”” tiểu=”” dã=”” ôm=”” cổ=”” bà=”” nội,=”” hôn=””
 mạnh=”” lên=”” khuôn=”” mặt=”” bà,=”” bà=”” lão=”” cười=”” đến=”” nổi=”” nếp=”” nhăn=””
 đều=”” giãn=”” ra.”=”” lưu=”” huy=”” thở=”” dài,=”” chờ=”” tiểu=”” tử=”” kia=”” tắm=”” xong,=””
 liền=”” đem=”” chiếc=”” chìa=”” khóa=”” nhét=”” trở=”” lại.”=”” thời=”” điểm=”” trương=”” tiểu=””
 dã=”” đi=”” ra,=”” vương=”” hạo=”” đang=”” uống=”” nước,=”” phun=”” hết=”” một=”” miệng=””
 đầy=”” nước=”” ra=”” ngoài.”=”” quần=”” áo=”” của=”” trương=”” tiểu=”” dã=”” đã=”” được=””
 giặt,=”” trên=”” người=”” ngoài=”” trừ=”” mặc=”” lại=”” quần=”” lót=”” ẩm=”” ướt,=”” chỉ=””
 có=”” một=”” chiếc=”” khăn=”” mặt=”” khoác=”” ở=”” cổ.”=”” vương=”” hạo=”” chỉ=”” vào=””
 quần=”” lót=”” của=”” trương=”” tiểu=”” dã,=”” kim=”” nén=”” về=”” mặt=”” cười=”” cợt.”=””
 đó=”” là=”” kiểu=”” quần=”” lót=”” rất=”” cũ=”” xưa=”” có=”” hoa=”” ở=”” bốn=”” góc,=”” vô=””
 cùng=”” nhà=”” quê,=”” mặc=”” trên=”” thân=”” thể=”” thiếu=”” niên=”” sạch=”” sẽ=”” như=””
 thế,=”” cực=”” kì=”” không=”” phù=”” hợp.”=”” lưu=”” huy=”” nói:=”” “cậu=”” tại=”” sao=”” lại=””
 đem=”” quần=”” lót=”” ướt=”” mặc=”” vào.”=”” sau=”” đó=”” đi=”” lấy=”” quần=”” lót=”” mới=””
 cho=”” cậu,=”” “thay=”” ra.”=”” trương=”” tiểu=”” dã=”” mở=”” ra,=”” nhìn=”” một=”” chút,=””
 nói:=”” “chao=”” ôi=”” ~=”” khó=”” coi=”” chết=”” đi=”” được.”=”” vương=”” hạo=”” cuối=””
 cùng=”” không=”” nhin=”” được,=”” vừa=”” ho=”” khan=”” vừa=”” ôm=”” bụng=”” ha=”” ha=””
 cười=”” rộ=”” lên:=”” “ha=”” ha=”” ha=”” ha,=”” thế=”” thì=”” cái=”” trên=”” người=”” cậu=””
 rất=”” đẹp=”” dễ=”” sao?”=”” “đó=”” là=”” đương=”” nhiên,=”” cho=”” dù=”” anh=”” có=”” tiền=””
 cũng=”” không=”” mua=”” được.”=”” trương=”” tiểu=”” dã=”” nói,=”” “cái=”” này=”” là=”” do=””
 bà=”” nội=”” tôi=”” tự=”” tay=”” làm,=”” thủ=”” công=”” tinh=”” tế.”=”” vương=”” hạo=”” còn=””
 muốn=”” nói=”” gì=”” đó,=”” lưu=”” huy=”” đột=”” nhiên=”” đập=”” mạnh=”” phía=”” sau=””
 lưng=”” gã,=”” đem=”” những=”” lời=”” nói=”” còn=”” dư=”” của=”” gã=”” nuốt=”” hết=”” trở=””
 lại.”=”” trương=”” tiểu=”” dã=”” vừa=”” ăn=”” cá=”” vừa=”” ăn=”” thịt=”” gà,=”” giường=”” đôi=””
 mắt=”” sáng=”” lấp=”” lánh=”” nhìn=”” bọn=”” họ=”” cười=”” hắc=”” hắc.”=”” lưu=”” huy=””
 đối=”” bộ=”” ra=”” trái=”” giường=”” mới=”” cho=”” trương=”” tiểu=”” dã,=”” trương=”” tiểu=””
 dã=”” đi=”” theo=”” phía=”” sau=”” hần,=”” nhìn=”” hần=”” bận=”” bịu=”” đủ=”” việc,=”” lưu=””
 huy=”” đi=”” nơi=”” nào=”” cậu=”” cũng=”” đi=”” nơi=”” đó,=”” y=”” hệt=”” cái=”” đuôi=””
 phía=”” sau.”=”” lưu=”” huy=”” đột=”” nhiên=”” nhớ=”” tới=”” một=”” trò=”” chơi=”” nhập=””
 vai=”” thám=”” hiểm=”” tên=”” là=”” prg,=”” luôn=”” có=”” những=”” bé=”” gái=”” trắng=””
 trẻo=”” mũm=”” mũm=”” đi=”” phía=”” sau=”” vai=”” chính,=”” lưu=”” huy=”” khi=”” đó=””
 yêu=”” thích=”” chọn=”” mấy=”” vai=”” nam=”” phụ=”” đi=”” theo=”” mình,=”” nhưng=”” đáng=””
 tiếc=”” bọn=”” chúng=”” không=”” thể=”” điều=”” khiển=”” được.”=”” chỉ=”” có=”” điều=”” những=””
 bé=”” gái=”” kia=”” luôn=”” nhiệt=”” tình=”” ở=”” mọi=”” thời=”” điểm,=”” chính=”” mình=””

chỉ=" cần=" động=" động=" ngón=" tay=" một=" chút=" những=" bé=" gái=" ấy=" sẽ=" làm=" mọi=" việc=" không=" giống=" như=" hiện=" tại=" cổ=" gắng=" phí=" sức=" vì=" người=" phía=" sau=" mà=" đổi=" ra=" trái=" giường=" người=" kia=" còn=" ngại=" trên=" giường=" của=" hấn=" có=" mùi=" thuốc=" lá=" thum=" thum=" lưu=" huy=" ô=" tám=" chần=" đã=" được=" đổi=" lại=" nói=" với=" trương=" tiểu=" dã=" "cậu=" đã=" mệt=" mỗi=" một=" ngày=" đi=" ngủ=" sớm=" một=" chút=" sau=" đó=" tắt=" đèn=" đóng=" cửa=" phòng=" mình=" lại=" trương=" tiểu=" dã=" tung=" chần=" đắp=" nằm=" bên=" trong=" nói=" "ngủ=" ngon=" lưu=" huy=" tay=" cầm=" nắm=" đấm=" cửa=" nhìn=" trương=" tiểu=" dã=" trong=" phòng=" rất=" mờ=" ánh=" đèn=" phòng=" khách=" chiếu=" vào=" đây=" đều=" bị=" lưu=" huy=" chần=" lại=" hơn=" nửa=" trên=" chiếc=" giường=" đã=" được=" dọn=" dẹp=" là=" một=" mảnh=" tối=" tắm=" mờ=" mịt=" trong=" phòng=" khách=" vương=" hạo=" vừa=" xem=" ti=" vi=" vừa=" cười=" to=" căn=" phòng=" này=" chỉ=" có=" hai=" người=" lại=" an=" tĩnh=" vô=" cùng=" "còn=" có=" chuyện=" gì=" không?"=" trương=" tiểu=" dã=" hỏi=" "cậu..."=" "cái=" gì?"=" trương=" tiểu=" dã=" đem=" chần=" từ=" trên=" đầu=" trên=" kéo=" xuống=" "không=" có=" chuyện=" gì=" lưu=" huy=" nói=" một=" tiếng=" ngủ=" ngon=" thật=" nhỏ=" yên=" lặng=" đóng=" cửa=" lại=" lưu=" huy=" sợ=" trương=" tiểu=" dã=" lên=" lút=" chạy=" mất=" đi=" nơi=" nào=" đều=" lời=" cậu=" theo=" hấn=" nói=" cái=" gì=" trương=" tiểu=" dã=" ừ=" trả=" lời=" khi=" hấn=" trên=" đùa=" cậu=" cũng=" sẽ=" chầm=" biểm=" lại=" nhưng=" rõ=" ràng=" không=" có=" chút=" khí=" lực=" uể=" oải=" chậm=" chạp=" lưu=" huy=" thấy=" trương=" tiểu=" dã=" như=" vậy=" luôn=" cảm=" thấy=" toàn=" thân=" một=" trận=" khó=" chịu=" mở=" miệng=" muốn=" hỏi=" trương=" tiểu=" dã=" về=" việc=" bà=" nội=" cậu=" nhưng=" cuối=" cùng=" cũng=" nhin=" lưu=" huy=" lo=" lắng=" rằng=" nếu=" mình=" lên=" tiếng=" sẽ=" khiến=" cho=" cậu=" khóc=" lên=" đã=" quen=" với=" một=" trương=" tiểu=" dã=" cười=" vui=" vẻ=" bộ=" dạng=" vô=" tâm=" vô=" phết=" lưu=" huy=" không=" biết=" khi=" trương=" tiểu=" dã=" khóc=" lên=" bản=" thân=" có=" thể=" hay=" không=" sợ=" đến=" tay=" chân=" luống=" cuống=" buổi=" tối=" lưu=" huy=" mang=" theo=" trương=" tiểu=" dã=" đi=" làm=" việc=" ở=" quán=" bar=" mới=" vừa=" vào=" cửa=" mấy=" tên=" gốc=" trong=" đội=" nhạc=" ngay=" lập=" tức=" từ=" xa=" xa=" gọi=" bọn=" họ=" đôi=" mắt=" vương=" hạo=" vô=" cùng=" sắc=" bén=" liếc=" mắt=" liền=" thấy=" trương=" tiểu=" dã=" phía=" sau=" lưu=" huy=" "ô=" em=" trai=" cũng=" tới=" a=" "em=" trai=" em=" trai=" ngồi=" bên=" này!=" anh=" mời=" cậu=" uống=" triệu=" đức=" đông=" rất=" hào=" phóng=" mời=" gọi=" triệu=" thuận=" ngăn=" cản=" bả=" vai=" trương=" tiểu=" dã=" "tùy=" tiện=" gọi=" không=" cần=" lưu=" lại=" mặt=" mũi=" cho=" tôi=" uống=" sạch=" túi=" hấn=" trương=" tiểu=" dã=" cũng=" không=" khách=" khí=" hướng=" nhân=" viên=" phục=" vụ=" nói=" "hai=" chai=" bia=" thượng=" hạng=" lưu=" huy=" ở=" phía=" sau=" nói=" thêm=" một=" câu=" "lấy=" thêm=" một=" ly=" nước=" chanh=" khi=" đồ=" uống=" được=" đưa=" đến=" trương=" tiểu=" dã=" đem=" nước=" chanh=" đặt=" trước=" mặt=" lưu=" huy=" "tôi=" gọi=" cho=" cậu=" lưu=" huy=" gõ=" đầu=" cậu=" "không=" cho=" phép=" uống=" rượu=" nếu=" xảy=" ra=" chuyện=" gì=" tôi=" biết=" ăn=" nói=" thể=" nào=" với=" anh=" trai=" cậu=" triệu=" thuận=" cảm=" khái=" "quả=" nhiên=" em=" trai=" sẽ=" không=" giống=" những=" người=" trước=" kia=" chưa=" từng=" thấy=" huy=" tử=" quan=" tâm=" như=" thể=" này=" trương=" tiểu=" dã=" cầm=" lấy=" nước=" chanh=" thấp=" giọng=" lầm=" bầm=" "tôi=" cũng=" không=" còn=" nhỏ=" lưu=" huy=" xoa=" nhẹ=" đầu=" của=" cậu=" xem=" như=" trả=" lời=" bọn=" lưu=" huy=" mới=" tán=" gẫu=" được=" vài=" câu=" đã=" bị=" ông=" chủ=" hỏi=" thúc=" lên=" sản=" diễn=" ngày=" hôm=" nay=" cuộc=" thi=" đại=" học=" đã=" kết=" thúc=" quây=" rượu=" so=" với=" ngày=" thường=" có=" nhiều=" người=" hơn=" những=" người=" nghe=" hát=" cũng=" đông=" hơn=" một=" tầng=" trương=" tiểu=" dã=" ngồi=" ở=" vị=" trí=" tốt=" nhất=" ngẩng=" đầu=" lên=" nhìn=" lưu=" huy=" đứng=" ở=" trên=" đài=" ca=" cho=" khách=" nghe=" những=" bài=" hát=" đã=" rất=" lâu=" nhưng=" được=" lưu=" huy=" hát=" cực=" kì=" êm="

tai=" " "tôi=" " cho=" " em=" " toàn=" " bộ," " em=" " là=" " điều=" " nhất=" " mà=" " kiếp=" " này=" "
 tôi=" " đặt=" " cuộc," " chỉ=" " cần=" " cho=" " tôi=" " một=" " khoảng=" " thời=" " gian," " để=" "
 tôi=" " không=" " oán=" " trách=" " không=" " hối=" " hận," " toàn=" " tâm=" " trả=" " giá," " sợ=" "
 em=" " đau=" " buồn=" " sợ=" " em=" " khóc," " sợ=" " em=" " cô=" " đơn=" " sợ=" " em=" " cô=" "
 độc..." " yêu=" " em=" " nhiều=" " thế=" " nào=" " cũng=" " không=" " đủ," " đối=" " xử=" " với=" "
 em=" " có=" " tốt=" " hay=" " không," " chỉ=" " xin=" " em=" " đừng=" " để=" " ý," " tôi=" " sẽ=" "
 không=" " cho=" " em=" " thấy=" " vết=" " thương=" " của=" " tôi," " đã=" " từng=" " không=" " hối=" "
 hận=" " để=" " gió=" " mặc=" " gió," " mưa=" " mặc=" " mưa..." " trong=" " lòng=" " thương=" " tiểu=" "
 đã=" " nghĩ," " giọng=" " của=" " lưu=" " huy=" " càng=" " ngày=" " để=" " nghe," " lúc=" " hát=" "
 so=" " với=" " nhiều=" " ca=" " sĩ=" " chuyên=" " nghiệp=" " đều=" " hay=" " hơn." " (em=" " nó=" "
 nịnh=" " người=" " yêu=" " ds=" " ò.ó)" " hôm=" " nay=" " trong=" " quán=" " rượu=" " phần=" " lớn=" "
 là=" " những=" " người=" " cùng=" " lứa=" " với=" " trường=" " tiểu=" " đã," " bàn=" " kế=" " bên=" "
 hiển=" " nhiên=" " vừa=" " thi=" " đại=" " học=" " xong," " một=" " bàn=" " người=" " giơ=" " chén=" "
 rượu=" " sung=" " sướng=" " chạm=" " cốc:" " "cạn=" " ly!!" " âm=" " thanh=" " vui=" " sướng=" "
 khiến=" " người=" " khác=" " ghen=" " tỵ." " trường=" " tiểu=" " đã=" " cũng=" " không=" " nhịn=" "
 được=" " liếc=" " mắt=" " nhìn=" " bọn=" " họ." " "tiếng=" " anh=" " của=" " tôi=" " lần=" " này=" "
 không=" " biết=" " có=" " thể=" " hay=" " không=" " trên=" " 120=" " điểm." " "thật=" " vất=" " vả=" "
 mới=" " thi=" " xong=" " đại=" " học," " đừng=" " nói=" " nữa=" " đừng=" " nói=" " nữa." " "hắn=" "
 sao=" " có=" " thể=" " không=" " quan=" " tâm?" " cha=" " hắn=" " nói=" " thi=" " đậu=" " x=" " đại=" "
 cho=" " sẽ=" " mua=" " cho=" " hắn=" " ps2=" " đây," " cmn=" " còn=" " nói=" " muốn=" " mua=" " cho=" "
 hắn=" " máy=" " vi=" " tính=" " để=" " vào=" " đại=" " học=" " dùng." " "uây," " hạnh=" " phúc=" "
 chết=" " rồi." " những=" " người=" " đó=" " không=" " chút=" " nào=" " che=" " dấu=" " sự=" " vui=" "
 sướng," " âm=" " thanh=" " không=" " quá=" " lớn=" " nhưng=" " có=" " thể=" " khiến=" " những=" "
 người=" " chung=" " quanh=" " nghe=" " được=" " rõ=" " rõ=" " ràng=" " ràng." " "oa..." " ồn..." "
 trường=" " tiểu=" " đã=" " nâng=" " đầu," " nhẹ=" " giọng=" " lặp=" " lại=" " lời=" " của=" " bọn=" "
 họ," " "hạnh=" " phúc=" " chết=" " thôi." " bốn=" " phía=" " nếu=" " không=" " phải=" " học=" "
 sinh=" " cấp=" " ba=" " cao=" " húng=" " được=" " giải=" " thoát," " thì=" " chính=" " là=" " những=" "
 đôi=" " tình=" " nhân=" " đang=" " khanh=" " khanh=" " ta=" " ta," " chỉ=" " duy=" " nhất=" " trường=" "
 tiểu=" " mới=" " biết=" " được=" " tên=" " gốc=" " đang=" " đứng=" " dưới=" " ánh=" " đèn=" " lóng=" "
 lánh=" " kia=" " đang=" " bị=" " rất=" " nhiều=" " ánh=" " mắt=" " long=" " lanh=" " của=" " những=" "
 thiếu=" " nữ=" " hoài=" " xuân=" " nhìn." " chỉ=" " có=" " mình=" " trường=" " tiểu=" " đã," " cùng=" "
 bốn=" " phía=" " hoàn=" " toàn=" " xa=" " lạ=" " độc=" " chiếm=" " một=" " cái=" " bàn," " gốc=" "
 gốc=" " uống=" " ly=" " nước=" " chanh=" " ngọt=" " ngào=" " của=" " tên=" " nào=" " đó." " trường=" "
 tiểu=" " đã=" " bỗng=" " nhiên=" " bị=" " một=" " loại=" " bi=" " thương=" " và=" " cô=" " quạnh=" " to=" "
 lớn=" " bao=" " trùm," " cậu=" " cảm=" " giác=" " mình=" " quả=" " thực=" " gốc=" " đến=" " nỗi=" "
 bong=" " bóng," " gốc=" " hết=" " thuốc=" " chữa." " trường=" " tiểu=" " đã=" " nghĩ," " mình=" "
 rớt=" " cuộc=" " làm=" " cái=" " gì=" " đây," " vì=" " sao=" " lại=" " đến=" " nơi=" " này," " tìm=" "
 người=" " >

10. Chương 10

Lưu Huy hát vài bài nữa rồi xong, xuống đài nghỉ ngơi, trở lại chỗ ngồi, lại không nhìn thấy Trương Tiểu Dã.

"Người ngồi ở chỗ này đâu rồi?" Lưu Huy hỏi nhân viên phục vụ.

"Mới vừa vẫn còn ở nơi này, " nhân viên phục vụ nói, "Chắc có lẽ đi nhà vệ sinh đi."

Hồng! Tim Lưu Huy trong nháy mắt treo lên, tìm ở quán bar một vòng, kiên nhẫn dưới ánh đèn mờ mĩ mĩ phân biệt những đám người có chiều cao và tướng mạo khác nhau, có mấy người quen biết nhích lại gần, lôi kéo Lưu Huy nói muốn uống rượu tâm sự, bị Lưu Huy dậm ba câu từ chối.

Tìm một vòng nhưng không nhìn thấy Trương Tiểu Dã, còn bị người khác kéo tới kéo lui, Lưu Huy tức sôi ruột.

"Lưu Huy, Lưu Huy, tới bên này."

Bọn Vương Hạo dụ dỗ những bé gái bên cạnh, không biết nói cái gì, chọc cho những cô gái nhỏ cười nhẹ, đỏ mặt chờ đợi nhìn hấn.

“Phiền lắm, các cậu đừng làm phiền tôi!”

Lưu Huy rống đám bạn của hấn, chạy đến phòng rửa tay, đến từng phòng riêng gõ cửa: “Trương Tiểu Dã, cậu có ở đó hay không? Lăn ra đây cho tôi!”

Người ở bên trong gọi: “Gõ cái rầm a, tìm người mà tìm trong phòng vệ sinh, người có bị bệnh không!”

Lưu Huy đập mạnh cánh cửa phòng riêng kia một một cước, âm thanh chấn động mạnh vang lên, những người đi tiểu trước mặt đều sợ run lên, toàn bộ những người trong nhà vệ sinh đều nghiêng đầu nhìn hấn.

Người nam nhân trong phòng riêng kia mở cửa đi ra, thò đầu ra nhìn Lưu Huy, sau đó cẩn thận vòng qua Lưu Huy mà đi, mở nhanh cánh cửa mới nhỏ giọng oán giận: “Đi nhà vệ sinh thôi, làm gì nôn nóng dữ vậy a.”

Lưu Huy trầm thấp mắng câu thô tục, xoay người rời đi, một đường đánh đá lung tung, nổi giận đùng đùng, thu hút vô số tiếng mắng chửi phía sau.

Ba người đang cùng các cô gái nhỏ trò chuyện vui vẻ thấy hấn như vậy đều sững sờ, Triệu Đức Đông từ phía sau hấn gọi: “Lưu Huy cậu làm gì thế? Ngày hôm nay vẫn chưa xong đâu.”

Đầu Lưu Huy cũng thềm không quay lại, đi ra khỏi quán bar, chặn lại một chiếc taxi.

Để lại ba người đuổi theo tới cửa quán rượu mắt to trừng mắt nhỏ.

Triệu Thuận nói: “Tên gốc này tự xưng thần kinh, ăn trúng thuốc súng?”

Triệu Đức Đông nhún nhún vai, hỏi: “Vậy bây giờ làm sao đây?”

“Còn có thể làm thế nào.” Vương Hạo nói, “Xin phép ông chủ nghỉ, sau đó tiếp tục tán tỉnh các em chứ.”

Ba người đối diện nở nụ cười, một lần nữa chạy nhanh về quán bar.

Lưu Huy trực tiếp chạy đến trạm xe lửa, cùng nhân viên trên tàu hỏi về những chuyến tàu và xe khách, tìm đến từng cái từng cái một, nhưng vẫn không thấy, thế rồi ngay lập tức đi hỏi có chuyến xe nào về nhà bà nội của Trương Tiểu Dã không, lần lượt tìm đến từng cái, vẫn không nhìn thấy tên gốc kia, cuối cùng dứt khoát lên phòng phát thanh tìm người, mỗi phòng chờ tàu đều tìm khắp nơi.

Một mỗi tìm kiếm đến nửa đêm, chân Lưu Huy như nhũn ra, vẫn không thể tìm được Trương Tiểu Dã đang ở đâu, nghĩ tới nghĩ lui, chỉ có về nhà trước, sáng sớm ngày mai đi kiếm những trạm đường dài ở xa hơn.

Xuống xe taxi, trong lòng Lưu Huy nhéo lên một cái, suýt nữa tức giận ngắt đi.

Trương Tiểu Dã ngهنh ngang ngồi trên bàn đá trước cầu thang, ngẩng đầu nhìn sao.

Lưu Huy bước nhanh tới, đập mạnh tay lên bàn đá, tàn bạo nhìn cậu, hô xích hô xích thở hổn hển.

Trương Tiểu Dã liếc mắt nhìn hấn một cái: “Anh mới vừa chạy xong 800 mét a?”

Lưu Huy nắm lấy cổ tay cậu kéo lên, nghiêng răng nghiêng lợi gọi: “Trương Tiểu Dã!!”

Trương Tiểu Dã bị hấn kéo lên, âm thanh những đồ vật vị động vào vang lên một trận. Lưu Huy cúi đầu nhìn, chai rượu vắng đầy đất, hỏa khí càng lúc càng dâng lên không cách nào khống chế được.

Mặt Trương Tiểu Dã hồng hồng, mùi rượu đầy người, thấy Lưu Huy lôi mình lên, cười hắc hắc.

Cậu còn dám uống rượu!

Lưu Huy thở phì phò cầm lấy cổ tay cậu lôi đi.

Bước chân Trương Tiểu Dã loạng choạng, mềm nhũn theo sự lôi kéo của Lưu Huy, sau đó duỗi tay chỉ lên bầu trời đêm hỏi: “Anh nói người chết có thể hay không biến thành ngôi sao a?”

“Trời mới biết!”

“Tôi phải biết!” Trương Tiểu Dã bỗng nhiên hồi phục sức lực, giãy giụa chạy đến lối đi bộ “Để xe đừng chết tôi đi.”

“Ngậm lại cái miệng chó của cậu.” Lưu Huy hận không thể bóp chết người say rượu nổi điên này.

“Cái nào là bà nội tôi... Uy, bà nội... Bà nói cho con biết, cái nào mới là bà...” Trương Tiểu Dã vừa rống to, vừa giãy giụa, Lưu Huy dùng sức của chín con trai, hai con hổ mới đem Trương Tiểu Dã va chạm sức mẽ lung tung lúi lắt, ném tới giường.

“Anh là đồ bại hoại!” Trương Tiểu Dã nằm lỳ ở trên giường ủy khuất gọi, “Anh không để bà nội nói chuyện với tôi.”

Lưu Huy mồ hôi nhễ nhại mệt mỏi, cởi quần áo đi phơi gió, không để ý tới cậu.

“Lưu Huy anh là đồ khốn kiếp.” Trương Tiểu Dã được voi đòi tiên, “Anh sinh con không có hậu môn.”

“Sinh con?” Lưu Huy thở ra một hơi, cục đá trong lòng rơi xuống, cuối cùng cũng gần như bình tĩnh lại, nghe cậu nói lời này trái lại vui vẻ, “Cậu sinh cho tôi a?”

Trương Tiểu Dã bò lên, đôi mắt sáng nhìn hấn, nhìn nửa ngày, bỗng nhiên từ trên giường bò lên đi ra ngoài.

“Cậu làm gì thế?” Lưu Huy lập tức xông tới cản trước cửa

Trương Tiểu Dã cúi đầu nói: “Tôi đi tìm bà nội.”

“Trương Tiểu Dã cậu đủ rồi! Cậu đi đâu tìm bà nội cậu?” Lưu Huy thật vất vả mới bình tĩnh hóa khí ngay lập tức dâng lên, “Bà nội của cậu đã chết!!!”

“Bà nội của cậu đã chết! Cậu đi đâu vậy tìm bà!”

Thời gian bỗng nhiên bất động, không khí đều ngưng tụ lại.

Trương Tiểu Dã cúi đầu không nói một lời, trái tim Lưu Huy bỗng nhiên co rút lại, đau đớn nhói lên một chút, như bị chạm vào một khối đá lạnh.

“Này, ” Lưu Huy thăm dò vỗ vai cậu, “Tiểu Dã?”

“Tôi biết.” Âm thanh Trương Tiểu Dã bình tĩnh nói, “Kỳ thực tôi không uống say.”

“Tôi đã sớm biết, khi tôi đến anh chắc chắn sẽ gọi điện thoại cho anh trai.” Trương Tiểu Dã cúi thấp đầu, nước mắt từng giọt từng giọt rơi trên sàn nhà, “Kỳ thực tôi cảm thấy nếu không phát tiết một chút tôi sẽ chết mất, thế nhưng khóc thì rất mất mặt.” Trương Tiểu Dã lau mũi một cái, “Anh ngăn cản tôi làm gì a, tôi đi ra ngoài khóc được rồi sẽ trở lại, cũng không phải chuyện gì to tát.”

Lưu Huy không biết nên nói gì, liền với hít thở thật sâu: “Cũng không phải chưa từng thấy cậu khóc.”

“Kia không giống nhau, khi còn bé khóc tính gì.” Trương Tiểu Dã ghen ngào nói, “Hiện tại mắc cỡ chết được.”

Lưu Huy nhớ tới thời điểm lần trước thấy Trương Tiểu Dã khóc, ở quê nhà Trương Tiểu Dã, bà nội Trương Tiểu Dã đau lòng run rẩy cầm ống tay áo hướng mặt Trương Tiểu Dã lau nước mắt, nói “Tiểu Dã, tại sao con khóc?” Rồi lại không nhận được bản thân cũng rơi nước mắt.

Rồi ngay cả lúc rời đi, bà lão kia cũng đứng ở cửa không muốn trở về, vịn tay nhìn chằm chằm về hướng Trương Tiểu Dã đi ở xa xa, rõ ràng là biểu tình không nỡ, nhìn thấy Trương Tiểu Dã quay đầu lại, vẫn phất tay ra hiệu cậu đi nhanh một chút.

Khi đó, bà nhất định đứng ở nơi đó cho đến khi không thể nhìn thấy thân ảnh Trương Tiểu Dã nữa mới thôi.

Trương Tiểu Dã nói: “Tôi biết tôi bỏ nhà đi là không đúng, tôi cũng biết thi đại học rất quan trọng... Nhưng mà, tại sao bọn họ phải gạt tôi, khiến cơ hội cuối cùng tôi gặp mặt bà nội cũng không có...”

Lời nói Trương Tiểu Dã đứt quãng, thời điểm nói đến đây không ngừng lấy hơi muốn bình phục giọng nói của chính mình, nhưng ngay cả một tiếng đều không nói ra được, Lưu Huy vỗ vỗ vai cậu. Trương Tiểu Dã

cuối cùng oa một tiếng khóc lên, từng chút từng chút lau nước mắt: “Bà nội tôi thương tôi như vậy, thế nhưng tôi ngay cả tang lễ bà cũng không đến dự... Tại sao muốn giấu tôi... Bọn họ tại sao muốn giấu tôi... Tôi cũng không yêu thích, thêm khát cái đại học chó má gì đó, tôi chỉ muốn ở cùng bà nội tôi, không có bà nội, tôi thi lên đại học để làm gì, tôi tình nguyện sống ở nhà quê suốt đời, tôi ngay cả bà nội chết cũng không biết, bà nhất định hận tôi chết.”

Lưu Huy rất hoảng hốt, không biết thế nào an ủi cậu, vỗ vai cậu nói: “Tiểu Dã, cậu đừng như vậy. Không có bà nội, cậu còn có cha mẹ, còn có anh trai.”

Trương Tiểu Dã ngẩng đầu lên nhìn hắn, Lưu Huy không hiểu sao thêm một câu: “Còn có tôi.”

Trương Tiểu Dã nhìn hắn thật lâu: “Tôi vốn dĩ muốn nhanh chóng đập đầu chết đi tìm bà nội, sau đó không cam lòng, muốn tới thăm anh một chút, bây giờ nhìn xong, tôi đi.”

Lưu Huy che ở cửa.

Trương Tiểu Dã nói: “Kỳ thực tôi không sao, anh đừng xen vào chuyện của tôi.”

Lưu Huy hỏi: “Cậu đi đâu.”

Trương Tiểu Dã hít hít mũi nói: “Tôi đi ra ngoài tìm con sông nhảy xuống, hoặc tìm xe tông, đi xin lỗi bà nội.”

“Cậu dám!” Lưu Huy hung hăng nói, đem Trương Tiểu Dã nhét trở lại trên giường, dùng chăn đem cậu bọc kín, “Đợi đó cho tôi, nơi nào cũng không cho đi.”

Trương Tiểu Dã còn muốn đứng lên, Lưu Huy đơn giản cởi giày lên giường ôm cái vật thể chẳng khác gì nhộng kia.

Trương Tiểu Dã nói: “Đã nói tôi không sao, Anh có phải có bệnh không.”

Lưu Huy nói: “Dám chạy tôi lập tức sẽ không lưu lại mặt mũi cho anh cậu, đánh cậu đến mẹ cậu cũng không nhận ra.”

Trương Tiểu Dã giãy giụa hai lần, cuối cùng ngoan ngoãn bất động, bỗng dưng âm thanh nước nở từ trong chăn truyền đến.

Lưu Huy nằm ở một bên, nghe âm thanh cậu từng trận hít hít mũi, nghĩ thầm may mà cậu hít mũi chứ không phải xì mũi, nếu không chăn bông sẽ toi đời.

Thế nhưng nghĩ đến tiểu gia khóa ở nơi đó khóc, Lưu Huy lại có chút đau lòng.

Đã gần đến hừng đông, người kia cuối cùng đã không còn vang lên âm thanh, Lưu Huy cẩn thận vén chăn lên, phát hiện Trương Tiểu Dã đã ngủ, trong chăn cực kỳ ẩm ướt, vô cùng thê thảm.

Trong lòng một trận run cầm cập.

Xem ra ngày mai lại phải giặt chăn, Lưu Huy thở dài, muốn đi ra phòng khách ngủ, nhưng lại sợ tên ngốc này nửa đêm lên lút trốn đi, dứt khoát đem cả gia khóa kia cùng với chăn bông ôm vào lòng, lúc này mới yên tâm ngủ.

11. Chương 11

Ngày thứ hai Lưu Huy bị vật thể bên người cọ tỉnh, vật thể y hệt con nhộng kia ở bên cạnh hắn không ngừng vận vẹo.

Lưu Huy hỏi: “Cậu làm gì thế?”

Trương Tiểu Dã từ trong chăn chui đầu ra, hít một hơi dài, nói: “Nghẹn chết tôi rồi.”

Giọng nói cậu khàn lợi hại, hai con mắt sưng giống như bóng đèn tròn, nếu có ai thấy vậy liền đau lòng và buồn cười.

Lưu Huy thở dài, hỏi: “Cậu sau này định làm gì.”

“Không sau này, ” Trương Tiểu Dã nói: “Tôi muốn đi nhảy lầu.”

Lưu Huy đang tàn nhẫn đánh một quyền lên tấm chăn bông, Trương Tiểu Dã “ai ô” một tiếng, nói: “Anh làm gì thế?”

“Đau chỉ chút xíu vậy cũng không chịu được, còn muốn nhảy lầu?” Lưu Huy nói, “Cậu nếu muốn khóc thì khóc sao lại trốn trong chăn lén lút khóc, khóc xong mau về nhà tiếp tục đọc sách đi.”

“Tôi không đọc sách.” Trương Tiểu Dã nói, “Tôi muốn về quê.”

“Cậu thật không có chút tiền đồ!” Lưu Huy nói, “Đã lớn như vậy rồi, thế nào còn giống như một đứa trẻ.”

“Anh cho rằng tất cả mọi người đều giống anh tim sỏi phổi chó sao” (*) Trương Tiểu Dã thanh thanh cổ họng nói: “Anh là đồ đại biến trạng thái.”

(*) nguyên văn là: tâm lang cầu phé ==!

“Được rồi được rồi, tôi lòng lang dạ sỏi.” Lưu Huy thò tay vỗ vỗ đồng chăn kia, “Tôi biến thái.”

“Kỳ thực tôi ở trước mặt người ngoài không phải như thế này.” Trương Tiểu Dã có chút ngượng ngùng, “Tôi bình thường rất lạnh cảm.”

Lưu Huy bật cười: “Ồ.”

“Kỳ thực anh cũng không đặc biệt biến thái, chính là vẫn giống biến thái.” Trương Tiểu Dã cọ cọ bên trong chăn, “Tôi còn rất thích anh.”

Lưu Huy cười nói: “Tôi cũng rất thích cậu.”

Trương Tiểu Dã mở to đôi mắt sưng tấy híp híp mắt nhìn hẩn, mặt có chút đỏ.

Lưu Huy thấy biểu cảm này, đem Trương Tiểu Dã nhéo lên: “Xế chiều hôm nay tôi có khóa học, theo tôi cùng đi.”

Trương Tiểu Dã nói: “Anh lớn bao nhiêu rồi, lên lớp còn phải có người bồi? Không đi! Tôi muốn ngủ.”

“Không trông coi cậu cậu sẽ bỏ chạy.”

Trương Tiểu Dã bắt đắc dĩ xuống giường mặc quần áo.

Ra gian phòng, Vương Hạo điện loạn đầu đêm vừa vặn đẩy cửa trở về, nhìn thấy Trương Tiểu Dã, sợ hết hồn: “Ai nha, đệ đệ, mắt của cậu sao vậy? Phẫu thuật thẩm mỹ thất bại? Không đúng a, ngày hôm qua vẫn còn tốt. Có phải là bị người ta đánh? Ai bắt nạt cậu nói cho ca, ca bắt Huy tử đi đánh hẩn.”

Lưu Huy cầm khăn lông ướt thoa lên đôi mắt Trương Tiểu Dã, nói: “Tối hôm qua khóc.”

“Tối hôm qua khóc?” Vương Hạo khinh bỉ nhìn Lưu Huy, “Cậu quá cầm thú, đến em trai cũng không buông tha, cậu xem hai con mắt sưng tấy này đi, tại sao lại không ôn nhu một chút a, khiến đứa nhỏ này phải khóc.”

Trương Tiểu Dã phản xạ có điều kiện bao che khuyết điểm của hẩn: “Anh ấy rất ôn nhu.” (ặc ặc >.

12. Chương 12

Tháng chín, ban ngày trời nắng đẹp, gió thu ẩm áp thổi từng đợt từng đợt, đây là lúc những sinh viên mới báo danh, bước vào thời kì đẹp đẽ của cuộc sống Đại học.

Lưu Huy chen lấn ở sân thể dục đông đúc giúp Trương Tiểu Dã làm thủ tục, áo sơ mi màu xanh nhạt đã bị mồ hôi nhuộm thành màu tối, một sinh viên giúp việc nhìn thấy hẩn sợ hết hồn: “Học trưởng anh thế nào ở đây, anh muốn thôi học?”

Điện thoại di động trong túi rung rung, mới vừa bắt máy, giọng nói lớn của mẹ Trương liền truyền tới: “Lưu Huy a, con đang làm gì vậy? Tiểu Dã nhà bác cái gì cũng không biết, con giúp nó một chút nha.”

Ba Trương bên cạnh nói thêm vào: “Nếu nó bướng bỉnh con cứ đánh nó, đánh nó vài cái nó sẽ nghe lời con!”

Lưu Huy nghĩ thầm thôi đi, tính tình Trương Tiểu Dã thế kia, thuận theo em ấy là tốt rồi, đối nghịch em ấy, không biết sẽ xù lông thành bộ dạng gì.

Tắt máy điện thoại, Trương Kinh liền đánh tới: “Giúp tôi chăm sóc tốt em trai a.”

Lưu Huy nhìn người ngồi trong bóng mát, Trương Tiểu Dã đang nhàn nhã uống nước, nói: “Tôi còn thiếu chút nữa coi em ấy là ông nội.”

Đăng ký thủ tục xong xuôi, lại đến dừng chân ở nhà trọ làm giấy tờ, Trương Tiểu Dã kéo theo hành lý đi theo phía sau: “Kỳ thực, tôi cảm thấy tôi và anh cùng nhau, tụ tập sống bên ngoài cũng rất tốt.”

Lưu Huy nói: “Quên đi, nếu tiểu tử Vương Hạo kia đem cậu làm hư thì thế nào.”

“Bọn họ có thể làm người khác hư hỏng?” Trương Tiểu Dã nghiêm túc nói: “Vậy tôi càng không thể nhìn anh lầm đường lạc lối, tôi muốn cùng anh ở cùng một chỗ để giám sát anh.”

“Thời gian làm việc và nghỉ ngơi của chúng tôi không cố định.”

“Không sao, tôi giúp các anh thu xếp.”

“Bọn họ có lúc sẽ dẫn người khác về nhà.”

“Không sao, tôi sẽ đem bọn họ đuổi ra ngoài.”

“Trương Tiểu Dã.” Lưu Huy đỡ trán, “Cậu không cần cố ý cố ý tìm có.”

“Ai tìm có.” Trương Tiểu Dã đem chai nước ném vào thùng rác, “Tôi chính là muốn giám sát anh.”

Lưu Huy không để ý tới cậu, đi lấy đồ, tìm tới ký túc xá của Trương Tiểu Dã, giúp cậu trải ra giường, sắp xếp đồ vật.

Lưu Huy cảm giác mình rất giống bảo mẫu, bản thân ngay cả khi ngày xưa học miệt mài cũng không có mệt như lúc này.

“Anh trai của cậu a?” Người cùng ký túc xá hỏi Trương Tiểu Dã, “Thật là đẹp trai.”

Trương Tiểu Dã hí hóp đôi mắt, một mặt xán lạn cười: “Anh của tôi so với hần soái hơn nhiều.”

Buổi tối, sau khi mọi thành viên trong đội nhạc gào thét vì “đệ đệ” đón gió, ăn uống no say, Triệu Đức Đông đề nghị đi vũ trường nhìn các cô em xinh đẹp.

Đề nghị này lập tức được hai người khác nhiệt liệt hưởng ứng.

Lưu Huy liếc mắt nhìn Trương Tiểu Dã: “Không tốt lắm đâu.”

Vương Hạo vỗ vai Lưu Huy: “Nếu không phải tuổi tác không chênh lệch nhiều lắm tôi thật sự cảm thấy cậu ta là con riêng của cậu, bảo vệ con cũng không có che chở thành như vậy a.”

“Người anh em.” Trương Tiểu Dã rất kiêu ngạo vỗ vỗ vai Lưu Huy, “Tôi đã thành niên rồi.”

Lưu Huy ngồi ở vũ trường với loại nhạc sàn đình tai nhức óc, tâm tình phức tạp nhìn Trương Tiểu Dã bị con gái bao vây.

“Ngày hôm nay có vài việc muốn nói với cậu, cũng có vài chuyện muốn nói với đệ đệ.” Triệu Thuận cảm khái, “Thực sự là Trường Giang sống sau đồn sống trước, sống trước chết ở trên bờ cát.”

Lưu Huy nhìn chằm chằm Trương Tiểu Dã, trong ấn tượng tiểu gia khóa kia đều có bộ dáng đỏ mắt xù lông, bất tri bất giác cậu đã trưởng thành đến nỗi có thể hấp dẫn ánh mắt những người khác phái.

Lưu Huy thấy đứa nhỏ kia thực sự đã lớn rồi, trong tim chợt dấy lên cảm giác chua xót, cùng mất mát không rõ.

“Lưu Huy, thật tình cờ a.” Bên cạnh có người tiến tới, “Anh cũng đến nơi này sao.”

“A, đúng vậy.” Lưu Huy nhếch nhếch khóe miệng, phụ cận N Đại rất nhiều, ở đây lại đụng mặt người đã từng kết giao qua, không phải là chuyện hiếm có.

Nhưng hôm nay Trương Tiểu Dã cũng ở nơi đây.

Cũng không phải sợ sệt tính hướng của mình bị phơi bày giữa ánh sáng, hơn nữa Trương Tiểu Dã cũng biết việc hấn yêu Trương Kinh.

Chỉ là thế giới này quá rắc rối, Lưu Huy không muốn để cho Trương Tiểu Dã nhìn thấy sự phóng túng của mình.

“Sau khi chia tay, em vẫn còn rất nhớ anh.” Người con trai kia mập mờ sờ sờ đùi Lưu Huy, “Này, tối hôm nay rảnh rồi không?”

Lưu Huy không cần quay đầu lại, cũng có thể cảm giác được Trương Tiểu Dã đang nhìn bên này.

“Ngày hôm nay còn có chút chuyện.” Lưu Huy nắm lấy tay người nọ, mỉm cười.

“Vậy a? Thật đáng tiếc.” Người kia chưa từ bỏ ý định dùng ngón tay trở về vòng vòng trên bàn tay Lưu Huy.

Chết tiệt... Mấy ngày nay liên tục đi theo Trương Tiểu Dã, hoàn toàn không có thời gian phát tiết sinh lý. Lưu Huy cảm thấy nếu Trương Tiểu Dã không ở nơi này, hẳn nhất định sẽ ngay lập tức dẫn người này chạy ra quán khỏi bar, tùy tiện tìm một nhà trọ nào đó đè xuống rồi nói.

“Này, ông chú!” Trương Tiểu Dã lại gần, đằng hoàng chừng chặc nhìn người kia, “Anh không muốn sống nữa?”

“Cái gì?” Người kia đột nhiên có chút sững sờ.

“Tôi cảm thấy anh vẫn nên cách hấn xa một chút sẽ tốt hơn.” Trương Tiểu Dã chỉ vào Lưu Huy nói, “Tên gốc này bị nhiễm HIV.”

“Phốc...” Ba người kia vẫn luôn nghe lén, phốc một cái phun rượu tung tóe.

Mặt người kia mặt co rúm lại: “Cậu, cậu lừa người khác chứ gì...”

“Không có sai mà.” Trương Tiểu Dã rất có tự tin nói, “hấn làm giao như vậy, ngày hôm nay không nhiễm thì ngày mai cũng sẽ nhiễm, ngày mai không nhiễm, ngày mốt cũng sẽ, coi như hấn không có, cũng khó bảo đảm anh sẽ không bị hấn truyền nhiễm, ngược lại trước sau cũng nhiễm, tôi có lòng tốt nhắc nhở anh sớm một chút, anh cũng có thể dự phòng sớm hơn một chút mà.”

“Cậu bị bệnh thần kinh a!” Người kia vút cánh tay Lưu Huy giống như ném đồng rác, ghét bỏ vỗ vỗ tay, đi.

Ba người kia đập bàn cười điên cuồng.

Mặt Lưu Huy đều đã xanh lét rồi: “Trương Tiểu Dã, cậu thế nhưng nguyên rửa tôi như vậy a!”

“Tôi nói thật mà.” Sắc mặt Trương Tiểu Dã không chút thay đổi trở lại chỗ ngồi, như không có chuyện gì xảy ra mà uống đồ uống của chính mình, lại không che giấu được nụ cười đắc ý nơi khóe miệng.

GH: em nó quậy dễ sợ, khó nuôi quá >.

13. Chương 13

Lưu Huy phát hiện, Trương Tiểu Dã xuất hiện triệt để đem cuộc sống của hấn làm loạn.

Ba người trong đội nhạc kia cùng Trương Tiểu Dã lẫn lộn quen rồi, đi nơi nào cũng không quên đem theo “đệ đệ”. Nghe Trương Tiểu Dã nói không quen ngủ ở ký túc xá, Vương Hạo thậm chí oanh oanh liệt liệt đem chìa khóa nhà dự bị đưa cho Trương Tiểu Dã.

“Tuy rằng cậu tới đây không nhất định sẽ ngủ ngon hơn...” Vương Hạo nói tới chỗ này có chút thâm ý khác, dừng một chút, Triệu Thuận, Triệu Đức Đông cực kỳ phối hợp trưng ra biểu tình phẫn hận nhìn Lưu Huy mắng: “Cầm! Thú!”

Vương Hạo lúc này mới vỗ vỗ Trương Tiểu Dã: “Thế nhưng các ca ca tuyệt đối sẽ bảo vệ cậu.”

“Hắc ~ các cậu là một đám ngốc không biết xấu hổ.” Lưu Huy cười mắng, “Chỉ chuyên đi lừa gạt người ngoài.”

“Nghe lời cậu nói kia, ” Triệu Thuận nói, “Đệ đệ sao lại là người ngoài.”

Các cậu mới quen biết có mấy ngày, Lưu Huy nghĩ, với các cậu đương nhiên là người ngoài.

Trương Tiểu Dã ngày đầu tiên đi học nhanh chóng được vinh hạnh thăng chức lên làm tiểu đội trưởng, lần điểm danh năm ấy, lão sư kia chính là giáo viên chủ nhiệm của lớp cậu, vừa thấy Trương Tiểu Dã ngay lập tức bắt đầu vui mừng, tiện tay nâng lên làm tiểu đội trưởng luôn, mỹ nữ Như Vân trong lớp Trương Tiểu Dã, dung mạo xinh đẹp chỉ một tháng sau ngày khai giảng đã truyền khắp N đại, đám bạn bè kia của Lưu Huy cảm chương trình học của Trương Tiểu Dã trong tay, cảm cộc theo đuổi.

Thời điểm Trương Tiểu Dã sắp tan học, nhìn thấy những người kia rướn cổ lên từ ngoài cửa nhìn vào, đối nữ hài bình phẩm từ đầu đến chân, bày ra bộ dáng hèn mọn.

Hết giờ học, Trương Tiểu Dã tiêu sái đi tới trước mặt bọn họ, giả vờ ho vài tiếng.

“Ô, Tiểu Dã, ” Vương Hạo cười hề hề lại gần, “Cùng nhau ăn cơm nha.”

Trương Tiểu Dã nói: “Các anh chạy tới đây là vì tìm tôi ăn cơm?”

“Đó là đương nhiên, chúng tôi không phải bởi vì mỹ nữ mới đến tìm đệ đệ đâu,” Triệu Đức Đông đặt tay lên vai Trương Tiểu Dã, “Đây là tình bạn của những người đàn ông!”

Tình bạn cái rắm! Lưu Huy thầm mắng, các người nhìn thấy tiểu muội muội cặp mắt liền sáng rực lên.

Nghiêng đầu đi, thấy Trương Tiểu Dã nhìn mình chằm chằm, bộ dáng tựa tiểu phi tiểu.

Được rồi, Lưu Huy mình cũng đang nhìn những sinh viên phấn nộn đại học năm nhất, bắt quá không phải nhìn tiểu muội muội.

“Cùng nhau ăn cơm không?” Lưu Huy hỏi Trương Tiểu Dã.

Trương Tiểu Dã lắc đầu: “Tôi còn làm chưa xong vài bài tập nâng cao, ngày mai phải giao rồi.”

“Làm gì a, ” mấy người khác gào to, “Tùy tiện tìm một bản nào đó sao chép lại thôi.”

Lưu Huy nói: “Các cậu gọi món ăn trước đi, tôi chờ em ấy cùng đi.” Những người kia đạt được mục đích nhìn thấy mỹ mạo của muội muội, cực kỳ không chân thành khách sáo vài câu, hí ha hí hửng đi mất.

Trong phòng học tất đồ đạc còn chưa bị chạm qua, nước sơn màu xanh thần khiết dành cho sinh viên đại học năm nhất đang ngay thẳng đoan trang ngồi chỗ kia làm bài tập, Lưu Huy dựa vào cửa chờ Trương Tiểu Dã.

Trương Tiểu Dã vừa ngẩng đầu liền nhìn thấy Lưu Huy dựa vào nơi đó, trong lòng có bóng dưng như bị móng vuốt của một con mèo con không ngừng cào cào, hai ba bước làm xong bài tập, nhắc lên cặp sách muốn đi, lại bị cô gái phía sau gọi lại.

“Trương Tiểu Dã, bài tập thứ tám lão sư ra đã làm xong rồi a.” Cô bé kia hỏi, “Làm thế nào vậy? Sử dụng công thức nào?”

Lưu Huy nhìn Trương Tiểu Dã dựa bên người cô bé kia giảng bài tập cho nàng, mặt cô bé kia ửng hồng. Trong lòng nghĩ, chỉ làm bài tập thôi, tại sao nghiêm túc đến thế, quả thật là tân sinh.

Trương Tiểu Dã làm xong bài tập nhanh chóng chạy thẳng tới, Lưu Huy hướng về phía cô bé kia nâng cằm: “Các cậu là bạn học?”

Trương Tiểu Dã gật đầu.

Lưu Huy nói: “Thật là xinh đẹp.”

Trương Tiểu Dã ngẩn người.

Lưu Huy nói: “Đi thôi.”

Một đường từ lớp học đi tới cửa sân trường, Lưu Huy đều không nói gì, móng vuốt trong lòng Trương Tiểu Dã không ngừng cào loạn.

Trương Tiểu Dã cuối cùng không nhịn được, nói: “Này, anh có phải ghen không.” Đôi mắt sau đó mong chờ tha thiết nhìn người kia.

Người trước mặt im lặng rất lâu, lâu đến nỗi Trương Tiểu Dã nghĩ rằng hẳn không nghe thấy câu nói kia.

“A...” Lưu Huy nở nụ cười, “Tôi không thích con gái, ăn dấm chua cái gì.”

Móng vuốt trong lòng Trương Tiểu Dã không còn chính xác nữa, mạnh mẽ một đường cào mạnh xuống.

Đau.

Phía sau nửa ngày không có tiếng động, Lưu Huy quay đầu lại nhìn, Trương Tiểu Dã ôm đầu ngồi chồm hổm trên mặt đất, bày ra bộ dáng sinh khí tức giận.

Trương Tiểu Dã nghĩ, anh giả ngu, anh giả ngu, tôi xem anh giả ngu đến khi nào.

N thị gần đây có rất nhiều buổi biểu diễn và văn nghệ to to nhỏ nhỏ, Lưu Huy làm công ở quán bar tận dụng cơ hội hợp tác cùng tổ chức những hoạt động và lễ hội sôi nổi, mời đến những ban nhạc của N thị biểu diễn.

Hiệu quả hoạt động hiển nhiên rất tốt, quán bar trở nên đông hơn, bọn Lưu Huy mỗi ngày đều trông coi quán bar, giao lưu cùng những đội nhạc từ nơi khác đến.

Đội nhạc hôm nay có chút tiếng tăm, số người đến so với ngày thường tăng lên nhiều, cửa quán rượu đã bị ngăn chặn, còn có rất nhiều người đang chen lấn xem.

May mà bọn Lưu Huy cùng ông chủ khá quen thuộc, chỗ ngồi rất thoải mái.

Người kia âm thanh khàn khàn hát những ca khúc nổi tiếng, dưới đài, khán giả nhiệt huyết sôi trào cũng hát theo, Trương Tiểu Dã cảm thấy ồn ào muốn chết, còn không bằng yên lặng nghe Lưu Huy hát.

“Có chút tiếng tăm thật tốt.” Triệu Thuận cảm khái.

“Mấy ngày nay nghe nhiều như vậy, kỹ năng cũng không khác bao nhiêu.” Vương Hạo nói, “Thế nhưng không có bao nhiêu người hát tốt hơn Lưu Huy.”

“Chúng ta ca hát so với bọn họ quả thật nghe hay hơn nhiều.” Triệu Đức thuận nói, không có biện pháp nào, chúng ta bị chôn vùi ở mảnh đất nhỏ này, ngay cả chút cơ hội đều không có.”

Triệu Thuận gật đầu: “Đúng rồi, đội nhạc này cũng vì có vận khí tốt, gặp được Quý Gia Hoành, nếu không sẽ không có được tiếng tăm như vậy.”

Vương Hạo kinh ngạc quay đầu: “Chính Quý Gia Hoành kia sao?”

“Quý Gia Hoành, y là người môi giới, quen biết rất rộng, tiếng tăm cũng vang dội, bắt quá nghe nói hẳn rất khôn nặn.” Triệu Thuận ngón tay chỉ về phía lô ghế riêng, “Ày, ngày hôm nay hẳn cũng tới, ngồi ở chỗ đó.”

Vương Hạo quay đầu nhìn, bị Triệu Đức thuận vỗ một cái: “Được rồi, đừng nhìn, không có hi vọng gì đâu, mấy ngày nay những đội nhạc chạy theo mông hấn nhiều lắm đấy, hẳn không thêm liếc mắt một cái, cậu nếu ở B thị cố gắng nhẫn nhịn chịu đựng nói không chừng con có thể thò đầu ra, đội nhạc chúng ta ở địa phương nhỏ này, hẳn không thêm đâu.”

Trương Tiểu Dã trong lòng hơi hồi hộp một chút, quay đầu nhìn Lưu Huy, người kia nâng đầu nhìn trên đài, không biết đang suy nghĩ chuyện gì.

Nhìn không ra hẳn đang suy nghĩ chuyện gì, nhìn không ra biểu cảm bình tĩnh kia đại biểu cho cái gì.

Thế nhưng Trương Tiểu Dã cũng rõ ràng cảm nhận được, hẳn đang suy nghĩ “nếu như”.

Nếu như lúc trước không vì Trương Kinh từ bỏ nguyện vọng, nếu như Trương Kinh không có vì cô gái kia thay đổi nguyện vọng, nếu như lúc Trương Kinh thay đổi nguyện vọng nói với hắn một tiếng, nếu như đi B thị...

Trương Tiểu cũng nghĩ đến những cái nếu như kia, bất tri bất giác còn nhập tâm hơn Lưu Huy.

Nếu như khi đó Trương Kinh không phải cùng y đi tìm mình, nếu như mình không phải bởi vì lơ đãng nhìn thấy bức ảnh trong ví tiền hắn mà tò mò đem toàn bộ sự chú ý đặt trên người hắn, nếu như không bất tri bất giác hăm sâu vào, nếu như...

“Ha, hắc, ” Lưu Huy ở trước mặt hắn xua tay, “Đang nghĩ gì vậy.”

Trương Tiểu Dã nâng lên ánh mắt nhìn Lưu Huy: “Anh còn yêu anh trai của tôi không?”

Lưu Huy đột nhiên bị hỏi sững sờ cả người, nửa ngày, mới nở nụ cười, “Tại sao tự dưng hỏi đến vấn đề này?”

Trương Tiểu Dã hỏi: “Anh khi đó rốt cuộc yêu anh trai tôi bao nhiêu?”

Lưu Huy đỡ trán không biết nên trả lời thế nào.

Trương Tiểu Dã lại hỏi: “Anh yêu y nhưng tại sao lại không nói cho y biết?”

Lưu Huy cười giả lả: “Khi đó cậu không hỏi, thế nào qua nhiều năm như thế đột nhiên hỏi tới.”

“Anh thật ngu ngốc a.” Trương Tiểu Dã không để ý tới hắn, cương ngạnh nói: “Anh cho rằng cái gì cũng giấu ở trong lòng người khác sẽ biết sao, người khác cũng không phải con giun trong bụng anh, anh không nói với y rằng anh yêu y, y chắc hẳn cả đời cũng sẽ không biết, anh là một đại nam nhân tại sao lại yếu đuối như vậy, anh thật tệ nhạt.”

Trương Tiểu Dã đem từng vấn đề bắn ra liên tiếp như pháo hoa, đâm lên ngực Lưu Huy, khiến hắn đau đớn, hô hấp gần như dừng lại.

“Tiểu Dã, không phải tất cả mọi người đều giống như tôi, cậu hiểu không?” Lưu Huy nhìn chằm chằm đôi mắt Trương Tiểu Dã, từng câu từng chữ một nói. Có một số việc, không dám nói, cũng không thể nói, không đành lòng nói, bất kể là trước đây hay hiện tại.

“Đừng nghĩ tôi là kẻ ngu si, đồ biến thái.” Trương Tiểu Dã hung hăng nhìn lại, anh luôn cho rằng tôi cái gì cũng không biết, kỳ thực tôi còn biết nhiều hơn anh, “Là anh không biết trên thế giới này không phải chỉ một mình anh biến thái.”

Trương Tiểu Dã còn nói gì đó nữa, âm thanh bị tiếng vỗ tay ầm ỉ cùng tiếng reo hò nuốt hết. Lưu Huy chỉ có thể nhìn thấy miệng Trương Tiểu Dã mở ra khép lại.

Người trên đài đã hát xong ca khúc cuối cùng, mọi người đều HIGH (*) đến cực điểm.

(*) HIGH: ta gõ đúng theo nguyên văn, ở đây có lẽ nghĩa là PHẤN KHÍCH

Trương Tiểu Dã bản thân cũng không nghe thấy mình nói cái gì, nhưng vẫn cố chấp nói.

Có những lời nói, không cần nghe thanh âm, xem khẩu hình cũng đủ hiểu rồi.

Tiếng ồn ào chung quanh cuối cùng cũng chậm rãi dịu lại, Trương Tiểu Dã bình tĩnh nhìn Lưu Huy.

Ánh mắt Lưu Huy nhìn đi nơi khác: “Nghe xong rồi, đi thôi.”

“Đi, đi, ồn ào chết thôi.” Bọn Triệu Thuận đuổi thẳng thắt lưng mết mỗi đứng lên.

“A?” Lưu Huy nhìn sang bên cạnh, “Vương Hạo đâu?”

“Ai biết, chắc đi nhà vệ sinh.” Triệu Đức Đông nói, “Bực chết thôi, chúng ta đi trước đi.”

“Đi thôi.” Lưu Huy nói với Trương Tiểu Dã.

Trương Tiểu Dã quật cường nhìn hắn, lại phát hiện trên mặt hắn không nhìn thấy bất kỳ biểu tình khác lạ nào.

14. Chương 14

Ra khỏi quán bar, Lưu Huy cùng Triệu Đức Đông, Triệu Thuận tạm biệt rồi trở về nhà, trong nhà ánh điện tối tăm, Vương Hạo chưa trở về, Trương Tiểu Dã luôn đi theo phía sau Lưu Huy, thời điểm đóng cửa nhanh chóng giành trước một bước chui vào.

Lưu Huy ngồi ở phòng khách xem ti vi, Trương Tiểu Dã trong phòng tắm rửa ráy, tiếng nước rơi róc rách, Lưu Huy có chút phiền, mở lớn âm lượng TV.

Trương Tiểu Dã tắm xong đi ra, mái tóc ướt nhẹ dính sát mặt, tự giác thay đổi quần lót mới của Lưu Huy, thân thể sạch sẽ xinh đẹp tỏa ra mùi hương thơm dịu của sữa tắm.

Lưu Huy liếc nhìn cậu một cái, quay đầu: “Tối hôm nay cậu định không trở về?”

“Không trở về, quá trễ rồi, tôi sẽ ngủ ở chỗ này.” Trương Tiểu Dã ngồi ở trên ghế sa lon, cầm khăn mặt nhìn Lưu Huy, giọt nước thuận theo làn da nhỏ xuống ghế sa lon, phát ra tiếng động nhẹ nhàng.

Tháp. Tháp. Tháp.

Ánh mắt Trương Tiểu Dã giống như tóc của cậu, ướt nhẹ.

Lưu Huy xoa trán đứng lên: “Tôi đi ngủ.”

Trương Tiểu Dã cũng đi theo phía sau: “VẬY tôi cũng đi ngủ.”

Lưu Huy nhìn cậu, không lên tiếng.

Trương Tiểu Dã tắt đèn, bò vào ổ chăn Lưu Huy.

Gian phòng an tĩnh dị thường, Lưu Huy thậm chí có thể nghe thấy âm thanh hô hấp của Trương Tiểu Dã phía sau, khi thì chậm chạp khi thì gấp gáp, dường như cố gắng đè nén sự căng thẳng của chính mình.

P phía sau như có một lò lửa nóng, toang thân Lưu Huy đều đổ mồ hôi, trong lòng Lưu Huy càng thêm buồn bực, xoa người: “Trở về đắp chăn của cậu đi, nóng chết đi được.”

“Này.” Trương Tiểu Dã cọ cọ Lưu Huy, nhẹ nhàng hít sâu mấy cái, ngẩng đầu lên, “Chúng ta làm đi.”

Lưu Huy lặng yên một lúc, khước miệng nhếch lên, cười hỏi: “Làm gì?”

Trương Tiểu Dã ngẩng đầu lên, hôn lên khước môi Lưu Huy.

Môi chạm môi, chỉ vài giây, liền rời ra.

Môi Trương Tiểu Dã nhẹ nhàng run rẩy.

Trong lòng Lưu Huy bịch một tiếng, nổ.

Trương Tiểu Dã mắt sáng lên nhìn hấn, lặp lại lần nữa: “Chúng ta làm đi.” Sau đó liền hôn lên.

Lần này vươn ra đầu lưỡi, dè dặt, giống như một chú mèo con liếm liếm đôi môi Lưu Huy.

Lưu Huy đẩy Trương Tiểu Dã ra: “Cậu muốn làm gì!”

Trương Tiểu Dã kinh ngạc nhìn hấn, qua vài phút, bỗng nhiên nở nụ cười: “Anh không biết tôi đang làm gì à?”

Lưu Huy ngồi xuống, đỡ trán.

“Tôi yêu anh.” Trương Tiểu Dã nói, “Tôi yêu anh.”

“Tiểu Dã.” Lưu Huy thấp giọng nói, “Đừng làm loạn.”

“Ai cùng anh nào loạn.” hỏa khí Trương Tiểu Dã bùng lên, vén chăn lên, cả người kề sát trên lưng Lưu Huy, “Ai trên ai dưới cũng không sao cả, chúng ta làm đi!”

“Đừng giỡn nữa.” Lưu Huy đẩy ra Trương Tiểu Dã, “Bây giờ cậu muốn gì.”

“Tại sao?” Trương Tiểu Dã không cam lòng ngồi khóa trên người Lưu Huy, “Anh không thích tôi?”

“Anh cậu nhờ tôi chăm sóc cậu.” Lưu Huy che mặt, “Không phải chăm sóc kiểu này.”

“Anh vì anh trai tôi mà thủ thân sao?” Trương Tiểu Dã cười gằn, “Tôi rút cuộc tại sao nhìn không ra, chuyện HIV lần trước là tôi nằm mơ?”

“Đừng lời chuyện kia ra, căn bản không cùng một chuyện.” Lưu Huy nói, “Đây cũng không phải là chuyện để chơi đùa, cậu chơi cái gì.”

“Tôi không nghĩ sẽ chơi đùa.” Trương Tiểu Dã nói, “Con mắt nào của anh thấy tôi đang đùa?”

Lưu Huy ghen lời không nói được.

Cuối cùng cũng bị chọc thủng.

Cuối cùng cũng không thể tiếp tục giả vờ.

Như vậy, có phải cũng nên nói ra những lời phiền muộn trong lòng.

“Tiểu Dã, cái vòng tròn này không giống thế giới của các cậu, cũng không phải trò chơi của con nít, cậu không nên nhảy vào đây.” Lưu Huy nói, “Cậu còn nhỏ, cái gì cũng không biết, sau này cậu sẽ hối hận.”

“Mất anh mù sao?” Trương Tiểu Dã nổi giận đùng đùng hét, “Nơi nào của tôi giống trẻ con? chỉ có anh cả đời đều coi tôi là thằng nhóc.”

Lưu Huy cảm giác như mình đang dùng nước đổ đầu vịt, mình nói nửa ngày người kia căn bản một chữ cũng không nghe lọt tai, tiểu tử kia lại bày ra bộ dáng tùy hứng, ngang ngạnh.

Cậu muốn cả đời trốn trong bóng tối sao?

Cậu có thể chịu đựng cảnh bạn bè thân thiết ở sau lưng chửi cậu biến thái sao?

Cậu tưởng bị người ngoài chỉ chỉ chỗ chỗ thì cha mẹ cậu có thể ngẩng đầu lên nổi sao?

Trương Tiểu Dã cậu đã nghĩ qua những việc kia sao?

Cậu có biết sự tùy hứng của cậu lúc này sẽ đem lại rất nhiều rắc rối về sau không?

“Phiền chết thôi.” Trương Tiểu Dã nhanh chóng lột phăng quần lót của mình, “Anh rút cuộc có làm hay không!”

“Đủ rồi!” Lưu Huy tức giận, “Tôi chán ghét xử nam!”

Trương Tiểu Dã ngẩng đầu lên, thở hổn hển, thở phì phò nhìn hắn.

Bỗng nhiên quay người, xuống giường, toàn thân trần truồng đi ra ngoài.

Lưu Huy hỏi: “Cậu đi đâu thế?”

Trương Tiểu Dã không quay đầu lại: “Tìm một ông chú biến thái nào đó phá thân.”

Lưu Huy nói: “Cậu xác định đàn ông?”

Trương Tiểu Dã hừ nói: “Vậy thì đi tìm bà cô biến thái, cũng không có gì khác biệt.”

Lưu Huy nhìn cậu lướt qua phòng khách, mở cửa chính, hiển nhiên là bộ dáng nghiêm túc, lúc này mới không nhin được nữa, xông tới đem Trương Tiểu Dã lôi trở về, đóng sầm cửa lại.

“Cậu nháo đủ rồi!” Lưu Huy tức giận một bụng.

“Lưu Huy có phải anh không cương nổi?” Trương Tiểu Dã hung hăng nhìn hắn, “Anh nói thật đi, không sao, tôi không kỳ thị anh.”

“Trương Tiểu Dã!” Lưu Huy gào thét, “Cậu có biết đồng tính luyến ái là biểu thị cho cái gì không!”

“Tôi sao có thể không biết? Anh cho rằng tôi ngốc à!” Trương Tiểu Dã nói, “Là đàn ông yêu đàn ông, đàn bà yêu đàn bà!”

Lưu Huy cuối cùng không nhin được nữa chửi thô tục: “Con mẹ nó cậu thì biết cái đêch gì!”

“Tôi con mẹ nó chính là ngay cả cái rắm cũng không biết thế thì sao!” Trương Tiểu Dã rống trở lại, “Tôi biết tôi yêu anh là đủ rồi! Tôi cũng đã không cần mặt mũi bám dính anh, anh còn muốn tôi phải làm thế nào!”

Trương Tiểu Dã tức giận toàn thân đều run lên, đỏ mắt nhìn lên Lưu Huy.

Lưu Huy cũng tức muốn chết, nếu là người khác hẳn sớm đánh một trận rồi lòi lên giường, cậu muốn làm, được! Làm! Làm cậu không xuống giường nổi! Làm cậu đau đến nát người! Làm cậu sau này thấy hẳn sẽ vòng đường khác mà đi!

Nhưng mà, đứng ở chỗ này lại không phải người khác.

Mà là Trương Tiểu Dã.

Không xuống tay được, không mắng được.

Lưu Huy cưỡng ép bản thân kiềm chế lại: “Tiểu Dã, cậu để tôi bình tĩnh một chút.”

Trương Tiểu Dã nghiêng đầu nhìn đi nơi khác không nói lời nào.

“Chính cậu cũng phải suy nghĩ cho rõ ràng.” Lưu Huy nói, “Cậu đừng tưởng rằng trên thế giới này chỉ có một mình cậu, đừng tùy hứng nữa.”

“Ha, nói trắng ra là, anh muốn tôi đi yêu người khác?” Trương Tiểu Dã cong lên khoe môi, nở nụ cười giễu cợt, “Yêu con gái? Được thôi, chuyện này rất dễ, ngày mai tôi tìm trên đường cái một người rồi lòi về đây.”

“Trương! Tiểu! Dã!” Lưu Huy quả thực bị cậu chọc cho tức chết.

Trương Tiểu Dã nhìn chằm chằm hẳn nửa ngày, rồi trở về phòng, vừa mặc áo quần vừa nói: “Dù sao cái gì cần nói tôi cũng đã nói, anh muốn bình tĩnh thì bình tĩnh, tôi cho anh thời gian để bình tĩnh, bình tĩnh xong rồi thì nói kết quả cho tôi biết.” Trương Tiểu Dã kéo dây kéo quần bò lên, kéo thật lâu cũng không được, nhất thời cảm thất bản thân thật mất mặt, giọng nói mang theo chút tủi thân, “Tôi từ trước đến nay chưa từng mất mặt như thế này bao giờ, một đại nam nhân mặt dày mày dạn cầu xin người khác thượng, thực ê tiện...”

Trương Tiểu Dã đi tới trước mặt Lưu Huy, ngẩng đầu lên hung ác nói: “Anh nếu dám nói không thích tôi, tôi sẽ dùng dao đâm chết anh rồi tự sát! Dù sao tôi cũng mất mặt như vậy rồi, cũng chẳng muốn sống nữa.”

Gia khóa kia vô cùng kiêu ngạo ngẩng đầu lên, vẫy vẫy móng vuốt, hơi thở hung hăng, ngữ khí bá đạo muốn ăn đòn, chỉ có bên trong đôi mắt đen láy lóc lên sự yếu đuối cùng bất an.

Trương Tiểu Dã nói: “Anh suy nghĩ cho rõ ràng!” Sau đó mạnh mẽ nhào ra cửa, đi.

Đây là chuyện gì a, Lưu Huy ngồi ở trên ghế sa lon vô đầu, trong lòng vừa loạn vừa đau.

Bên ngoài truyền đến tiếng chìa khóa mở cửa, Lưu Huy ngược nhối lên một cái, quay đầu gọi: “Tiểu Dã?”

Lại thấy Vương Hạo vừa cần nhần vừa đẩy cửa bước vào: “Đệ đệ làm sao vậy, thở phì phò, thấy tôi cũng không thèm chào hỏi, ai, các cậu cãi nhau?”

“Mịa nó!” Lưu Huy che mắt mắng, không biết nên cảm thấy vui mừng hay lạc lõng.

GH: Làm mấy tiếng đồng hồ mới xong một chương, máy tính lại nổi điên, bấm Save thế nào cũng Save không được, cuối cùng phải tắt máy, gõ lại từ đầu. Thực sự không muốn sống nữa =(

Có ai thương Tiểu Dã như tôi không =)) em ấy vừa ngốc ngốc, vừa quậy, lại rất đáng thương ^^ . Từ trước đến nay đọc đam chỉ thấy công quần lấy thụ, lần đầu tiên gặp phải dạng thụ như Tiểu Dã, bám chặt người ta, cầu người ta thượng mình, vừa kiêu ngạo hung hăng, vừa yếu đuối, cô độc....

Haizzzz, chủ nhà bức xúc muốn lảm nhảm... đừng để ý tới ta Ồ.Ồ

15. Chương 15

Vương Hạo ngủ một giấc dậy, Lưu Huy vẫn còn ngồi trên chiếc ghế salon ở phòng khách, trên tay cầm một điều thuốc lá, mắt đầy tơ máu. Dọa Vương Hạo nhảy dựng.

“Cậu có chuyện gì vậy.” Vương Hạo hỏi, “Ngồi ở đây cả đêm suy nghĩ?”

Lưu Huy dường như không nghe thấy, lấy tay dùng sức vò tóc chính mình, một bộ dáng buồn bực, trầm thấp mắng: “Tôi ×!”

“Cậu × ai vậy.” Vương Hạo vừa rửa mặt vừa nói, “Anh em thân thiết thì thân thiết, tôi cũng không hợp khẩu vị của cậu, cậu dám x tôi tôi sẽ đánh chết cậu.”

Rửa mặt xong, thấy Lưu Huy còn ngồi ở chỗ đó: “Cậu không sao chứ? Cãi nhau với Tiểu Dã cũng không cần như vậy a, đầu giường tranh cãi cuối giường làm hòa, lo cái gì.”

“Đừng làm loạn thêm.” Lưu Huy nói, “Cậu biết chúng tôi không phải như vậy.”

“Vậy cậu xảy ra chuyện gì a?”

Lưu Huy qua loa đem sự tình đêm qua kể lại cho gã một lần.

“Ha ha ha ha... Khụ khụ... Ha ha ha...” Vương Hạo nhe răng, miệng đầy nước miếng, cười đến nổi ho khan, “Lưu Huy cậu cũng có lúc không thể xuống tay được a... Khụ khụ khụ khụ...”

Lưu Huy đỡ đầu, tại sao mình lại nói chuyện với gã, mở miệng ra là cực kì muốn đánh.

“Không nhận ra Huy tử cậu cũng là loại người suy nghĩ sâu sắc a.” Vương Hạo lấy khăn mặt lau miệng, cười vắn vẹo, “Cậu làm đau lòng đệ đệ nhiều quá rồi, người ta đánh sát cậu như vậy còn không cần.”

Lưu Huy buồn bực nói: “Em ấy không phải loại người như tôi.”

“Ai, ai, ai.” Vương Hạo tiến đến bên người Lưu Huy, “Nói thật, cậu rốt cuộc có thích Trương Tiểu Dã hay không?”

Lưu Huy nói: “Không thích.”

“Cậu thôi đi.” Vương Hạo nói, “Không thích em ấy mà còn luôn đi theo chăm sóc, với mấy người nói chuyện yêu đương với cậu trước kia cũng không thấy cậu để bụng như vậy.”

Lưu Huy nói: “Cậu biết rồi thì còn hỏi làm gì.”

“Yêu thì phải tấn công ngay đi chứ, đừng nói với tôi là cậu muốn thay đổi khẩu vị, quay lại ngoạn con gái nha.”

“Em ấy không giống như tôi.” Lưu Huy thở dài, “Tôi không thể tùy tiện đem kéo theo em ấy vào.”

Vương Hạo thu hồi nụ cười, hỏi Lưu Huy: “Cậu nói giỡn hay thật vậy a.”

“Phí lời, ” Lưu Huy nói, “Cậu cho rằng tôi ngồi nơi này cả đêm là vì chơi đùa sao.”

Nếu như không yêu, thì đã lập tức lôi cậu lên giường, hoặc vứt bỏ cậu gọn gàng nhanh chóng, ai lại đi quan tâm tương lai cậu sẽ thế nào.

Thế giới này không tốt đẹp như vậy, Lưu Huy vừa nghĩ tới Trương Tiểu Dã kiêu ngạo kia, phách lối kia, vì tính hướng của mình mà bị người ta chỉ chỉ chỗ chỗ, trong lòng lại quặn đau.

Vương Hạo hỏi: “Tiểu Dã vốn dĩ yêu thích đàn ông?”

Lưu Huy lắc đầu: “Hẳn là không phải.”

“Cậu ấy nghiêm túc sao?”

“Tôi không biết.” Lưu Huy nói, “Cậu thấy miệng em ấy gào to, kỳ thực rất đơn thuần, có lẽ chính bản thân em ấy cũng không biết cái gì là nghiêm túc, qua mấy ngày nữa sẽ hối hận, đem việc này quên mất.”

“Cậu đừng coi thường người khác nha.” Vương Hạo nói, “Nói không chừng là nghiêm túc đó, nếu em ấy nghiêm túc thì cậu tính sao đây?”

Lưu Huy suy nghĩ một chút, lắc đầu cười khổ: “Không biết... Đợi em ấy tỉnh táo lại rồi nói sau đi...”

“Được, vậy tôi không nói nữa.” Vương Hạo nói, “Cậu còn nhớ Quý Gia Hoàn hôm qua chúng ta nhắc đến không?”

“Nhớ.” Lưu Huy nói, “Người môi giới của đội nhạc hôm qua.”

“Hắn gần nhà tôi khi nhỏ, tôi tiểu học thì hắn lên trung học cơ sở, tôi lên trung học cơ sở thì hắn lên cấp ba, mẹ hắn và mẹ tôi là bạn thân.” Vương Hạo nói, “Ban đầu tôi đã cảm thấy tên hắn quen quen, sau đó nghe bọn họ nói hắn là người khốn nạn, nghĩ chính là hắn, chạy tới nhìn xem, quả thực là hắn. Tính tình người kia từ khi còn bé đã khốn nạn, con trai con gái ai cũng thông đồng trêu chọc, gần như mỗi cuối tuần đều có người bỗng dưng bị đánh, sau đó hắn học xong cấp ba xong thì không biết chạy đi đâu, bây giờ lại là người môi giới nổi tiếng ở B thị, bất quá mẹ tôi nói rằng hắn có người bảo vệ từ sau, nghe nói cậu của hắn là Tổng cục X.”

Lưu Huy nói: “Hắn còn nhớ cậu?”

“Hắn sao có thể không nhớ tôi?” Vương Hạo nói, “Cấp ba hắn chặn đường tôi, sau đó tôi gặp hắn một lần thì đánh một lần, hắn khi đó chỉ cần thấy tôi từ phía xa thì đã bỏ chạy, lưu lại bóng ma trong lòng đến tận bây giờ, nhìn thấy tôi sẽ rất khách khí, run cầm cập mời thuốc lá.”

“Đều đã qua bao nhiêu năm rồi.” Lưu Huy cười nói: “Cậu rút cuộc đã đem người ta đánh thành dạng gì mới có thể để lại ám ảnh như vậy a.”

“Ai, chuyện cũ không nên nhắc lại.” Vương Hạo phất tay một cái, “Hắn dù sao cũng đã đáp ứng tôi, khi quay lại B thị thì lúc nào có thể đều sẽ mời đội nhạc của chúng ta đến diễn, tuy rằng hắn thực sự thoắt nát muốn chết, nhưng cũng là có cơ hội, cậu thấy sao?”

Lưu Huy suy nghĩ một chút: “Nếu đã có cơ hội, thì cứ thử xem.”

Vương Hạo cùng Quý Gia Hoàn ước hẹn thời gian gặp nhau, ngày thứ hai Quý Gia Hoàn đến quán bar nghe bọn Lưu Huy hát.

Ngoài dự đoán, người kia nhìn rất trắng trẻo, hơn hai mươi tuổi, mặc áo sơ mi trắng, bên ngoài khoác thêm áo phụ, hết như công tử bột.

Lưu Huy hát hai ca khúc tự sáng tác, Quý Gia Hoàn ở dưới đài nghe, bộ dáng rất chuyên chú.

Hát xong mấy bài này, bọn Lưu Huy xuống đài, hỏi Quý Gia Hoàn: “Thế nào?”

Quý Gia Hoàn nhìn Vương Hạo, cười nói: “Rất tốt, rất tốt.”

Vương Hạo oanh oanh liệt liệt nói: “So với đội nhạc kia của anh tốt hơn chứ?”

“Đó là đương nhiên, đó là đương nhiên.” Quý Gia Hoàn gật đầu liên tục, “So với bọn họ thì hát tốt hơn nhiều.” Đưa ngón tay chỉ Lưu Huy, “Giọng hát của cậu rất tuyệt, những người đánh đàn đánh trống cũng rất có năng lực, đương nhiên, Vương Hạo cũng không cần nói, khả năng thực lực của cậu sao tôi có thể không biết. Các cậu nhất định sẽ thành công, nhất định thành công.”

Quý Gia Hoàn mở miệng đều đầy lời khen ngợi, khiến người nghe mở cờ trong bụng.

Triệu Thuận nói khẽ với hai người khác: “Dáng vẻ người này tốt như vậy, nhìn sao cũng không giống lời bọn họ nói a.”

Trong lòng Lưu Huy rõ ràng, Quý Gia Hoàn kia mỗi một câu nói đều cẩn thận nhìn Vương Hạo, giống như bị dính găng trên miệng, đứng ngồi không yên, nụ cười đều là miễn cưỡng kéo ra.

Thay vì nói là khen bọn họ, không bằng nói vì sợ Vương Hạo.

“Ai nha!” Quý Gia Hoàn làm bộ nhìn đồng hồ, “Bất tri bất giác đã trễ đến vậy a! Tôi chợt nhớ có hẹn bàn về chuyện công việc rồi.”

Mấy người khác liền vội vàng chào tạm biệt, Quý Gia Hoành cực kì nhiệt tình bắt tay cùng bọn họ: “Hẹn gặp lại, hẹn gặp lại.” Sau đó quay đầu tươi cười nhìn Vương Hạo.

Vương Hạo nói: “Anh có việc quan trọng thì đi đi.”

Quý Gia Hoành lúc này như được giải thoát, thở một hơi, vẫy tay chào những người khác, mừng như bị lửa thiêu vội vàng chạy trốn.

Lưu Huy vỗ bàn cười: “Trong mắt hần cậu quả thực là quái vật a.”

Được sự tán thành của người môi giới, tâm tình của cả đám rất tốt, kêu hai thùng bia, bắt chuyện cùng những người quen làm công ở quán bar rồi rủ nhau đi uống.

Triệu Đức Đông nhìn hai bên một chút: “Tiểu Dã hôm nay sao không đến?”

“Tối hôm nay em ấy có tiết tự chọn.” Lưu Huy nói, “Sẽ không đến đây.”

Triệu Thuận nói: “Không nhìn thấy đệ đệ thật tịch mịch a”

Ngoài miệng nói như vậy, nhưng nhìn những người kia nhưng một chút cũng không thấy được bộ dáng tịch mịch, hăng say uống xong mấy lượt bia, rồi cao hứng chơi trò chơi nổi tiếng “hoàng đế du hí”.

Đám người này ra tay tàn nhẫn, đùa diên cuồng, Triệu Đức Đông bị sai đi mời chủ quán cùng chơi, bị lão bản cười, mắng trở về, Triệu Thuận ở trên khán đài dùng giọng nữ hát bài “Đừng đoán tâm sự của con gái” (1), được vỗ tay diên cuồng.

(1): link

Lưu Huy cảm thấy rất lâu rồi chưa được phóng túng như thế này, liều mạng vỗ tay reo hò khen hay, lần lượt hạ gục đối thủ, gần như đem tất cả mọi người ở đây sai khiến một lần.

“Mịa nó, người này quá âm hiểm.” Lưu Huy rất biết cách gây nên sự phẫn nộ cho mọi người, ba người Triệu Đức Đông, Triệu Thuận, Vương Hạo tụ tập ở một bên nói nhỏ, thương lượng nửa ngày.

Quay lại lượt chơi, lần này cô bé làm công là hoàng đế, đang do dự muốn ai làm chuyện gì, ba người kia lại dán vào lỗ tai cô bé kia thủ thủ nói.

Cô bé kia bật cười, dùng khoeo mắt lén lút nhìn Lưu Huy: “Chuyện này có phải quá thiếu đạo đức không?”

“Không sao không sao.” Triệu Thuận vỗ vai Lưu Huy, “Tôi và Huy tử cũng không phải là loại người không chơi nổi mà, đúng không?”

Thế là vài phút sau Lưu Huy khóc không ra nước mắt đứng ở trên đường cái, phía sau là một đám người đang trốn sau góc tường ngóng ra.

Đã hơn chín giờ, trên đường phố chỉ còn có lẻ loi vài nhóm người, Lưu Huy đứng ở đó, muốn bỏ chạy nhưng sợ mất mặt.

“Nhanh lên một chút nhanh lên một chút!” Một đám người phía sau quả thực vô cùng xấu xa, nhỏ giọng thúc giục.

Lưu Huy cắn răng, cúi đầu chạy thẳng đến cây cột điện gần đó, ôm cột điện bị dán đầy tờ quảng cáo nhỏ, dùng âm thanh mà mọi người chung quanh đều có thể nghe thấy hét lên: “Bệnh của tôi được cứu rồi!”

Bởi vì mất mặt quá mức, giọng nói Lưu Huy tràn đầy cảm giác ghen ghen, lo âu, thậm chí còn có mấy phần thê lương, diễn rất có cảm giác chân thực.

Bác gái mang theo giỏ siêu thị nhìn hần, vòng qua hần, đi thật xa rồi vẫn ngoái đầu lại.

“Phốc ha ha ha ha!” Đám người ở trong góc cười, nước mắt văng đầy mặt.

Nhiệm vụ hoàn thành, Lưu Huy kéo áo khoác lên che khuất mặt, đang định trở về, quay đầu, nhìn thấy Trương Tiểu Dã vai đeo cặp sách, đứng ở một bên mê man nhìn hần: “Anh bị bệnh gì?”

“Trời ạ...” Lưu Huy cảm giác mình quả thực vô cùng thảm hại, ôm mặt ngồi chồm hổm trên mặt đất.

Trương Tiểu Dã khó hiểu nhìn hắn, đi tới bên cột điện, xem những quảng cáo phía trên cột điện, mặt thoáng chốc trắng bệch.

Lưu Huy thật lâu cũng không nghe thấy Trương Tiểu Dã có phản ứng gì, ngẩng đầu nhìn, Trương Tiểu Dã vẫn nhìn chăm chăm cột điện không nhúc nhích.

“Ha ha ha ha...” Đám người trốn ở góc ôm bụng đi ra, “Lưu Huy cậu diễn vô cùng chân thực.”

“Hát hò làm gì a. Rõ ràng phải để Quý Gia Hoành tìm người giới thiệu cậu tiến vào giới nghệ sĩ đi.”

“Đừng nói linh tinh nữa.” Lưu Huy nói, “Sau này tôi sẽ không bao giờ vác mặt đi trên con đường này.”

Trương Tiểu Dã ngây người ra, nhìn bọn họ, toàn thân căng thẳng bỗng chốc bình tĩnh lại: “Ồ... Ra là các anh đang đùa giỡn...”

“Ha ha ha ha.” Triệu Thuận cười đến rơi nước mắt, “Đệ đệ cậu sẽ không tưởng thật đi, nếu bị bệnh đó thì ai cũng cố giấu diếm, ai lại ôm cây cột la to a.”

“Ừ, tôi khờ.” Trương Tiểu Dã nhìn chăm chăm Lưu Huy nói, “Tôi còn muốn đó là sự thật, sau đó đem tên ngốc này trước tiên cưỡng gian rồi giết chết, muốn chết thì cùng nhau chết.”

Tất cả mọi người đều sửng sốt, bầu không khí bỗng nhiên có chút lúng túng.

Đột nhiên có người nhẹ giọng nói: “Chỉ chơi trò chơi thôi mà, sao lại phải khoa trương như vậy.”

“Quan tâm thì lẽ lo lắng thôi, ” Triệu Đức Đông vội vàng cười rộ lên xoa dịu bầu không khí căng thẳng: “Ồi, không ngờ Huy tử cậu lại được hoan nghênh như vậy, cậu nhìn xem, đệ đệ quả thật thương cậu a.”

Lưu Huy thuận miệng nửa đùa nửa thật nói: “Cậu thích tôi ở chỗ nào, tôi sẽ thay đổi.”

“Nga, ” Trương Tiểu Dã nói: “Vậy anh đem trái tim của anh moi ra cho tôi đi.” Sau đó trực tiếp cương ngạnh trừng mắt nhìn Lưu Huy, trên mặt không chút biểu tình, nhưng ánh mắt lại tràn đầy vẻ tức giận.

Nói tới mức này, kẻ ngu cũng nhìn ra được hai người này đang có vấn đề.

“Chúng ta đi thôi.” Vương Hạo cười ha hả, “Trở về tiếp tục uống rượu.”

Trương Tiểu Dã trực tiếp lướt qua mặt Lưu Huy, cánh tay tay chạm nhẹ tay Lưu Huy một chút, lạnh băng.

“Cậu còn dám nói em ấy không thật lòng.” Vương Hạo nhỏ giọng nói bên cạnh Lưu Huy, “Cậu thấy đấy, trên mặt em ấy một chút huyết sắc cũng không có, phải rất nghiêm túc mới có thể bị dọa đến như vậy.”

Lưu Huy nhìn bóng lưng Trương Tiểu Dã, trong lòng quặn đau từng trận, nửa ngày, mới giật giật khoe môi, ừ một tiếng, không thể nói được là cười hay thở dài.

GH: rất cuộc là bệnh gì vậy trời =]]

16. Chương 16

Vương Hạo cuối cùng cũng dụ dỗ được một mỹ nữ bạn của Trương Tiểu Dã, mỗi ngày đều vội vàng hẹn hò, có lúc cũng dẫn theo cô gái kia đến, hai người ngọt ngào lãng mạn xong lại lập tức chạy đi nơi khác.

Thời điểm lần thứ hai Quý Gia Hoành tới, đội nhạc vừa biểu diễn xong, ba người cùng Trương Tiểu Dã ngồi ở một bên nói chuyện phiếm, nhìn thấy Quý Gia Hoành đi tới, mấy người kia vội vàng nhường ghế cho hắn ngồi.

“Vương Hạo đâu?” Quý Gia Hoành nhìn hai bên một chút, “Hắn hẹn tôi hôm nay tới.”

“Hắn hẹn anh hôm nay?” Triệu Thuận tắc lưỡi một tiếng, “Vậy hắn chạy đi đâu a.”

“Hắn không ở đây?” Quý Gia Hoành thở phào nhẹ nhõm.

Triệu Đức Đông nói: “Hắn có hẹn.”

“Hẹn hò?” Quý Gia Hoành cởi áo vét, lộn tay áo lên, cởi ra vài nút áo, thô bỉ hề hề dựa vào ghế sofa bên tường cười gằn, “Loại người như hần cũng có người thêm sao?”

Lưu Huy hỏi: “hay là tôi gọi điện thoại cho hần?”

Quý Gia Hoành đột nhiên ngồi dậy: “Không cần không cần, chúng ta nói chuyện của chúng ta, không cần để ý đến hần.”

Triệu Đức Đông cùng Triệu Thuận nhìn nhau.

“Người này tại sao không giống với người lần trước lắm a.” Triệu Đức Đông nhẹ giọng hỏi.

Triệu Thuận nhún nhún vai, xòe tay lắc lắc đầu.

Lưu Huy hỏi: “Lần trước quý tiên sinh đã nghe qua giọng hát của chúng tôi, cảm thấy thế nào?”

“Ai... Chuyện này...” Quý Gia Hoành từ túi áo lấy ra một điều thuốc, kẹo trong tay, trước mặt ba người vênh đầu lên, Triệu Thuận hiểu ý, lấy bật lửa đốt lên cho hần.

“Các cậu phải biết, tôi ở trong ngành giải trí cũng có cũng có chút danh tiếng.” Quý Gia Hoành ngẩng đầu, chậm rãi phun ra một vòng khói, híp mắt, kéo dài âm điệu từ từ nói, “B thị cũng là thành phố lớn, tôi đã nghe qua cũng không ít band nhạc, band nhạc hạng nhất, hạng hai tôi nếu có thời gian thì nghe một chút, nhưng những band nhạc hạng ba tôi rất ít nghe, càng không cần phải nói tới band nhạc hạng bét ở quán bar nhỏ ngày của các cậu, đúng vậy, band các cậu hiểu ý tôi chứ, chính là đội nhạc hạng bét.” (*)

(*) Tác giả đều để là band nhạc, ban đầu ta thấy nó Anh hóa quá, sửa thành ban nhạc, đội nhạc. Nhưng sau nghĩ lại, thôi kệ, để nguyên văn cho nó chứng tỏ độ LÁO của bạn Hoành =)). có gì mọi người góp ý nha ^^

“Làm sao bây giờ?” Triệu Thuận thấp giọng hỏi Triệu Đức Đông, “Tôi muốn đánh hần.”

“Nhấn nhện!” Triệu Đức Đông thấp giọng trả lời, “Nói thế nào cũng là bạn bè của Vương Hạo.”

“Bất quá cũng không phải nói các cậu sẽ không có chance, ” Quý Gia Hoành hướng Lưu Huy chậm rãi phun ra một miệng đầy khói, để tay lên vai Lưu Huy, “Các cậu còn trẻ tuổi mà, lớn lên cũng Nice, đây chính là tiềm lực a.” Lấy ngón tay mập mờ trượt trên vai Lưu Huy, “Chỉ cần cố gắng nhấn nhện, tôi cũng nguyện ý nhường đỡ một phen.”

Lưu Huy đập tay hần ra, trên trán nổi đầy gân xanh.

“Nhịn xuống.” Triệu Thuận chặn lại cú đấm của hần, “Hần là bạn của Vương Hạo.”

“Người này là ai vậy?” Trương Tiểu Dã hỏi.

Triệu Đức nhẹ giọng nói cho cậu biết: “Người môi giới át chủ bài trong truyền thuyết, Quý Gia Hoành.”

Quý Gia Hoành nói tiếp: “Kỳ thực trên tay tôi có rất nhiều CASE, nếu không phải vì tôi và Vương Hạo là người quen cũ, gã lại đau khổ cầu xin tôi như vậy, thời gian của tôi lại gấp rút, thì cũng sẽ không tới nơi này, trước khi gặp Join mà hần còn mời tôi đi Party của hần, các cậu biết Join không? Là người trước kia kiếm được rất nhiều tiền, kỳ thực người đó là một ca sĩ dưới quyền quản lý của tôi, mà quan hệ của tôi và Join lại rất tốt, nên mới nể mặt đáp ứng hần.”

“Oa ~! Tiếng anh của ông chú thật tốt!” Trương Tiểu Dã kéo dài âm thanh, cười híp mắt hỏi, “Vậy ông chú có biết zhuangbility là gì không?”

Sắc mặt Quý Gia Hoành biến đổi, quay đầu nhìn Trương Tiểu Dã, Trương Tiểu Dã cười lạnh nhìn lại hần.

Quý Gia Hoành đánh giá Trương Tiểu Dã từ trên xuống dưới, bỗng nhiên nở nụ cười: “Nha, đội nhạc của các cậu còn có một người nữa sao? Tại sao lần trước tôi không thấy?”

Lông mày Lưu Huy nhíu lên một cái.

Quý Gia Hoành kéo cánh tay của Trương Tiểu Dã: “Cậu tên là gì?”

Trương Tiểu Dã nhìn hần lồi kéo tay mình: “Ông chú có bị bệnh không?”

“Tôi đã nói trước với các cậu rồi, giới gái trí rất phức tạp, cậu đừng cho rằng cậu có khả năng từng bước từng bước chạm đến thành công.” Quý Gia Hoàn đem Trương Tiểu Dã ôm chặt trong ngực, “Bao nhiêu người muốn bò lên giường của tôi tôi đều lười nhìn, tôi nhìn trúng cậu là nể mặt cậu lắm rồi, lúc đó bảo đảm cậu một bước lên mây.”

Lưu Huy bưng chén rượu lên, thẳng tay tạt lên người Quý Gia Hoàn.

“Mày làm gì?!” Quý Gia Hoàn khuôn mặt ửng đỏ, đứng lên chửi.

Lưu Huy cũng đứng lên, chén rượu rơi xuống bàn vỡ tan tành: “Anh muốn tự mình cút ra ngoài hay muốn bị tôi đánh?”

Quý Gia Hoàn quát to: “Mày cho rằng tao sợ sao! Tụi bây đều phải cầu xin tao!”

Lưu Huy mạnh mẽ nện một đấm lên bàn.

“Mày đừng nghĩ tao sợ mày! Đừng tưởng rằng tao ở N thị thì sẽ không có thể lực!” Quý Gia Hoàn cầm lấy áo khoác chạy ra ngoài, “Tao sẽ đem toàn bộ tụi mày cường gian, bắt quay GV, quay đẹp đến nỗi không ai dám cầu xin tao, tụi mày tin không.”

“Cút!!!” Lưu Huy đập bể một chai rượu.

“Tụi mày cứ chờ đi, người của tao lập tức sẽ đến.” Quý Gia Hoàn chạy ra cửa, âm thanh từ xa truyền tới, “Tao sẽ không để yên cho tụi mày.”

“Mịa nó, ” Triệu Thuận nói, “Người này đâu chỉ là kẻ cặn bã, hắn là tên cặn bã nhất trong đám cặn bã, chúng ta mắc mớ gì phải đánh một kẻ cặn bã!”

Triệu Đức Đông gật đầu: “Quả thực là đánh nhau với rác rưởi!”

Lưu Huy hạ mông, ngồi trên ghế sa lon, cầm chai rượu rót vào trong miệng.

“Này.” Trương Tiểu Dã lại gần, cười hì hì hỏi, “Anh sinh khí như vậy làm gì?”

Lưu Huy nhìn cậu liếc mắt một cái, không để ý tới cậu nữa, tiếp tục uống rượu.

“Anh chẳng phải muốn nổi tiếng sao?” Trương Tiểu Dã lại hỏi, “Anh không sợ hắn trả thù à?”

“Ở đây cũng không phải B thị, hắn có thể trả thù thế nào.” Triệu Thuận xúm vào nói, “Đây là địa bàn của chúng ta, hắn có thể làm gì.”

“Không sai, ” Triệu Đức Đông nói, “Hắn không thể một tay che trời được, uống rượu uống rượu.”

Đám người vừa nói chuyện phiếm vừa uống rượu, một lát sau, chợt thấy ông chủ quán bar sợ hãi chạy tới, hắt đầu hỏi: “Các cậu đắc tội với ai phải không?”

Mọi người bối rối nhìn.

Lão bản nói: “Vừa nãy, cục trưởng cục văn hóa họ Chu gọi điện thoại đến, bắt tôi phải chú ý các cậu một chút.”

“Không phải chứ.” Triệu Thuận nói, “Sao lại nhanh như vậy.”

Triệu Đức Đông hỏi: “Có phải là gạt người không? Cục trưởng cục văn hóa tại sao sẽ vì chút chuyện nhỏ này mà gọi điện thoại?”

“Đích thân Chu cục trưởng gọi điện thoại, là thật.” Ông chủ nói, “Thôi thì mấy ngày ngay các cậu nghỉ ngơi một chút đi, qua vài ngày nữa rồi quay lại?”

Trương Tiểu Dã thở phào muốn nói, bị Lưu Huy chặn lại, Lưu Huy trả lời: “Cũng được, cứ như vậy đi.” Sau đó chào hỏi mấy người kia rồi đi thu dọn đồ đạc.

Cho dù ông chủ nói tương đối khéo léo, bọn họ cũng hiểu một khi cục văn hóa đã mở miệng, ông chủ trong thời gian ngắn này sẽ không gọi bọn họ quay lại.

Đây là quầy rượu thu hút khách nhất trong bar, bình thường mọi đồ vật đều để ở chỗ này, những đồ vật lộn xộn linh linh cần được thu thập rất nhiều, thời điểm đi ra ngoài, trong tay mỗi người đều ôm một cái túi lớn.

“Tôi ×!” Đi mới được nửa đường, Triệu Đức Đông không nhận được mắng một câu thô tục, “Không thể tưởng được tên khốn kia cũng có chút tài năng.”

“Vậy chúng ta phải làm sao bây giờ?” Triệu Thuận ủ rũ cúi đầu hỏi.

“Về chỗ của tôi trước đã, sau đó tính sau.” Lưu Huy đi nhanh nhất, cũng không quay đầu lại nói, “Tiểu Dã, cậu về ký túc xá trước đi.”

Phía sau, thật lâu không ai hưởng ứng, Lưu Huy đang nghĩ có phải cậu giận rồi không, bỗng nhiên nghe thấy Triệu Thuận hỏi: “A? Đệ đệ đi đâu rồi?”

Triệu Đức Đông hỏi: “Không phải mới vừa từ sau chạy đến chỗ cậu a?”

“Tôi không nhìn thấy.” Triệu Thuận nói: “Có phải quay về ký túc xá rồi không?”

“Sẽ không, trước kia mỗi lần em ấy quay về đều sẽ chào hỏi.” Lưu Huy quay đầu lại, “Hơn nữa trong tay em ấy còn cầm theo đồ đạc.”

“Như vậy chắc có việc riêng, sẽ không lạc đâu.” Triệu Thuận nói, “Nói không chừng là gặp bạn học, một chút nữa sẽ tới.”

“Đúng vậy.” Triệu Đức Đông cười hắc hắc, “Chắc không đến nỗi bị Quý Gia Hoàn bắt cóc cưỡng *** rồi quay GV đi?”

Triệu Thuận cười nói: “Làm sao có thể!”

Hai người muốn cười nhưng lại không thể cười được.

“Sẽ không... Đi...?” Triệu Đức Đông khóe miệng co rút hỏi.

Lưu Huy ném đồ vật trong tay, quay đầu chạy về phía ngược lại.

GH: Cũng biết là edit nát lắm T_____T, mọi người thông cảm nha. tâm trạng mấy ngày nay rất tệ. Khi nào rảnh sẽ sửa lại toàn bộ các chương

17. Chương 17

Ba người men theo đường cũ quay lại quán bar tìm một vòng, nhưng vẫn không tìm được. Lưu Huy liền chạy đến ký túc xá của Trương Tiểu Dã gõ cửa, người ở bên trong đã ngủ, cách cánh cửa bức mình quát: “Ai nha ai nha, hơn nửa đêm rồi mà còn ồn muốn chết.”

Lưu Huy hỏi: “Trương Tiểu Dã đã quay về chưa?”

Kia người ở bên trong giọng thô to hỏi: “Tiểu Hoàn, người giường dưới trở lại chưa?”

Một người khác trả lời: “Chưa về.”

Người giọng thô kia hét ra: “Không có!”

Lưu Huy hoảng hốt lao xuống lầu, trong lòng trống rỗng.

Triệu Đức Đông cùng Triệu Thuận canh giữ ở cửa quán bar thấy dáng vẻ hẩn như vậy trong lòng liền hiểu, nhưng vẫn lại gần hỏi: “Có ở đó không?”

Lưu Huy lắc đầu.

“Tìm như vậy cũng không phải biện pháp.” Triệu Đức Đông nói, “Nói không chừng Tiểu Dã cũng đã quay về, chúng ta về nhà tìm xem.”

Lưu Huy gật đầu, theo bọn họ về nhà, dọc đường còn không quên nhìn chung quanh coi thử có bóng dáng của gia khóa kia không.

Trong phòng tối mịt, Lưu Huy mở cửa, gọi: “Trương Tiểu Dã! Trương Tiểu Dã!”

Kêu xong vài tiếng, trong phòng vẫn hoàn toàn yên tĩnh, Triệu Thuận bật đèn, cả căn phòng trống không, không có bóng dáng Trương Tiểu Dã.

Lưu Huy lập tức xông ra ngoài, bị Triệu Đức Đông ngăn cản: “Những nơi cần tìm cũng đã tìm hết rồi, cậu còn có thể đi nơi nào tìm, chờ chút nói không chừng sẽ trở lại.”

Lưu Huy thở hổn hển ngồi trở lại trên ghế salông, hai người kia cũng cùng nhau ngồi xuống bên cạnh hắn.

Trên đồng hồ treo tường trong phòng khách, kim giây vẫn dừng đứng gõ lộc cộc

Lưu Huy lẳng lặng ngồi, không nhúc nhích.

Không biết qua bao lâu, bên ngoài bỗng truyền đến tiếng chìa khóa mở cửa.

Lưu Huy đột nhiên từ trên ghế sa lông nhảy dựng lên, ba bước hai bước chạy vội tới cửa, kéo mạnh cửa ra.

“Làm gì vậy, làm gì vậy? Cậu kích động như vậy là vì hoan nghênh tôi trở về?” Vương Hạo đứng ngoài cửa sợ hết hồn, cầm chìa khóa hỏi.

“Mịa nó, thế nào lại là cậu!” Lưu Huy bủn rủn dựa vào cánh cửa, “Tại sao lần nào cũng là cậu!”

“Là tôi thì đã sao?” Vương Hạo nhìn vào trong phòng hỏi, “Tôi không thể về nhà?”

“×.” Lưu Huy đỡ đầu mắng, “Tôi lần sau nhất định phải đánh chết hắn!”

“Các cậu rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Vương Hạo nhìn hai bên một chút, “Bầu không khí này là thế nào a? Tại sao các cậu đều ở đây?”

Triệu Đức Đông cùng Triệu Thuận kéo Vương Hạo qua, đem chuyện tối hôm nay sơ lược kể lại, Vương Hạo lập tức phát hỏa đứng dựng lên: “Tên khốn này lại muốn ăn đòn rồi!”

Sau đó quay người muốn chạy ra ngoài, bị hai người khác chặn lại: “Tiểu Dã còn chưa trở về, lỡ không bị Quý Gia Hoành bắt thì sao?”

Lưu Huy cảm giác mình gấp đến nỗi sắp phát điên mất rồi, rất muốn mở cửa ra, sau đó lại nghĩ nên ngồi xuống ghế lần nữa, nhưng lại ngồi không được, thế là ở phòng khách đi tới đi lui.

Bỗng nhiên nghe thấy người bên cạnh kêu to một tiếng: “Tiểu Dã!”

Lưu Huy lập tức quay đầu lại, thấy Trương Tiểu Dã đứng ở cửa, mồ hôi đầm đề giống như từ trong nước bò ra, trên tay cầm theo cái túi rách nát, trên người tất cả đều là bùn, ống tay áo bị xé mất một nửa, làn da ở cánh tay lộ ra một tảng lớn bị bầm tím, đáng vẻ kiệt sức như bị người khác lăng nhục quá độ.

Lưu Huy lạnh buốt từ đầu đến chân, từng sợi tóc đều đóng băng, trái tim trong nháy mắt xoắn lại, đau đến sắp nứt ra.

Mặt Vương Hạo tái xanh: “Là do Quý Gia Hoành làm?”

Trương Tiểu Dã gật gật đầu.

“Tôi chết!” Vương Hạo giơ quả đấm xông ra ngoài.

Lưu Huy không nói tiếng nào, chạy vào nhà bếp cầm con dao muốn lao ra cửa.

“Ai, ai, Cậu muốn giết người à!” Triệu Đức Đông, Triệu Thuận ngăn chặn Lưu Huy.

“Tôi muốn mạng của hắn!” Lưu Huy lạnh lùng nói, “Tránh ra, đừng cản tôi!”

Triệu Đức Đông dùng sức ôm hông của hắn lôi trở về: “Cậu đừng kích động, Huy tử.”

“Tôi ngày hôm nay nếu không làm thịt hắn tôi sẽ không mang họ Lưu!”

Trương Tiểu Dã nhìn bọn họ, hỏi: “Anh muốn mạng của ai?”

“Còn có thể là ai?” Triệu Thuận nói, “Chính là Quý Gia Hoành! Tiểu Dã cậu cản hắn lại, tên ngốc này điên rồi, y hết con gấu, hai chúng tôi không ngăn được!”

“Vì sao lấy mạng của hần a.” Trương Tiểu Dã nói, “Hần đã đủ thảm hại rồi.”

Người đang cầm dao muốn xông ra ngoài kia, cùng hai người đang cố gắng ngăn lại đột nhiên sững sờ.

“Hần đã khiến cậu...” Triệu Thuận xoắn xuýt dùng từ, “Hần đã làm cậu thành ra như vậy, cậu còn nói giúp cho hần sao?”

“Nhưng mà hần còn thảm hại hơn tôi a, ở quán bar khi đó tôi đã muốn đánh hần.” Trương Tiểu Dã thả xuống túi plastic, đi tới rót nước bằng máy nước uống, “Khi vừa trở về, trên đường tôi nhìn thấy Quý Gia Hoàn, tôi ngay lập tức bám theo hần, hần nói chuyện với người trong di động, muốn tìm người trừng trị chúng ta, làm tôi tức điên lên, chờ đến khi hần đi tới nơi hẻo lánh, tôi dùng túi plastic chụp đầu của hần lại, hung hăng đánh hần một trận!”

Trương Tiểu Dã đem ly nước trong tay ực ực uống sạch, quệt miệng nói: “Mệt chết đi được, bởi vì quá tập trung đánh hần, tay tôi đều đã sưng hết lên.”

Ba người kia ngây người nhìn nhau.

Qua nửa ngày, Lưu Huy mới hỏi: “Vậy tại sao quần áo trên người cậu lại ra nông nổi này?”

“Tôi còn chưa nói xong mà.” Trương Tiểu Dã trả lời, “Nói đến chuyện này tức muốn chết, tôi đánh hần hần còn dám phản kháng! Vật lộn giấy dựa trên mặt đất khiến tôi dơ dáy toàn thân, còn xé đứt nửa ống tay áo của tôi.” Trương Tiểu Dã chìa ra cánh tay, thở phì phò nói, “Nhìn nè, cánh tay của tôi đã bầm tím hết!”

“Phí lời!” Triệu Thuận nói, “Bị người dùng túi plastic chụp đầu rồi đánh thành như vậy sao có thể không phản kháng được.”

“Tiểu tử này...” Triệu Đức Đông cười, vò vò tóc Trương Tiểu Dã, “Bất quá lần này ca rất tự hào về cậu.”

Trương Tiểu Dã cười hắc hắc, sau đó tiến đến trước mặt Lưu Huy, có chút ngượng ngùng nói: “Bất quá tôi đánh người, đánh xong thì bỏ chạy, đồ vật trong túi plastic cũng quên không đem theo... chắc không có đồ vật gì làm bại lộ thân phận đâu a...”

Lưu Huy cảm thấy mình không còn chút sức lực nào nữa, quay lại phòng bếp cắt con dao.

Chân tướng cuối cùng cũng đã rõ ràng, sợ bóng sợ gió một hồi, cũng không còn chuyện gì đáng lo ngại nữa, thế nhưng trong lòng lúc này co rút rất mạnh, cho dù bây giờ đã dịu lại không ít, mà ngực vẫn cứ như cũ đau đớn vô cùng, Lưu Huy yên lặng thở dài, cảm thấy toàn thân đều vô lực, dựa vào bên tường, dùng cánh tay che lại đôi mắt.

“Lưu Huy, nếu đã không có việc gì như vậy thì chúng tôi về trước.” Triệu Thuận và Triệu Đức Đông đồng thời mở miệng, sau đó hàn huyên với Trương Tiểu Dã vài câu, rồi đi.

Trương Tiểu Dã quay đầu nhìn về phía phòng bếp, thấy Lưu Huy vẫn đứng ở đó không nhúc nhích, cậu có thể cảm giác được Lưu Huy đang tức giận, nhưng lại không biết tại sao hần sinh khí, chỉ có thể nhỏ giọng nói: “Trễ như vậy rồi, tôi sẽ không về.”

Lưu Huy không hé răng.

Trương Tiểu Dã còn nói: “cả người tôi đều dính bùn, tôi đi tắm.”

Lưu Huy vẫn không hé răng.

Hần không lên tiếng, Trương Tiểu Dã cũng coi như hần đã đồng ý, chạy đến phòng tắm.

18. Chương 18

Trương Tiểu Dã tắm xong đi ra, Lưu Huy vẫn còn dựa ở nơi đó.

Trương Tiểu Dã lau tóc bước tới, giơ tay lắc lắc trước mặt Lưu Huy: “Anh không sao chứ?”

Lưu Huy ngược mắt lên nhìn cậu.

Trương Tiểu Dã nghiêng đầu nhìn hắn, trợn to đôi mắt, hai con ngươi đen sáng lấp lánh, mái tóc ướt nhẹ dính sát ở trán.

Xong đời, Lưu Huy nghĩ, xong đời.

Nguyên lai đã bắt tri bắt giác hãm sâu vào tự bao giờ, không thể thoát ra được.

Thân thể Lưu Huy nghiêng về phía trước, đưa tay ra, ôm chầm Trương Tiểu Dã.

“Xảy ra chuyện gì?” Trương Tiểu Dã sợ hết hồn.

Lưu Huy ôm cậu, vòng tay chậm rãi thu chặt, tựa hồ nếu tay vừa buông lỏng chút thôi thì người trước mặt sẽ lập tức biến mất.

Xong đời, xong đời, đã đi không ra, chạy không thoát ...

Trương Tiểu Dã cũng không nói gì, đứng yên ở nơi đó, cử động một chút cũng không dám, giọt nước từ trên tóc nhỏ xuống cơ thể, lạnh lạnh.

“Tiểu Dã...” Lưu Huy thấp giọng lặp lại, “Tiểu Dã...”

Lưu Huy hận không thể đem cậu vò nát nhét vào trong người, Trương Tiểu Dã... Trương Tiểu Dã... Trương Tiểu Dã tai họa này, nếu em xảy ra chuyện gì, tôi biết phải làm thế nào.

Trương Tiểu Dã trong lòng cũng lạnh lạnh, không thể nói được là căng thẳng hay kích động, vô cùng không thể tin được mà cao hứng, như được ngồi mây xanh phi đến tận nơi cao nhất, đầu Lưu Huy gối lên vai mình, trong miệng lẩm bẩm gọi tên của mình, hô hấp ấm áp thổi vào xương quai xanh, khiến toàn bộ cơ thể đều run lên.

“Anh...” Trương Tiểu Dã quay đầu.

Lời còn chưa kịp nói ra, đã bị môi của Lưu Huy nuốt trọn.

Đây là một nụ hôn rất ôn nhu, triền miên, khiến Trương Tiểu Dã ngất ngất ngây ngây, đầu óc mơ hồ, mãi đến tận khi nụ hôn này đã kết thúc từ rất lâu, vẫn ngơ ngác không có phản ứng.

Lưu Huy nhẹ giọng nói: “Tiểu Dã, tôi yêu em.”

Vành mắt Trương Tiểu Dã đỏ lên.

Lưu Huy thấy vậy đau lòng, duỗi tay vén lên sợi tóc trước trán cậu: “Tiểu Dã...”

Trương Tiểu Dã vừa oan ức vừa ủy khuất la to: “Ông nội ơi! Nếu sớm biết đánh hắn thì anh có thể yêu tôi, tôi nhất định phải đánh hắn từ lâu rồi!”

Lưu Huy phụt cười ra tiếng, vươn tay xoa xoa đầu Trương Tiểu Dã: “Tôi thế nào lại đi thích tên ngốc như vậy?”

Trương Tiểu Dã đỏ mắt nhìn hắn, nhìn một chút, khóe miệng không nhịn được nữa giương lên, Trương Tiểu Dã nỗ lực muốn bày ra dáng vẻ nghiêm túc, thế nhưng ý cười cũng đã lan tràn đến khóe mắt rồi.

“Ngày hôm nay không phải ngày cá tháng tư đi?” Trương Tiểu Dã nói, “Anh không phải đang lừa tôi đi?”

Lưu Huy gật đầu: “Kỳ thực tôi đang lừa em, tôi không yêu em một chút nào hết.”

“Anh thôi đi, ” Trương Tiểu Dã thở phì phò, lôi Lưu Huy chạy về phía phòng ngủ, “Tôi đã nghe được, không có cơ hội đổi ý rồi! Ngày hôm nay anh phải nghe lời tôi, anh nếu dám không nghe lời, tôi sẽ cưỡng gian anh một vạn lần.”

Trương Tiểu Dã đem Lưu Huy đẩy ngã trên giường, trèo lên trên người hắn đem quần áo của hắn đào bới lung tung, hung hăng trừng hắn: “Chờ tôi cưỡng gian anh rồi, anh sẽ không muốn ai khác, khẳng khẳng một mực theo tôi cả đời!”

Lưu Huy cười: “Ai nha nha tôi rất sợ hãi.”

Trương Tiểu Dã trực tiếp nhìn thẳng hấn, vừa vui vẻ lại vừa bất an, giống như từng trận pháo hoa, âm âm nổ tung ra, theo nhịp tim đồng thời thành thịnh thành thịnh vang lên.

Trương Tiểu Dã hỏi: “Anh thật sự yêu tôi?”

Cõi lòng đầy bất an, giọng điệu chất vấn.

Lưu Huy trở mình áp đảo cậu, cắn cắn lỗ tai của cậu, thấp giọng nói: “Tôi yêu em chết đi được.”

Trương Tiểu Dã nhẹ giọng ừ một tiếng, vươn tay ôm lấy cổ Lưu Huy, y hệt một chú cún con gặm loạn lên mặt Lưu Huy, trên mặt Trương Tiểu Dã ẩm ướt vô cùng, gặm đến nỗi trên mặt Lưu Huy cũng toàn bộ ướt sũng.

Lưu Huy muốn nhìn mặt cậu, nhưng Trương Tiểu Dã vẫn cứ ôm cổ của hấn, vùi đầu ở bờ vai của hấn không chịu buông tay, Lưu Huy cảm giác da mình nơi đó dường như đã bị nước mắt ẩm áp ngấm nóng lên.

“Nhìn cái gì mà nhìn, những giọt nước kia là bởi vì mới vừa tắm rửa xong còn đọng lại.” Trương Tiểu Dã cổ họng khàn khàn nói, “Nhanh, anh muốn làm thế nào thì tôi sẽ làm thế đó, anh nói tư thế gì đi tôi sẽ bày cho anh, tôi sẽ phối hợp với anh.”

Lưu Huy vừa bó tay vừa buồn cười, ngẩng đầu dùng môi hôn xương quai xanh của Trương Tiểu Dã.

Trương Tiểu Dã ôm Lưu Huy thật chặt, đầu cọ cọ bên tai Lưu Huy, mái tóc rối loạn ẩm ướt, hai chân quăn lấy eo Lưu Huy.

Tiểu gia khóa này quả thật không biết trời cao đất rộng, khả năng vén lửa lại là hạng nhất, Lưu Huy hận không thể một ngụm đem cậu nuốt chửng, thò tay lấy thuốc bôi trơn ở trong ngăn kéo.

Trương Tiểu Dã tò mò nhìn hấn cầm vật kia, quẹt lên ngón tay rồi hướng đến hậu huyệt của mình khai cương thác thổ (*).

(*): mở rộng biên giới và đất đai

Chỉ một chút sau, sắc mặt Trương tiểu Dã, người có da mặt còn dày hơn cả tường thành, chậm rãi đỏ lên, giấy giữa hai chân la to: “Anh đừng làm vậy, đừng làm vậy, trực tiếp tiến vào là được.”

Lưu Huy cảm thấy tên ngốc này quả thực có thể làm người ta tức chết, bắt lấy đôi chân đang làm loạn của cậu: “Trực tiếp đi vào sẽ đau.”

“A.” Trương Tiểu Dã ngang ngạnh la âm lên nói, “Tôi mà là loại người sợ đau sao?”

Lưu Huy bị cậu làm cho dở khóc dở cười: “Vậy nếu như tôi lỡ làm đau em thì thế nào.”

Trương Tiểu Dã nói: “Vậy anh lấy cho tôi cái khăn mặt, tôi cần, nhìn một chút nhất định có thể vượt qua, không sao đâu, anh đến đi.”

Lưu Huy triệt để bị cậu đánh bại.

Trương Tiểu Dã còn nói: “Bằng không đến lượt tôi, tôi rất am hiểu chuyện này.”

Lưu Huy dứt khoát tóm chặt đầu cậu lại, dùng sức hôn lên, ngăn chặn lại đôi môi đang lải nhải không ngừng của gia khóa kia.

Sau đó Lưu Huy lập tức tiến lên, phân thân từng chút từng chút tiến vào bên trong Trương Tiểu Dã.

Thân thể Trương Tiểu Dã rất đẹp, bên trong rất ẩm áp khiến Lưu Huy sung sướng đến phát điên.

Lưu Huy cố gắng kìm chế bản thân không cần quá kích động, tận lực ôn nhu một chút, bình tĩnh một chút, chậm một chút.

“Anh tiến vào chưa?” Trương tiểu lại không sợ chết ở phía dưới vụn vụn thân thể: “A nha, sao lại không đau lắm a?”

Lưu Huy quả thực muốn bóp chết cậu, dứt khoát đem toàn bộ thực lực triển khai, mãnh liệt đi vào.

Mới đầu Trương Tiểu Dã còn nhịn được không kêu ra tiếng, sau đó lại đau đến nỗi phải cắn lên vai Lưu Huy một ngụm, hai móng vuốt cào loạn trên lưng Lưu Huy.

Lưu Huy cũng biết nếu cậu đau, thì chính mình sẽ càng đau hơn.

Thế là Lưu Huy càng thêm ôn nhu, tận dụng mọi biện pháp để trêu chọc cậu.

Phân thân Lưu Huy đang trườn sát bỗng nhiên không biết chạm tới nơi nào, Trương Tiểu Dã a một tiếng, âm thanh tự dưng biến đổi, vật thể ở nửa người dưới cũng run run đứng lên, Lưu Huy trong lòng hiểu rõ, toàn bộ công kích đều tập trung ở nơi đó, khiến cho tiếng rên rỉ của Trương Tiểu Dã càng trở nên ngọt ngào quyến rũ.

Phân thân Trương Tiểu Dã dựng thẳng lên, Lưu Huy nắm lấy, liên tục cao thấp ẩm ướt trượt lên trượt xuống, Trương Tiểu Dã hừ một tiếng, thân thể mềm nhũn dựa vào Lưu Huy, dính chặt.

Lưu Huy ghé vào bên tai Trương Tiểu Dã, liếm liếm vành tai của cậu hỏi: “Cảm giác ra sao?”

“Cái gì... Ân... Ra sao...” Đầu óc Trương Tiểu Dã đã ngất ngất ngây ngây, đôi mắt ngập nước mơ hồ nhìn Lưu Huy, khuôn mặt mụ mị, kéo theo một chút mê mang, “Cũng, cũng bình thường...”

Lưu Huy thấp giọng cười ra tiếng, cắn nhẹ vành tai của cậu: “Nếu không tốt hay là chúng ta không làm nữa, tôi lấy ra có được hay không.”

Đầu óc Trương Tiểu Dã quay vòng, cuối cùng cũng lấy lại tinh thần, cực kì tức giận hét: “Anh dám dừng lại!”

Lưu Huy không dám.

Thế là đóa hoa đại vô cùng xinh đẹp của Trương Tiểu Dã đêm nay triệt để bị người ta hái mất.

GH: Lần đầu edit H *vuốt mồ hôi* biết là tương đối nhẹ nhàng mà sao mồ hôi ta túa ra như nước thể này a~ (Θ Θ)

chưa từng thấy bạn thụ nào như Tiểu Dã

19. Chương 19

Lưu Huy ngủ say, bỗng nhiên cảm giác bên người có gì đó nhích tới nhích lui, nửa tỉnh nửa mê mở mắt, nhìn thấy Trương Tiểu Dã mặt mày khó chịu ở trên giường xoay a xoay.

“Xảy ra chuyện gì?” Lưu Huy hỏi.

“Toàn thân đau đớn mệt mỏi...” Trương Tiểu Dã oán giận.

Lưu Huy đem Trương Tiểu Dã kéo đến trong lòng, ở trán cậu hôn một cái, hàm hàm hồ hồ nói: “Một lát nữa anh giúp em xoa xoa.”

Trương Tiểu Dã không nói gì, cong lên khoe môi nhớ lại lúc nãy Lưu Huy hôn trán cậu.

Quá đần độn rồi! Quả thực ngốc đến sưng sờ.

Nhưng mà Trương Tiểu Dã lại rất thích, trong lòng còn tràn đầy cảm giác ngọt ngào.

Lưu Huy mơ mơ màng màng lại cảm thấy có người ở trên người hần mò mò, vuốt vuốt tìm đến chỗ kín.

Lưu Huy ngủ không được nữa, mở mắt, Trương Tiểu Dã cười hề hề nhìn hần cười: “Tỉnh rồi?”

Lưu Huy cũng cười: “Tỉnh rồi.”

Trương Tiểu Dã trượt tay một đường, tìm thấy phân thân của Lưu Huy, cầm trong tay: “Tại sao nơi này lại không tỉnh?”

Lưu Huy hỏi: “Em tỉnh rồi à?”

Trương Tiểu Dã nói: “Tỉnh rồi.” Âm thanh cực kì kiều ngạo.

Lưu Huy thò tay sờ sờ, quả nhiên tỉnh rồi, vô cùng có tinh thần đứng đứng ở đó.

Trương Tiểu Dã nhìn Lưu Huy khà khà khà cười *** đang.

Thằng nhóc này ăn tủy biết vị, không hề che giấu dục vọng của mình chút nào, ý đồ hết sức rõ ràng.

Lưu Huy cũng giống cậu khà khà khà cười *** đang.

Hai người nhìn nhau cười đến nỗi khóe miệng đều co giật, Lưu Huy bỗng nhiên vén chăn ngồi dậy, vỗ chăn Trương Tiểu Dã nói: “Rời giường!”

“Ha?” Trương Tiểu Dã không hài lòng nói, “Vì sao lại rời giường?”

Lưu Huy hỏi: “Không phải toàn thân em đang đau đớn mệt mỏi sao?”

“Bây giờ không đau nữa.” Trương Tiểu Dã nói.

Lưu Huy cười đến gần, ở trên eo Trương Tiểu Dã ấn một cái, gia khóa kia lập tức hít một hơi lạnh, co quắp thành con tôm.

“Xem đi.” Lưu Huy buông lỏng tay, đứng dậy mặc quần áo.

“Hừ hừ... Ân...” Trương Tiểu Dã vẫn không cam tâm, ôm chăn mặt dày mày dạn lăn lộn lăn lộn trên giường.

Lưu Huy không thèm quan tâm cậu.

Trương Tiểu Dã ôm chăn nói: “Bệnh liệt dương, sớm tiết, chướng ngại ***, mời đi đến bệnh viện gặp bác sĩ gấp.”

Lưu Huy không nhịn được nữa, đem một nửa quần áo đã mặc vào cởi ra lại, đè Trương Tiểu Dã xuống, hung ác hỏi: “Em vừa nói cái gì?”

Trương Tiểu Dã nghiêng mặt sang bên: “Nói sự thật thôi.”

“Nói thật sao... Hừ hừ...” Lưu Huy nắm lấy dục vọng của Trương Tiểu Dã, gờ tay ma sát, “Nói thật?”

“Ừm...” Trương Tiểu Dã lập tức hưng phấn nói thêm, “Tiếp tục tiếp tục.”

Lưu Huy hỏi: “Thật sự muốn?”

Trương Tiểu Dã nghiêm túc gật gật đầu.

Lưu Huy ngay tại eo của con mèo rừng nhỏ diếc không sợ súng này đột nhiên bóp một cái, lần này đau đến nỗi một chữ cũng không thốt ra được.

Lưu Huy dùng tay giải quyết cho cậu, sau đó vào nhà vệ sinh giải quyết dục vọng lúc này bị gia khóa kia vén lên.

Thời điểm trở ra, tiểu gia khóa kia đã lười biếng ôm chăn ngủ, mang theo trên mặt là biểu tình hạnh phúc muốn chết.

Lưu Huy cười cười, rút ra điện thoại di động gọi cho Vương Hạo, đổ chuông thật lâu mới có người tiếp máy, người bên kia ngáp một cái, tức giận hỏi: “Ai vậy?”

“Là tôi.” Lưu Huy nói, “Lưu Huy.”

Vương Hạo trả lời: “A, Lưu Huy hả, cậu yên tâm, tôi đã trừng trị gia khóa kia, nếu cậu còn chưa thấy đủ, tôi sẽ lôi hần tới trước mặt cậu! Để cậu đánh tùy ý! Không được nữa thì để Tiểu Dã dùng giao đấm hần một nhát!”

Bên cạnh có người ủy khuất vô lực gọi: “Oan uổng a...”

“Oan uổng cái rắm!” Vương Hạo mắng, “Không được nhúc nhích! Động đậy cái gì! Anh lại muốn ăn đòn phải không!”

Thanh âm ủy khuất kia đột nhiên biến mất.

Vương Hạo lại mắng: “Đại nam nhân mà lại khóc sụt sùi như vậy, có bản lĩnh thì đừng hành hạ người khác, anh có tin nếu còn khóc nữa tôi sẽ đánh anh tiếp không!”

“Kỳ thực...” Lưu Huy không biết nên nói với gã thế nào, “Kỳ thực Tiểu Dã không có việc gì, đều là hiểu lầm...”

“Hiểu lầm?” Vương Hạo kỳ quái hỏi, “Hiểu lầm chuyện gì?”

“Tiểu Dã đánh Quý Gia Hoàn một trận, vết thương trên người em ấy đều là do Quý Gia Hoàn phản kháng.”

“Cái gì?! ... Tôi thao a!!” Vương Hạo mắng một câu, trầm mặc.

Lưu Huy hỏi: “Cậu không đem Quý Gia Hoàn đánh nhiều quá đi?”

“Đánh đến nổi hấn có chút hối hận, hấn cũng đã sớm quen bị tôi đánh, nhưng...” Vương Hạo dừng một chút, muốn nói gì đó nhưng lại không thể nói ra được, thở dài, nói với người bên cạnh, “Tại sao anh lại không nói sớm!”

“Tôi đã nói từ lâu nhưng tai cậu điếc không chịu nghe a!!” Âm thanh Quý Gia Hoàn từ trong điện thoại truyền đến, ban đầu còn la hét, sau đó óc lơ thấy Vương Hạo thay đổi sắc mặt, âm thanh từ từ nhỏ lại, “vậy vậy... Vậy tôi biết phải làm thế nào... Tôi vốn dĩ đánh không lại cậu... Cậu thì không cho tôi nói...”

“Phí lời!” Vương Hạo nói, “Anh mỗi ngày đều nói chuyện với tôi chẳng khác nào đánh rắm, tôi sao có thể tin được!”

Lưu Huy hỏi: “Cậu rốt cuộc đã làm gì a?”

“Không có chuyện gì không có chuyện gì.” Vương Hạo nói, “Tôi không thèm nghe cậu nói nữa, hai chúng tôi sẽ tự giải quyết.” Sau đó lập tức tắt điện thoại.

Không biết Vương Hạo giải quyết thế nò, buổi tối hôm đó ông chủ quán bar liền gọi bọn họ tới làm việc lại.

Trương Tiểu Dã ngủ một ngày, tinh thần phấn chấn từ phía sau Lưu Huy chạy tới.

Triệu Đức Đông cùng Triệu Thuận đã sớm có mặt, nhìn thấy hai người bọn họ, vội vã chào hỏi.

“Không nhìn ra Vương Hạo thật sự có bản lĩnh nha.” Triệu Đức Đông nói, “Không ngờ dễ dàng trở lại làm việc như vậy.”

“Nhưng cảm giác cứ như bị người khác đùa giỡn.” Triệu Thuận nói, “Tự dưng rất khó chịu.”

Nói qua nói lại đột nhiên thấy Vương Hạo đi tới, phía sau là Quý Gia Hoàn khập khểnh đi theo, khuôn mặt trắng noãn bây giờ xưng phù một khối lớn.

“Ô a, ” Triệu Đức Đông vui vẻ, “Vương Hạo cậu đánh thật nhẫn tâm, đem người trừng trị thành như vậy, giải quyết cũng không gọn gàng.”

Mặt Quý Gia Hoàn đỏ đến cổ, hung hăng trừng hấn.

“Đừng nói nữa đừng nói nữa.” Vương Hạo vung vung tay, “Đều là hiểu lầm, tôi đã xin lỗi qua, hấn cũng nói không sao.” Vương Hạo quay đầu hỏi Quý Gia Hoàn, “Phải không?”

Quý Gia Hoàn gật đầu lia lịa: “Đúng đúng... Không sao không sao, đánh thì đánh, tôi không ngại không ngại.”

Chờ Vương Hạo quay đầu lại, Quý Gia Hoàn lập tức không cam lòng nhỏ giọng lầm bầm: “Nói có sao thì sẽ bị đánh, tôi nào dám nói vậy.”

“Phốc... Nhìn thấy vẻ mặt kia của hấn.” Trương Tiểu Dã bật cười, chỉ vào Quý Gia Hoàn nói với Lưu Huy, “Lại giống như mèo đực đến kì phát dục bị cắt đi JJ.”

Lưu Huy tưởng tượng ví dụ này của cậu một chút, nhin không được cũng bật cười.

Quý Gia Hoàn vô cùng phẫn hận nhìn chằm chằm đám người kia, ánh mắt của hấn nếu như có thể lập tức biến thành lưỡi dao, thì đám người này đã chết vô số lần.

“Đúng rồi, tên ngốc này nói nếu như chúng ta có quyết tâm phát triển, hẳn có thể giúp chúng ta, đúng không.” Vương Hạo quay đầu hỏi Quý Gia Hoành, Quý Gia Hoành lập tức bày ra khuôn mặt tươi cười, nịnh hót hỏi những người khác: “Các cậu có ý muốn phát triển trong lãnh vực giải trí không?”

“Trước kia quả thật cảm thấy có hứng thú, ” Triệu Đức Đông chỉ chỉ Quý Gia Hoành, “Nhưng bây giờ nhìn thấy bầu không khí không lạnh mạnh của vòng giải trí, đã không có hứng thú nữa.”

“Sau đó nghĩ lại, hát một chút ở quán bar, được chút ủng hộ cũng rất tốt, không cần vì thế giới lộn xộn kia mà buồn phiền.” Triệu Thuận gật đầu, “Nếu như may mắn, chưa biết chừng fan nữ vì tôi muốn chết muốn sống, tôi cũng không cần làm việc gì trái với lương tâm, làm một suất ca nhỗ sống ẩn ở chốn này là đủ rồi.”

“Cậu thôi đi.” Vương Hạo cười mắng, quay đầu nhìn Lưu Huy, “Cậu cảm thấy thế nào?”

“Này, ” Lưu Huy hỏi Trương Tiểu Dã, “Em nghĩ sao?”

“Tôi cảm thấy không sai.” Trương Tiểu Dã nói, “Tôi rất yêu thích Lương Triều Vĩ và Châu Tinh Trì, anh lúc đó hãy giúp tôi gọi điện thoại cho họ.”

“Không tiến vào.” Lưu Huy quay đầu, mỉm cười đối Vương Hạo nói: “Kiên quyết không tiến vào!”

“Kia... Vậy còn cậu?” Quý Gia Hoành hỏi Vương Hạo.

Wương Hạo nói: “Bọn họ cũng không tiến vào, một mình tôi đi vào nơi đó để làm gì.”

Biểu tình Quý Gia Hoành rất kì lạ, không thể nói được là thở phào nhẹ nhõm hay là thất vọng.

“Không tiến vào cũng tốt, không tiến vào cũng tốt.” Triệu Thuận chậm rãi nói, “Bằng không chúng ta chờ cơ hội khác, không bán thịt thì cần bản không có cách nào một bước lên mây.”

Quý Gia Hoành mặt biến sắc.

“Nói đến chỗ này, ” Vương Hạo nhìn Quý Gia Hoành nói, “Anh vẫn còn chưa nói xin lỗi với bọn họ đâu.”

“Cái gì?” Quý Gia Hoành then quá hóa giận, “Wương Hạo cậu đừng quá đáng như vậy! Cậu đã đánh tôi, đã... đã... đã cái kia tôi, còn muốn tôi xin lỗi?”

“Cái kia gì?” Trương Tiểu Dã hỏi.

“Cái gì?” Lưu Huy quay mặt sang nhìn hắn.

Triệu Đức Đông rất kỳ quái nhìn hắn: “Chúng tôi đâu có làm cái kia gì anh?”

“Cái kia là cái gì?” Mặt Triệu Thuận cũng đầy thắc mắc.

Hơi thở Quý Gia Hoành ở ngực không thể nào hô hấp được nữa, nhịn nửa ngày, cuối cùng vẫn là cái gì cũng không nói ra, cúi thấp đầu, hữu khí vô lực nói: “Xin lỗi.”

Mọi người cũng không để ở trong lòng, cười cười nói nói huyền não thành một đoàn.

Trương Tiểu Dã và Triệu Thuận giơ tay cùng ly rượu, Lưu Huy ở một bên nhìn.

Wương Hạo nhìn Trương Tiểu Dã, sau đó nhìn Lưu Huy.

“Ánh mắt rất khác mọi khi...” Trên mặt Vương Hạo lộ ra nụ cười, thấp giọng hỏi Lưu Huy, “Hai người thành rồi?”

Lưu Huy không hề phủ định, cười cười.

Trương tiểu cũng tò mò lại gần: “Các anh đang nói cái gì?”

“Tiểu Dã a...” Vương Hạo nắm vai cậu, “Cậu cũng không thể cứ bị Lưu Huy đè xuống như vậy được a.”

Trương Tiểu Dã ngăn người, nói: “Nhưng mà ở phía dưới đau lắm, tôi thể nhưng không nỡ để anh ấy đau.”

Wương Hạo vỗ chân cười to, Lưu Huy đỡ trán, thẳng nhóc này thật ngốc, mới một chút đã dễ dàng bị người ta dụ khai hết ra.

Quý Gia Hoành kỳ quái nhìn bọn họ: “Cười cái gì, ở phía dưới xác thực rất đau.”

Vương Hạo không cười nữa, bụm mặt, bộ dáng áo nảo.

Lưu Huy trong nháy mắt ngay lập tức hiểu rõ Vương Hạo tối hôm qua đã làm chuyện gì, mỉm cười lấy ly rượu nhẹ nhàng đụng vào ly rượu của Vương Hạo.

Đám người uống đến tận khi ông chủ đuối ra ngoài, ban đêm gió thổi khiến lá cây hai bên đường lớn kêu xào xạc, ánh sao lấp lánh, mặt trăng tròn to chiếu sáng nhàn nhạt.

Vương Hạo chặn xe taxi đưa Quý Gia Hoành trở về Tửu Điểm, Triệu Đức Đông vỗ vai Triệu Thuận, hai người siêu siêu vẹo vẹo khoác tay nhau đi, say khướt hát bài “chân tâm anh hùng”.

“Ồ trong lòng tôi,

vẫn luôn có một ước mơ,

muốn dùng giọng ca của mình xoa dịu những đau thương...”

Trương Tiểu Dã tru hết chạy loạn hết bên này lại sang bên kia, vẫy tay gọi bọn họ: “Nhanh lên một chút, nhanh lên một chút.”

Nghiễm nhiên là bộ dạng của một thằng điên.

Đáng lẽ ra không nên để đám người kia uống quá nhiều rượu. Kể ngàn chén không say – Lưu Huy nghĩ.

May mắn trên đường không có quá nhiều người, bằng nhất định phải giả vờ không quen biết bọn kia.

“Này, này, ” Trương Tiểu Dã chỉ vào mặt trăng nói với Lưu Huy, “Anh xem, ngày mai có gió.”

Đâu chỉ ngày mai, ngày hôm nay chẳng lẽ không có gió. Lưu Huy nhìn áo sơ mi của Trương Tiểu Dã bị gió thổi lung lay, đưa tay nắm lấy bàn tay lạnh băng của Trương Tiểu Dã: “Em không lạnh à?”

“Không lạnh.” Trương tiểu cũng trả lời kiểu ông nói gà bà nói vịt, “Tôi cao hứng muốn chết.”

Trong lòng Lưu Huy đột nhiên mềm mại hẳn lên, gương khoe miệng kéo Trương Tiểu Dã lại hôn.

Trương Tiểu Dã bị hấn dọa sợ hết hồn, dùng cả hai tay hai chân giãy giụa nhưng lại không tránh được, dứt khoát ôm cổ Lưu Huy, dùng sức hôn trả trả lại.

“Không trải qua mưa gió,

thì sao thấy được cầu vồng,

không ai dễ dàng thành công...”

Gió đêm vẫn như cũ, thổi đến mức lá cây kêu sào sạt, Triệu Đức Đông cùng Triệu Thuận kề vai sát cánh, say khướt gào hát đi tới.

“Ai... Hình như tôi thấy có người đang đánh nhau phải không? ...”

“... Ha... Ai? Ai? Ha ha... Ai lại đêm hôm khuya khoắt đánh nhau! Có thương tích thì mới trưởng thành được! Bắt lại bắt lại! Lôi đi chém! ... Ha ha ha... Chém chém... Ha...”

Hôm qua có bạn nói có một bộ khác viết về cặp Vương Hạo và Quý Gia Hoành, ta đọc thấy cũng rất dễ thương, nhà kia lại edit rất mượt, mọi người muốn đọc thì ghé sang đó nha Ô.Ô: Dĩ Ác Chế Ác

20. Chương 20

Quý Gia Hoành quay về B thị, cuộc sống của mọi người liền yên tĩnh trở lại.

Gần đến cuối năm, những tháng gần đây đã có nhiều đơn vị thông báo tuyển dụng bắt đầu chạy đến trường học tìm người, Lưu Huy mỗi ngày mặc âu phục giày da, mang theo cặp làm việc chen chúc giao CV cho những đơn vị này

“Quả thực rất giống như đi bán bảo hiểm.” Trương Tiểu Dã đi theo sau môn Lưu Huy xem trò vui.

Lưu Huy tốt nghiệp đứng đầu, bản CV đưa lên, những người kia nhìn thấy thành tích tốt thì lập tức dự định ký hợp đồng với hắn, thế nhưng Lưu Huy lại do dự, những công ty này tốt thì có tốt, có điều đều cách N thị quá xa.

Trương Tiểu Dã ở trường thấy bản thân học hành không tốt lắm, nhiều học trưởng, học tỷ ủ rũ cúi đầu nhìn Trương Tiểu Dã nói: “Xếp loại tốt nghiệp của tôi không tốt, thành tích thấp, chắc phải dựa vào những mối quan hệ của gia đình mà nhờ vả thôi.”

Trương Tiểu Dã trong lòng bất an, quay đầu nhìn Lưu Huy đang đau đầu không biết nên chọn công ty nào, đột nhiên cảm thấy trời xanh thật bất công, giống như quả bóng da bị xì hơi rủ rủ gục đầu.

“Em còn đến bốn năm nữa, gấp cái gì.” Lưu Huy nói, “Nói không chừng bốn năm sau, em tốt nghiệp hạng nhất, điều này ai có thể nói trước được.”

“Vậy nếu không thì sao?” Trương Tiểu Dã hỏi, “Không tìm được việc làm thì em sẽ đi xin cơm, vẫn ở trước cửa trường học này, bày sạp hàng ra bán thịt nướng?”

“Em cứ chờ đi, chờ bốn năm nữa anh phát đạt.” Lưu Huy lấy CV giơ trước mặt, tiến đến bên tai Trương Tiểu Dã nói, “Ca sẽ bao dưỡng em thành tiểu tình nhân.”

“Vậy anh chờ gia (1) mười năm, ” Trương Tiểu Dã quay đầu, hạ thấp giọng nói, “Chờ gia có tiền, đem toàn bộ của anh mua lại, mỗi ngày nhốt phòng tối slave-master.”

(1) gia: ông nội

“Ô a, ” Lưu Huy cười nói, “Miệng em thật độc a.”

“Đó là đương nhiên, thà chết không làm tiểu bạch kiểm.” Trương Tiểu Dã toét miệng nói, “Nếu không có tiền đồ bị anh bao dưỡng như vậy, không bằng em tìm ngọn núi nào đó có phong cảnh đẹp một chút, nhảy xuống chết cho xong.”

Lưu Huy ghé vào lỗ tai cậu cười: “Nơi nào có phong cảnh tốt, ca và em cùng nhau nhảy.”

Trương Tiểu Dã quay đầu xem Lưu Huy, không chớp mắt nhìn đôi mắt của Lưu Huy, tựa hồ muốn xác minh trong những lời này của hắn có bao nhiêu thật lòng.

Lưu Huy có chút kỳ quái, chậm rãi thu hồi nụ cười, không hiểu nhìn Trương Tiểu Dã.

Trương Tiểu Dã bỗng nhiên nở nụ cười, một tay nắm tay Lưu Huy đang cầm CV che ở trước mặt mình và hắn, một tay kéo qua cổ tay tây trang của Lưu Huy, ở trên môi Lưu Huy cắn một ngụm.

“Được!” Trương Tiểu Dã hò hét nói, “Gia coi như lời anh nói là sự thật.”

Lưu Huy lúc này mới tỉnh hồn lại, vuốt dấu răng trên môi cười: “Trương Tiểu Dã, em là ngưi sao, ban ngày ban mặt lưu manh đùa giỡn!”

Trương Tiểu Dã hai tay cắm vào trong túi quần bò, giương lên khoe miệng nhìn hắn: “Em chính là đang lưu manh đùa giỡn, anh có thể làm gì được em.”

“Làm gì sao? Hừ hừ.” Lưu Huy bỏ cuốn CV đang cầm trong tay, lôi kéo Trương Tiểu Dã đi ra ngoài, “Trở về trường trị em.”

“Anh không tìm việc làm?” Trương Tiểu Dã hỏi.

“Ngày hôm nay không có công ty nào tốt.” Lưu Huy nói, “Để hôm khác đi.”

Kết quả mãi đến tận cuối năm, thông báo tuyển dụng cấp cao không còn nữa, mọi người bước vào kì nghỉ đông, Lưu Huy vẫn chưa tìm được công việc nào vừa ý.

Triệu Đức Đông với sự giúp đỡ của gia đình nhanh chóng dành được một công việc công chức ở S thị, Triệu Thuận thì vẫn đang do dự nên thi lại hay tiếp tục tìm việc làm.

Vương Hạo tham gia hoạt động tình nguyện của trường học, đi đến vùng phía tây dạy học hai năm, quyết định này của gã khiến mọi người xung quanh chấn động.

“Tôi mấy lần đều thấy cậu rất chuyên nghiệp, ” Triệu Thuận than thở với Lưu Huy, “Nhiều công ty muốn dành cậu cho bằng được như vậy, cậu lại không quý trọng, tôi thật muốn bóp chết cậu.”

Lưu Huy cười cười, không nói gì.

Tìm việc làm không khó, nhưng muốn tìm một công vừa có triển vọng lại vừa gần nơi đây quả thực không hề dễ dàng.

Loại tình cảm này, trái với quy luật tự nhiên, không thể bảo đảm cả đời đều mặn nồng như lửa, nếu đã cảm thấy không thể buông tay, hẳn dứt khoát quyết định, thế nào cũng phải làm chút gì đó, cố gắng nỗ lực.

Kỳ nghỉ đông tiếp theo, Trương Tiểu Dã cùng Lưu Huy mang theo túi du lịch về nhà.

Lưu Huy rốt cuộc cũng bị một đám bạn học từ thời cấp ba mỗi ngày hẹn hẳn đi uống rượu tán gẫu, từ lúc lên đại học, Lưu Huy rất muốn quay về nhà, nhưng bởi vì nguyên nhân tính hướng của hắn mà phải tận lực bảo trì khoảng cách với họ, quan hệ trở nên lạnh nhạt, thời gian trôi qua cũng cảm thấy không có gì là không thể hòa giải được, thế nhưng rốt cuộc về nhà cũng không thoải mái, bên kia lại liên tục thúc giục, muốn không đi, cũng phải đi.

Quán thịt nướng ngày xưa đã bị quy hoạch, ngay lại nơi đó xây lên cửa hàng thịt nướng BBQ, trang trí rất đẹp, mỗi ngày người đến đều đông như kiến.

Nam nhân tụ tập một chỗ, đơn giản thảo luận về tiền đồ và nữ nhân.

Những người kia nói khí thế ngất trời, Lưu Huy không có hứng thú, cũng không muốn nói chen vào.

“Này, nhiều năm như vậy rồi, cậu đã có cái kia chưa?” Có người lại gần, đối Lưu Huy đuổi ra ngón tay út, khuôn mặt cười đầy *** đáng.

“... Có...” Lưu Huy cười cười, chợt nhớ tới Trương Tiểu Dã, trở về nhiều ngày như thế rồi, tựa hồ chưa từng gặp lại.

Người kia còn muốn hỏi tiếp, đã bị hắn nói lảng sang chuyện khác.

Không dễ dàng mới đợi đến lúc những người kia ăn xong, một đám người đi đến quầy hàng tính tiền.

Thời điểm lấy ví ra, Lưu Huy ngẩn người, bản thân cư nhiên lơ đãng cầm theo ví tiền cũ.

Bên trong ví tiền ấy còn kẹp tấm hình hắn và Trương Kinh chụp chung, phía dưới đều là những bức hình Trương Kinh mà bản thân đã cố giấu điếm rất lâu.

Lưu Huy nhìn ví tiền sững sờ, vậy mà, đều sắp quên mất...

“Ai, đây không phải là em trai của Trương Kinh sao?” Người bên cạnh hô to.

Lưu Huy quay đầu lại nhìn, Trương Tiểu Dã cùng những bạn học thời cấp ba đang ở bàn bên cạnh liên hoan.

Trương Tiểu Dã cũng nhìn thấy hắn, đi tới, đôi mắt đảo qua ví tiền của Lưu Huy, sau đó quay sang người vừa nãy nói chuyện với cậu cười: “Thật là khéo, các anh cũng ở đây sao.”

Lưu Huy đem ví tiền khép lại, bỗng nhiên có cảm giác chột dạ không rõ.

“Trương Kinh đâu? Tôi gọi điện thoại di động cho y, y nói y vẫn chưa mua được vé xe lửa.” Người kia hỏi, “Y rốt cuộc khi nào mới trở về a.”

“Ai biết, ở chỗ y vé tàu không dễ mua.” Trương Tiểu Dã quay đầu hỏi Lưu Huy, “Các anh ăn xong rồi sao? Đúng lúc phía bên em cũng xong rồi, chúng ta vừa vận tiện đường, cùng nhau ngồi xe trở về đi.”

Lưu Huy nhìn sang, bên phía bọn Trương Tiểu Dã còn nửa bàn thức ăn.

Đường về nhà Trương Tiểu Dã, Lưu Huy không thể quen thuộc hơn được nữa, dựa theo sự quen thuộc đó, nói với tài xế xe taxi trước tiên lái xe chạy đến dưới lầu nhà Trương Tiểu Dã.

Đến nơi rồi, trương tiểu cũng không xuống xe, nghiêng đầu nhìn Lưu Huy.

“Xảy ra chuyện gì?” Lưu Huy hỏi.

“Cha mẹ em đã đi về thăm bà ngoại rồi, ngày hôm nay không về.” Trương Tiểu Dã nói, “Nhà em buổi tối không có ai.”

Chú tài xế xe taxi từ kính chiếu hậu nhìn bọn họ.

Trong lòng Lưu Huy nhói lên một chút, nhần nhịn, thò tay sờ sờ tóc Trương Tiểu Dã: “VẬY BUỔI TỐI EM NGHỈ NGƠI CHO TỐT ĐI.”

Trương Tiểu Dã dường như tự giễu cười khẽ một tiếng, kéo cửa xuống xe.

Lưu Huy nhìn cậu đi vào nhà.

Chú tài xế hỏi: “Bây giờ đi đâu tiếp?”

“Dạ...” Lưu Huy vò vò đầu, lấy ví ra trả tiền, “Chỉ tới đây thôi.” Sau đó xuống xe.

“Lạ thật, từ trước đến nay đều là nam theo đuổi nữ, bây giờ còn có nam theo đuổi nam.” Chú tài xế lẩm bẩm lái xe đi.

Lúc Lưu Huy lên lầu, Trương Tiểu Dã vừa đóng cửa lại.

Lưu Huy đứng ở ngoài cửa do dự, không biết nên gõ cửa hay là nên trở về, suy nghĩ một chút, chìa tay gõ cửa một cái.

“Mịa nó! Anh không phải nói không tới sao!” Trương Tiểu Dã nổi giận ùng ùng mở cửa, chạy đến cầm lấy cổ tay Lưu Huy rống, “Em toàn bị anh bức tức chết thôi!”

Lưu Huy nhìn bộ dáng xù lông của cậu, cong khóe miệng, hôn lên.

Trương Tiểu Dã hung hăng hôn trả lại, vừa hôn vừa cắn, tràn đầy dục vọng.

Như con mèo nhỏ đến mùa xuân dục cầu bắt mẫn, Lưu Huy dường như đã mất khống chế.

Đã thật lâu chưa làm, cuối cùng cũng được gần gũi, hai người bắt đầu kích động, vừa ôm chặt nhau vừa đi về phòng, quần áo bị xé rách tới tả, rơi xuống nền đất nằm cùng một chỗ.

“Tiểu Dã.” Lưu Huy ôm Trương Tiểu Dã trần truồng đè xuống giường, khí tức bất ổn hỏi, “Thuốc bôi trơn ở nơi nào.”

“Không có cái đó.” Trương Tiểu Dã nói, “Anh trực tiếp lên đi.”

Lưu Huy cười cười cắn mũi của cậu, đem sống mũi của gia khóa cắn đến đỏ chót, nghĩ lại cảnh cậu xù lông vừa nãy, cúi người xuống ngậm lấy phân thân đang vô cùng có tinh thần của cậu.

“Chao ôi ~” Trương Tiểu Dã sợ hết hồn, nắm chặt tóc của cậu, “Anh bắn chết đi được!”

Nói thì nói như vậy, nhưng thân thể lại lập tức cong lên, sức lực trên tay đều mất hết, chỉ một chút sau thì không nhịn nổi nữa, rên khẽ một tiếng, thân thể mềm nhũn xuống.

“Em xem, ” Tay Lưu Huy dính chất lỏng màu trắng, hướng cậu cười, “Này không phải đã có rồi sao?”

Trương Tiểu Dã hai mắt mê man nhìn sang, nhưng lại không nhìn ngón tay Lưu Huy, mà là nhìn mặt Lưu Huy, bỗng nhiên dùng cánh tay che mắt, bình tĩnh hô hấp, cũng không nhúc nhích.

Lưu Huy cảm giác bản thân biết Trương Tiểu Dã đang suy nghĩ chuyện gì, chỉ là không biết nên giải thích thế nào.

Bầu không khí thay đổi, có chút lúng túng.

Hai người vốn đang yên lặng bên nhau, bỗng nhiên nghe thấy tiếng bánh xe vali hành lý lăn trên mặt đất.

“Ba! Mẹ! Con đã trở về! Không mua vé ngồi được, phải mua vé đứng, mệt chết.” Âm thanh hai người đều vô cùng quen thuộc vang lên trong phòng: “Ai ô, đây là thế nào, tại sao cửa không khóa!”

Âm thanh người kia càng lúc càng gần.

“Mịa nó! Trương Tiểu Dã em làm gì vậy, quần áo vương vãi bừa bộn, chúng ta gặp trộm a? Em...” đẩy cửa ra, nháy mắt, giọng điệu tức giận dừng lại.

Trương Kinh kéo vali hành lý, đứng ở cửa, trợn to hai mắt nhìn hai người trên giường: “Cậu... Các cậu... Các cậu đang làm gì?”

21. Chương 21

Từ trước đến nay Lưu Huy chưa bao giờ gặp phải tình huống lúng túng như lúc này.

Hắn và Trương Tiểu Dã, hai người đều trần truồng nằm trên giường, đứng bên cạnh là Trương Kinh đang trợn mắt há mồm.

“Anh tại sao bước vào mà không gõ cửa?” Trương Tiểu Dã kéo chăn che kín trên người mình và Lưu Huy, nhìn Trương Kinh nói, “Thật không có phép tắc, học đại học làm gì!”

Trương Kinh không để ý tới cậu, nhìn chăm chăm Lưu Huy hỏi: “Cậu làm gì em trai tôi?”

Lưu Huy không biết lúc này nên trả lời thế nào.

Trương Kinh hét lên: “Tôi nhờ cậu chăm sóc tốt em tôi, con mẹ nó, cậu chăm sóc kiểu này sao!”

“Ai...” Trương Tiểu Dã nói, “Cái này cũng là chuyện bất đắc dĩ...”

“Trương Tiểu Dã em câm miệng lại cho anh!” Trương Kinh tức giận, đôi mắt đỏ hết lên, một quyền đánh lên mặt Lưu Huy, “Cậu, cậu được lắm! Uống công tôi còn xem cậu là anh em!! Cậu đem em trai tôi lôi lên giường chăm sóc! Cậu dám đùa giỡn em trai tôi!”

Trương tiểu cũng không nói gì, nhìn hai người bọn họ.

Cú đấm kia của y không nhẹ, Lưu Huy xoa xoa khóe miệng, đã rách rồi.

Lưu Huy nói: “Tôi không đùa giỡn em ấy, tôi nghiêm túc.”

Lông mày Trương Tiểu Dã nhíu lên một chút, ngẩng đầu nhìn Lưu Huy.

“Thúi lắm.” Trương Kinh lại đấm thêm một đấm nữa, “Hai người đều là nam!”

“Nam thì làm sao, ai quy định nam nhân không thể yêu nam nhân.” Lưu Huy nói, “Tôi chính là yêu em trai cậu!!”

“Cậu lừa quỷ sao, ” Tay khác của Trương Kinh lại đánh tới, “Chỉ có Trương Tiểu Dã ngu ngốc mới đi tin lời cậu!”

“Trương Kinh cậu nghe rõ cho tôi!” Lưu Huy nổi giận, duỗi tay nắm lấy cánh tay Trương Kinh, “Tôi yêu Trương Tiểu Dã, tôi yêu em ấy! Nếu đùa giỡn em ấy, tôi sẽ bị thiên lôi đánh!”

Khà khà, Trương Tiểu Dã nghĩ, lời thề này thật tàn nhẫn, so với phim ngôn tình còn tình cảm hơn.

Nhưng mà, hiệu quả không tồi, trái tim vừa nảy ầm ầm nhảy lung ta lung tung cuối cùng cũng trở về vị trí cũ, chậm rãi dịu lại.

“Tôi hiện tại chém chết cậu!” Trương Kinh thoát khỏi cánh tay, còn muốn tiếp tục đánh, bị Trương Tiểu Dã kéo lại.

“Trương Tiểu Dã em làm gì thế!” Trương Kinh nói, “Chờ anh đánh xong hắn thì sẽ đánh em.”

“Anh lấy tư cách gì đánh tôi.” Trương Tiểu Dã nói, “Tôi nói chuyện tình cảm thì liên quan gì đến anh.”

“Phí lời, tao là anh của mày!” Trương Kinh mắng, “Tao sao có thể trở mặt nhìn mày trở nên biến thái!”

“Anh mới biến thái!” Trương Tiểu Dã chỉ chỉ Lưu Huy, “Người đến quần xilíp cũng không mặc, anh lại đánh, anh quả thật không có nhân tính.”

“Mịa nó!” Trương Kinh hung hăng đâm lên tường, đi ra khỏi phòng, đóng sầm cửa lại, “Trương Tiểu Dã, chờ ba mẹ về rồi tao sẽ xử lý mày!”

Trương Tiểu Dã đập giường cười to.

“Đừng cười.” Lưu Huy hận không thể tìm cái lỗ nào đó chui xuống, tìm đại một bộ quần áo trong căn phòng này mặc vào.

“Ha ha ha ha...” Trương Tiểu Dã cười không đứng lên nổi, “Bộ dáng lúc anh đứng nói chuyện buồn cười quá... Ha ha ha ha ha... Cởi truồng đánh nhau... Ha ha ha ha ha...”

Lưu Huy đỡ trán: “Em lấy dao giết anh đi.”

“Của anh còn chưa giải quyết xong đâu, ” Trương Tiểu Dã cười ra nước mắt, bò qua ngồi trên đùi Lưu Huy, “Hay là chúng ta tiếp tục?”

“Này!” Lưu Huy vò đầu của cậu, “Chuyện này đã bị bại lộ như vậy, em có thể nghiêm túc một chút được không.”

“Em luôn luôn nghiêm túc.” Trương Tiểu Dã nói, “Em so với anh nghiêm túc hơn rất nhiều.”

Khuôn mặt Trương Tiểu Dã bởi vì vừa nãy cười to mà ửng đỏ, nhếch lên khóe miệng bày ra bộ dạng không biết sợ là gì: “Hơn nữa trước sau gì cũng phải công khai, chờ đến khi gặp cha mẹ em xong thì chúng ta đi gặp ba mẹ anh đi.”

“Nhà anh đã sớm biết anh yêu con trai.” Lưu Huy nói, “Từ lúc anh lên đại học thì đã sớm nói cho bọn họ biết rồi.”

“Nga, ” Trương Tiểu Dã hỏi: “Sau đó thì sao?”

“Như em thấy đó.” Lưu Huy nói, “Sau đó anh không trở về nhà nữa, nghỉ hè thì làm thêm bên ngoài, để bọn họ bình tĩnh hơn ba năm, năm nay bọn họ gọi điện thoại cho anh, anh mới cùng em trở về.”

“Hèn gì mấy năm trước nghỉ hè, em cùng anh trai ra ngoài chơi không nhìn thấy anh.” Trương Tiểu Dã nói, “Thì ra là bởi vì anh trốn người trong nhà sao.”

“Năm nay trở về, bầu không khí vẫn có chút lúng túng, bắt quá đã lâu như vậy rồi, bọn họ cho dù không vui, cũng sẽ cho qua.” Lưu Huy hỏi Trương Tiểu Dã, “Nếu mọi người trong nhà em cũng không đồng ý thì phải làm sao đây?”

“Em mà không thuyết phục được bọn họ?” Trương Tiểu Dã trong lòng đã dự tính trước mọi việc, “Anh đừng coi thường em.”

Tâm Lưu Huy bỗng nhiên yên bình trở lại, khóe miệng cong lên, ôm chặt người kia.

Từ trước đến nay, bản thân vẫn luôn cô độc trong bóng tối, gặp phải xung đột, chửi rửa đều nhẫn nhịn trong lòng, nói không cô đơn, không khó chịu đều là gạt người.

Lưu Huy nghĩ, có thể gặp được tên ngốc này, là điều may mắn nhất.

22. Chương 22

Chương này dài gấp ba lần chương trước T_____T

Ba Trương và mẹ Trương nửa đêm từ nhà bà ngoại Trương Tiểu Dã chạy về, ba Trương mới vừa đẩy cửa ra lập tức gọi: “Trương Kinh con nói lung tung gì trong điện thoại? Có phải con nhìn lầm rồi không?”

Trương Tiểu Dã cùng Lưu Huy đã mặc quần áo tử tế, đoan đoan chánh chánh ngồi ở trên ghế sa lon, Trương Kinh dựa vào trên tường.

Mẹ Trương từ phía sau ba Trương đẩy một cái: “La gì mà lớn vậy, nhỏ giọng một chút.” Chờ đến khi tất cả đều vào trong nhà, khóa kín cửa, lập tức chạy đi đóng cửa sổ, kéo rèm lại, lúc này mới đến trước mặt Trương Kinh, hỏi: “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Trương Kinh nghiêng đầu: “Mẹ hỏi em ấy đi.”

Mẹ Trương nhìn về phía Trương Tiểu Dã.

“Mẹ, tại sao mẹ làm như trong nhà mình có tội phạm đang bị truy nã thế.” Trương Tiểu Dã nói, “Đâu có chuyện gì đâu, chỉ là chuyện tình cảm của con thôi.”

“Chuyện tình cảm?” Mẹ Trương liếc mắt nhìn Lưu Huy, “Cùng ai?”

“Mẹ không thấy sao.” Trương Tiểu Dã nói, “Nhà chúng ta hiện tại không phải đang có một người ngoài à.”

Ba Trương, mẹ Trương không nói gì, trao đổi ánh mắt một cái, rồi nhìn chằm chằm Lưu Huy.

Lưu Huy bỗng nhiên có chút khấn trương.

Hiển nhiên trên đường trở về, bọn họ đã nói chuyện qua, bây giờ mới có thể bình tĩnh như vậy.

Mẹ Trương hỏi: “Lưu Huy, cậu đã tốt nghiệp rồi đi.”

Lưu Huy nói: “Vâng, sang năm tốt nghiệp.”

Mẹ Trương lại hỏi: “Công việc ra sao.”

Lưu Huy nói: “Cháu dự định tìm việc ở N thị hoặc vùng lân cận.”

Mẹ Trương “nha” một tiếng. Trầm mặc thật lâu, lại hỏi: “Trong nhà của có cho phép cậu tìm đối tượng không?”

Lưu Huy nói: “Nhà cháu đều biết.”

Mẹ Trương lại “nha” tiếng nữa, có chút lúng túng quay đầu nhìn ba Trương.

“Tiểu Dã a...” Trương ba ba nhần nhịn tính khí, nói vào trọng tâm, “Con bây giờ còn nhỏ, phải đi đường vòng, sau này lớn lên sẽ hối hận.”

Trương Tiểu Dã nói: “Ba sao biết con đi là đường vòng.”

“Tụi bây đều là nam!” Trương ba ba rống, “Đi ra ngoài sẽ khiến tao mất mặt!”

Trương Tiểu Dã hỏi: “Con không trộm không cướp, chỉ là chuyện yêu đương cá nhân, tại sao lại khiến các người mất mặt?”

“Chú, dì.” Lưu Huy bất ngờ kiên quyết, nói, “Cháu thật lòng yêu Tiểu Dã, tuy rằng chúng cháu đều là nam, nhưng chúng cháu đều rất nghiêm túc.”

Hắn nói lời này giống như thanh niên lần đầu đi gặp cha mẹ vợ.

“Hắc hắc hắc hắc...” Trương Tiểu Dã ở một bên vui mừng, “Hai ta kết hôn đi.”

“Trương Tiểu Dã!” Trương Kinh nói: “Mày không cần quá không mặt mũi!”

“Trương Kinh, anh nói lại lần nữa.” Trương Tiểu Dã không cười, lạnh lùng nhìn sang: “Tôi nhìn anh không vừa mắt đã lâu rồi, anh đừng ép tôi động thủ.”

“Ai nha, mày dám, mày dám! Tao mới là người nhìn mày không vừa mắt đây này!” Trương Kinh kéo lên tay áo, “Đến a, động thủ a, ai sợ ai!”

Trương Tiểu Dã xù lông, nhảy dựng lên, lập tức muốn cùng Trương Kinh xông vào nhau, Lưu Huy liền vội vàng đứng dậy, giơ tay ra ngăn cản Trương Tiểu Dã.

“Tiểu Dã, em bình tĩnh đi.” Lưu Huy nói, “Cha mẹ của em đều đang ở đây đó.”

Trương Tiểu Dã nói: “Anh để em đánh y một trận, em lập tức tỉnh táo!”

“Đã đủ rồi loạn rồi.” Lưu Huy nói: “Tiểu Dã, em đừng như vậy.”

Nắm đấm của Trương Tiểu Dã đang giơ trên cao bỗng nhiên dừng lại, nghiêng đầu nhìn Lưu Huy: “tại sao anh không nói lời này với y.”

Lưu Huy không biết nên gả thích thể nào với cậu, người mà lúc này đang ngăn cản, người theo bản năng ngăn cản, lại là người mình yêu nhất.

Nắm đấm của Trương Tiểu Dã quơ quơ giữa không trung, cuối cùng cũng không cam lòng buông xuống.

Trương Kinh tiếp tục hét lên: “Lưu Huy, cậu đừng giả vờ làm người tốt nữa, tôi sai lầm nên mới xem cậu là anh em!”

Nắm đấm của Trương Tiểu Dã lại vung lên, Lưu Huy vội vã đem móng vuốt của cậu nắm chặt trong tay.

Trương Tiểu Dã chưa kịp bùng nổ đã chậm rãi mềm nhũn ra.

“Y muốn ăn đòn như vậy, ” Trương Tiểu Dã ủy khuất nói: “Anh còn che chở cho y.”

“Lưu Huy, mày là đồ khốn!” Trương Kinh còn ở bên kia rống, “Em trai tao ban đầu vẫn là người bình thường!!”

“Em ấy hiện tại cũng người bình thường!” Lưu Huy cuối cùng không nhịn được nữa, quay đầu nói, “Tiểu Dã, em ấy rất bình thường!”

“Tất cả im miệng lại!!” Ba Trương cuối cùng cũng bùng phát, đập tay lên bàn, sau đó chỉ vào Lưu Huy nói, “Dù sao tôi cũng không đồng ý hai người các cậu ở bên nhau!”

“Vì sao cần ba đồng ý?” Trương Tiểu Dã nói, “Cũng không phải là ba yêu anh ấy.”

“Tiểu Dã a...” Mẹ Trương tức giận, nói chuyện đều run cầm cập, “Đồng tính luyến ái vốn là bệnh lây truyền.”

“Mẹ, người thật không có văn hóa!” Trương Tiểu Dã nói, “ngày mai con sẽ tìm cho mẹ hai cuốn sách về bệnh truyền nhiễm, mẹ học tập một chút.”

Mẹ Trương còn nói: “Như vậy, Trương gia của chúng ta sẽ đoạn tử tuyệt tôn a...”

“Chuyện này không phải còn có Trương Kinh sao? Y thay đổi bạn gái còn nhanh hơn thay áo như vậy, mẹ còn sợ không ôm được cháu trai?” Trương Tiểu Dã nói, “Hơn nữa, nếu con không thích nam nhân, cũng không thể đảm bảo được con trai của con sẽ không thích nam nhân, nếu con trai của con không thích nam nhân, cũng thể bảo đảm được cháu của con sẽ không thích nam nhân, đời đời con cháu nối tiếp, không nhất định mỗi người đều sẽ thích nữ mà, chắc chắn có người yêu nam a. Coi như mọi người trong nhà chúng ta đều thích nữ nhân đi, hiện tại đều là con một, chúng ta chưa cần nói đến chuyện xác suất của nam là bao nhiêu, lỡ như sinh ra một tên nhân yêu, hoặc chương ngại chức năng sinh lý, không phải cũng đoạn tử tuyệt tôn như thường sao?”

“Trương Tiểu Dã! Mày đừng nói hươu nói vượn!” Ba Trương hoàn toàn phát hỏa, ném lọ hoa bên người vào Trương Tiểu Dã, Lưu Huy sợ đến mức tim như muốn nhảy ra ngoài, xoay người bảo vệ Trương Tiểu Dã.

“Họ Lưu, mày tránh ra!” Trương ba ba giơ lọ hoa rống, “Để tao đập chết tên súc sinh này!”

“Không cho!” Lưu Huy nói, “Chú, người bình tĩnh đi.”

“Anh tránh ra!” Trương Tiểu Dã giãy giụa, “Để cho ông ta đánh!”

Lưu Huy hận không thể lấy băng keo dán chặt miệng của cậu lại: “Không được!”

Ba Trương một tay cầm lọ hoa, một tay đẩy Lưu Huy ra ngoài cửa: “Đây là chuyện gia đình chúng tao, một mình mày đứng ngoài xem trò vui gì! Mày cút cho tao!”

“Chú...” Lưu Huy còn muốn nói nữa, Trương Tiểu Dã cũng xoay người lại đẩy hất, nhẹ giọng nói “Anh đi đi anh đi đi, không có chuyện gì đâu, ông ta nếu đã muốn đánh em một trận, đánh xong sẽ tốt thôi.”

Lưu Huy nói: “Đều đã nháo thành như vậy anh sao có thể đi?”

“Anh nếu không đi, ông ấy sẽ đánh cả anh.” Trương Tiểu Dã đẩy hất, “Sao anh không nghĩ tới.”

“Cùng bị đánh thì cùng bị đánh.” Lưu Huy nói, “Anh chạy đi lỡ có chuyện gì a.”

Nhìn thấy con trai công khai cùng nam nhân liếc mắt đưa tình như vậy, ba Trương càng nổi trận lôi đình: “Trương Tiểu Dã mày hoặc là cùng người kia đoạn tuyệt quan hệ! Hoặc là cùng hắn cút đi cho tao! Tao liền xem như không có đứa con trai này!”

Trương tiểu cũng quay đầu, biểu hiện trên mặt lập tức lạnh băng.

“Yêu thích nam nhân thì không thể làm con trai của các người?” Trương Tiểu Dã hỏi.

Trương Tiểu Dã chưa từng dùng giọng điệu như vậy nói chuyện với người trong nhà. Trương Kinh và mẹ Trương đều sững sờ.

Ba Trương vẫn tức giận không nguôi, ngay lập tức nói: “Trương gia nhà chúng tao không có loại con trai như vậy!”

Trương Tiểu Dã kéo kéo khóe miệng, hướng trong phòng mình đi.

Mẹ Trương hỏi: “Tiểu Dã con làm gì thế?”

Trương Tiểu Dã nói: “Thu dọn đồ đạc cút đi.”

Ba Trương rống: “Nhà tao không đồ vật của mày!”

Trương Tiểu Dã đi ra, trên tay cầm lấy một khung ảnh, Trương Tiểu Dã đem khung ảnh đặt ở trên khay trà, rút ảnh chụp ra.

“Tôi không đem theo thứ gì của Trương gia các cười.” Trương Tiểu Dã nói, “Tôi chỉ muốn mang theo bà nội cùng đi.”

Ba Trương không nói gì, vành mắt mẹ Trương bỗng nhiên đỏ lên.

Trương Tiểu Dã thận trọng đem bức ảnh bỏ vào túi, mở cửa, nhìn Lưu Huy nói: “Đi.”

Lưu Huy nói: “Tiểu Dã em đừng như vậy.”

Trương Kinh gọi: “Trương Tiểu Dã em nháo đủ chưa!”

“Mịa nó, tôi nháo cái gì?” Trương Tiểu Dã nói, “Không phải các người muốn tôi đi sao? Đi thì đi chứ. Dù sao các người vẫn luôn như vậy, không muốn thì đem ta quăng một bên, không phải như vậy sao, khi còn bé không quan tâm tôi, đem tôi vứt cho bà nội, chờ đến khi tôi lên trung học cơ sở, tâm huyết dâng trào liền mặc kệ tôi có nguyện ý hay không, kiên quyết lời tôi từ nông thôn lên đây.”

“Đó là vì muốn tốt cho mày.” Trương ba ba nói, “Trên này đi học so với dưới nhà bà nội tốt hơn nhiều.”

“Ô a, đợi mười mấy năm mới nhớ tới vì muốn tốt cho tôi, thật ghê tởm.” Trương Tiểu Dã cười gằn, “Tôi cũng nghĩ các người muốn tốt cho tôi, khi còn bé mặc kệ tôi là vì tốt cho tôi, lớn rồi tùy tiện đem tôi nuôi là vì muốn tốt cho tôi, bà nội qua đời gạt tôi là vì muốn tốt cho tôi, bây giờ thật vất vả yêu một người, muốn sống với người ấy thì các người nhất quyết không đồng ý cũng là vì muốn tốt cho tôi.”

Mẹ Trương che mặt rơi nước mắt, ba Trương thở hổn hển, chậm rãi thả lọ hoa trong tay xuống.

“Tôi nghĩ các người là cha là mẹ của tôi, ít nhất vẫn yêu tôi.” Trương Tiểu Dã dừng một chút, cười lạnh, “Nhưng mà các người tùy tiện tiện có thể nói không cần đứa con trai này, xem ra, tôi đã tưởng tượng nhiều quá rồi.”

“Trương Tiểu Dã, ” Trương Kinh nói, “Nếu như bà nội còn sống, bà cũng sẽ không đồng ý em và một nam nhân ở chung với nhau.”

“Thúi lắm!” Trương Tiểu Dã nói, “Ít nhất bà nội sẽ tìm hiểu xem tôi nghĩ gì, không giống các người không phân biệt tốt xấu liền phản đối như vậy, mặc kệ tôi nghĩ gì, tùy tiện tiện liền đem ý nghĩ của chính mình áp đặt lên người tôi, nói là vì muốn tốt cho tôi, dù sao trong lòng các người luôn tự tưởng tượng ra cái được gọi là “nhi tử” tốt kia, con trai các người trong hiện thực, các người cần gì?”

Trương Tiểu Dã nói thật dài, lần đầu tiên thực sự bùng phát, oán hận chất chứa trong lòng một hơi toàn bộ phun ra ngoài.

Trong phòng yên tĩnh đến nỗi tiếng kim đồng hồ đều có thể nghe thấy.

Trương Tiểu Dã kéo Lưu Huy đi ra ngoài, ra cửa xong lập tức đóng cửa.

Lưu Huy thở dài, đỡ lấy cánh cửa, nhìn Trương Tiểu Dã nói: “Anh đi về trước, Em vào trong nhà cùng mọi người hảo hảo nói một chút.”

Trương Tiểu Dã mặt không hề cảm xúc: “Không có gì để nói!”

“Dù thế nào thì họ cũng là ba mẹ của em.” Lưu Huy nói, “Cũng chỉ vì muốn tốt cho em mà thôi.”

“Từ khi còn bé, em đã cảm giác không ai cần mình, cha không thân (mật), mẹ thì mặc kệ...” Trương Tiểu Dã còn muốn nói nữa, nhưng lại nói không được, cắn môi nghiến đầu đi không lên tiếng.

Cho dù sau đó được cha mẹ nhận nuôi, trong lòng vẫn vô cùng bất an, đã vứt bỏ lâu như vậy rồi, nói không chừng sau này sẽ vứt tới xó xỉnh nào đó rồi mặc kệ.

Cho nên lúc nào cũng muốn đi tìm bà nội.

Trong lòng tiểu hài tử, vứt bỏ sớm hay muộn đều như nhau, không bằng chiều chiều ở bên cạnh bà nội bình yên mà sống.

Chỉ có điều tên gốc này vừa quật cường vừa mạnh mẽ, sẽ không đem sợ hãi cùng yếu đuối của mình phơi bày ra ngoài.

Thời điểm bà nội qua đời, Trương Tiểu Dã vô cùng suy sụp. Dem theo túi du lịch không biết lang thang về nơi nào, theo bản năng chạy tới bên người Lưu Huy tìm kiếm sự an ủi.

Nói cho cùng, mèo rừng nhỏ vẫn là sinh vật không có cảm giác an toàn.

Cho dù đến bây giờ, rõ ràng đã trưởng thành rồi, rõ ràng cũng đã nghĩ thông suốt rất nhiều chuyện, lời khó nghe cũng nhẫn nhịn được, nhưng lại chỉ vì một câu “Không muốn có đứa con trai như mày” mà khoét sâu vết thương.

Lưu Huy nói: “Trở về cùng ba mẹ hảo hảo nói chuyện một chút đi.”

Ánh mắt của ba người trong phòng khách đồng loạt nhìn sang.

“Nói cái gì?” Trương Tiểu Dã nói, “Không nói chuyện cùng bọn họ.”

Lưu Huy loan khóe miệng nhìn Trương Tiểu Dã, ngoài miệng thì lạnh lùng, biểu tình cũng rất hung ác, nhìn rất không để ý, thế nhưng cậu cũng biết mọi người trong nhà đều sợ cậu sau này sẽ cực khổ, nếu không sao lại dễ dàng đứng yên chịu bị mình chặn lại ở cánh cửa.

Rõ ràng là hi vọng người trong nhà tiếp nhận, nhưng lại muốn cây mạnh khiến người trong nhà xuống nước tìm cậu.

Lưu Huy nghiêng mặt sang bên hôn lên khóe miệng Trương Tiểu Dã: “Ngoan.”

“Ngoan cái rắm, ” Trương Tiểu Dã tức giận chùi miệng gào, “Anh chán ghét chết thôi, lúc này mà còn buồn nôn cái gì!”

Lưu Huy nói: “Anh thế nhưng không nở nhìn thấy em giống như anh ba năm không dám về nhà.”

Trương Tiểu Dã liền không lên tiếng nữa, biểu tình cũng rõ ràng buông lỏng.

Trong phòng khách, mẹ Trương nhẹ giọng kêu lên: “Tiểu Dã...”

Trương Tiểu Dã hơi nghiêng đầu muốn nhìn xem.

“Em trở về đi thôi.” Lưu Huy đem cậu đẩy vào trong phòng, “Trên đời này có chuyện gì mà không giải quyết được.”

Trương Tiểu Dã nhìn hẩn chăm chăm.

Lưu Huy cười, thấp giọng ghé vào lỗ tai cậu nói: “Nếu bọn họ còn không chấp nhận, hai ta liền chạy trốn đi.”

Trương Tiểu Dã gãi gãi tóc, nhìn Lưu Huy, cúi đầu suy nghĩ một chút, bỗng nhiên mỉm cười, hai tay đút vào túi quần bò, nghiêng người sang nói bên tai Lưu Huy: “Anh cứ xem đi, trên thế giới này không chuyện gì mà em không giải quyết được.”

Lưu Huy có chút sững sờ, Trương Tiểu Dã hướng hẳn cười, vươn tay trái ra, ở góc độ mọi người không nhìn thấy, dựng thẳng lên ngón tay cái, sau đó đóng cửa lại.

Lưu Huy đứng ngoài cửa suy nghĩ một chút, cũng cười.

Có chuyện gì khó khăn đâu, Lưu Huy nghĩ, chỉ cần hai người bọn họ luôn bên nhau, còn gì đáng sợ nữa.

GH: edit chương này mệt lắm a

~~. Còn một chương nữa thôi, cố lên T_____T

hôm nay mệt quá, vừa biết điểm thi đại học, nói vui cũng rất vui, nói thất vọng cũng có chút thất vọng. nhưng mà qua rồi, kệ đi!

lười nên chưa đọc lại để check lỗi chính tả, hôm sau sẽ check ^^

Cơ mà có ai thấy chương này SẼN SỬA như ta không >”

23. Chương 23

Mẹ Trương liên tục lau nước mắt, Trương Kinh ở bên cạnh ôm lấy bà vai bà: “Mẹ, mẹ đừng khóc.”

Trương Tiểu Dã chậm rãi đi đến trước mặt mẹ Trương, kéo dài âm thanh kêu một tiếng: “Mẹ ~~ ”

“Cậu đừng gọi tôi là mẹ, ” Mẹ Trương tiếp nhận khăn giấy Trương Kinh đưa tới, “Cậu căn bản cũng chưa từng coi tôi là mẹ cậu, trong lòng cậu ngoại trừ bà nội cậu ra, ai cũng không có.”

“Sao có thể a.” Trương Tiểu Dã cọt nhả đặt mông ngồi xuống ghế salông, ôm cánh tay của mẹ Trương nói, “Trong lòng con còn có Lưu Huy mà.”

Mẹ Trương tức giận quay đầu đi.

Trương Tiểu Dã liền cười hắc hắc: “Mẹ, kỳ thực con rất thích mẹ.”

“Tôi không thích cậu.” Mẹ Trương nói, “Cậu tránh xa chút, tôi nhìn thấy cậu là đau lòng.”

Trương Tiểu Dã ” nha ” một tiếng, nói: “Vây cũng tốt.” Đứng lên, hai tay đút bên trong túi quần, thô bỉ hướng trong phòng đi, khi đã vào phòng, lại như nhớ tới chuyện gì, thân thể lười chuyển động, lùi lại hai bước, ngẩng mặt quay lại, thò đầu ra, nhìn ba Trương nói: “Cha, kỳ thực con cũng rất thích người.”

Ba Trương yên lặng ngồi trên băng ghế nhỏ ở phòng khách hút thuốc. Từ khi lần trước ông ấy hút thuốc trên ghế salông đã vô tình đốt vài chỗ, mẹ Trương liền đặt ra quy định, không được ngồi trên ghế salông hút thuốc. Nghe thấy Trương Tiểu Dã nói chuyện, trềnh mắt lườm cậu một cái, sau đó cúi đầu tiếp tục hút.

“Thật sao...” Trương Kinh nói, “Xem bộ dạng ai cũng yêu thích của nó như vậy, nghĩa là hoàn toàn không thích chúng ta!”

Trương Tiểu Dã đối bọn họ cười hì hì, đóng lại cánh cửa căn phòng mình.

Tên ngọc không có lương tâm ở trên giường vui vẻ đắp chăn, dường như không có chuyện mà ngủ thẳng cẳng đến tận nửa đêm, rồi mơ mơ màng màng bò dậy đi toilet.

Cửa phòng ngủ khép hờ, màu vàng của đèn giường chiếu sáng lại đây. Xuyên qua khe cửa, giọng nói truyền đến lúc ẩn lúc hiện.

Trương Tiểu Dã rón rén đi tới, nghiêng lỗ tai nghe trộm.

“Đều là lại ông, ” mẹ Trương nói, “Vốn dĩ tôi đã nói đem đứa nhỏ này nuôi bên người, ông lại cố chấp không cho.”

“Kia, mấy năm đó không phải nhà nước bắt thực hiện nghiêm túc kế hoạch hoá gia đình sao?” Ba Trương nói, “Tôi có thể có biện pháp gì.”

“Ông thấy mỗi lần nó làm vậy, tôi đều đánh nó.” mẹ Trương nói, “Kỳ thực, tôi cũng cảm thấy đứa nhỏ này thật đáng thương, nếu cứ ở bên chúng ta, có lẽ sẽ không thành ra như vậy.”

Trương Tiểu Dã nghĩ, chuyện này cùng chuyện sống bên cạnh mọi người thì có quan hệ gì, cũng không phải sống trong thành phố sẽ không trở thành đồng tính luyến ái.

Ba Trương hỏi: “Vậy làm thế nào...”

Mẹ Trương nói: “Bây giờ còn có thể trách ai, dù sao cũng là con trai của chúng ta, ông có thể thật sự không cần nó sao?”

Trong bóng tối Trương Tiểu Dã quỷ dị nở nụ cười, còn muốn tiếp tục nghe trộm, đầu đã bị ai đó gõ một cái.

Trương Kinh ở sau lưng hỏi: “Hơn nửa đêm, em lén lén lút lút ở đây làm gì vậy.”

Sau đó, cửa phòng ngủ bị ba Trương mở ra, việc nghe trộm của Trương Tiểu Dã bị phơi bày, đơn giản nghênh ngang đi vào, ở trên đệm ngã xuống nằm.

“Dù sao thì cũng như vậy rồi.” Trương Tiểu Dã vừa nhắm mắt lại, oanh oanh liệt liệt nói, “Nếu trong lòng các người còn tức giận thì cứ lôi con ra đánh một trận đi, dù gì đi nữa con cũng đã quyết tâm.”

Mẹ Trương lôi cậu: “Đứa nhỏ này, con tại sao thành ra như vậy?”

Trương Kinh nói: “Nhìn bộ dáng của nó đi.”

Ba Trương nhìn Trương Tiểu Dã, bỗng nhiên nở nụ cười.

...

Thoắt cái đã đến tết, toàn bộ đường phố đều trang trí lộng lẫy. Việc kinh doanh được đà tăng giá, đánh gãy những cổ gắng bình ổn thị trường, ngay cả vài nhà trọ cũng bởi vì một số nguyên nhân vô căn cứ mà hét giá phòng đặc biệt dành cho tình nhân trong ngày đầu năm.

Trước sân nhà trọ, những cô bé nhỏ xíu xào bàn tán: “A, hai người vừa nãy trong là nam hết sao?”

“Thật là hiếm thấy, hay người con trai thì xảy ra chuyện gì? Này, đừng nhìn chằm chằm họ như vậy.”

Ở phòng tắm, Lưu Huy đang rửa ráy, thế nhưng tiếng nước róc rách vẫn không che lấp được giọng nói oán giận của Trương Tiểu Dã trong phòng.

“Anh nói tại sao cha em lại cố chấp như vậy, hai người bọn họ đã nói như thế rồi, không phải đã bình yên rồi sao, em cũng tùy tiện nói khách khí với ông ấy một chút, ông ấy cũng khách khí với em một chút là được rồi, tại sao còn thật sự đánh em a!” Người kia đau đớn hít hít không khí, “Đau chết mất.”

Lưu Huy thậm chí không cần cố gắng suy nghĩ, trong đầu đã có thể hiện ra biểu tình và hành động của Trương Tiểu Dã khi bị đánh tới tấp.

” phần phạt ” cửa phòng tắm mở ra, Trương Tiểu Dã toàn thân trần trụi, không chút cảm giác thẹn thùng chạy đến, hai tay chống nạnh nhìn Lưu Huy cười *** đàng: “Tiên sinh, có muốn mát sa hay không.”

Khóe miệng cậu còn dán băng cá nhân, cười *** đàng nhưng bộ dạng lại chẳng hài hước.

Lưu Huy nhìn băng cá nhân: “Mát sa thời nay là phải “trượt” tay đi khắp nơi nha.”

“Em “trượt” cho anh, anh lại không “trượt” cho em thì thật không công bằng.” Trương Tiểu Dã hừ hừ cười, thò tay kéo lấy cổ Lưu Huy xuống, gặm.

Gặm được hai cái, độ nhiên lại suýt xoa hít một hơi, ôm chặt khóe miệng mắng: “Phiền phức chết đi được.”

Lưu Huy nhìn khóe miệng cậu đều là từng mảng xanh tím, không thể nói được nên đau lòng hay là buồn cười, nghiêng mặt sang bên, nhanh chóng hôn qua, Trương Tiểu Dã nhiệt tình như lửa chào đón.

Hai người từ phòng tắm lăn tới trên giường, đem tất cả “tài nguyên” của nhà trọ khai thác vô cùng triệt để.

Hư hỏng cả ngày, phóng túng đến tận lúc trời tối, đói bụng không chịu được mới ra khỏi cánh cửa nhà trọ. Bảy tám giờ, chính là lúc trên đường phố náo nhiệt nhất, ăn chơi trác táng, người đi đường rộn rộn ràng ràng, biển quảng cáo của những cửa hàng trên phố màu sắc sặc sỡ.

Hai người đi tìm nhà hàng ăn chút gì đó, Trương Tiểu Dã lại ngại ở trong đó đông người, chật chội đến hoảng loạn, ăn xong lập tức chạy ra ngoài cửa chờ Lưu Huy.

Thời điểm Lưu Huy đi ra, Trương Tiểu Dã đang đứng ở cửa một cửa điện tử nhìn những tivi nhỏ người ta để bên ngoài.

Trên màn hình là một buổi biểu diễn, ca sĩ đang cầm micro đứng trên sân khấu ca hát là Đặng Lệ Quân.

Nếu như không gặp được người /
tôi sẽ sống ở nơi nào /
trải qua ngày tháng ra sao /
nhân sinh có hay không muốn quý trọng /
có lẽ nhận thức một người nào đó /
trải qua cuộc sống bình thường /
không biết có thể hay không /
cũng có ái tình ngọt như mật...

Lưu Huy đi tới, vỗ bả vai cậu, Trương Tiểu Dã nói: “Em cứ nghĩ là con gái hát, không ngờ là nam...”

Lưu Huy nói: “Nhóm nhạc này gần đây rất nổi tiếng, có thể bắt đầu ca hát cũng thật không dễ dàng.”

Trương Tiểu Dã mắt không chớp nhìn ti vi: “Hát rất dễ nghe.”

Mặc cho thời gian vô tình trôi mau /
tôi chỉ quan tâm đến người /
cam tâm tình nguyện cảm hoá hơi thở của người /
cuộc sống nhân sinh có thể có được tri kỷ /
mất đi sinh mạng, sức mạnh cũng không tiếc...

Trương Tiểu Dã đứng ở trên đường lấy ra áo ấm, dù sao cũng là trời đông giá rét, khí trời có chút lạnh, Lưu Huy nói: “Kéo dây kéo lên.”

Trương Tiểu Dã nói: “Kéo lên nhìn rất ngốc.”

Lưu Huy trừng cậu, kéo dây kéo áo ấm của cậu lên. Trương Tiểu Dã bĩu môi, không lên tiếng.

Nắm lấy bàn tay lạnh băng, Lưu Huy lại hỏi: “Em tại sao lại không mang theo găng tay.”

Trương Tiểu Dã nói: “Con gái mới đeo cái đó.”

Lưu Huy thở dài, giơ tay nắm luôn bàn tay kia của gia khảo.

Mặt Trương Tiểu Dã có chút đỏ “Anh càng ngày càng giống một ông chú.”

“Anh lớn lên giống ông chú thì em thế nào?” Lưu Huy hỏi.

Thanh âm ca sĩ trong ti vi vẫn không kết thúc.

Cho nên tôi van cầu người /
đừng để tôi phải rời xa người /
trừ người ra,

tôi không thể cảm nhận được tình yêu...

Viễn mắt Trương Tiểu Dã bỗng nhiên có chút nóng nóng, sống mũi cũng chua lên.

Mặc cho thời gian vô tình trôi mau /

tôi chỉ quan tâm đến người /

cam tâm tình nguyện cảm hoá hơi thở của người /

Trương Tiểu Dã nghĩ, âm nhạc thực sự dễ dàng chi phối cảm xúc con người, bài hát này tuyệt đối là hát để phá hoại.

Nếu không tại sao rõ ràng đang hạnh phúc muốn chết, trong lòng đột nhiên chua xót như vậy.

“Còn có thể làm thế nào, vậy thì cùng nhau trở thành những ông chú.” Trương Tiểu Dã quay đầu cười, “Ai bảo em yêu anh, yêu đến chết đi sống lại như vậy.”

Ngay cả ánh mắt cậu cũng vì cười mà cong lên, dịu dàng như những ánh sao trên trời. Lưu Huy thấy vậy cũng không nhịn được, cười rộ lên, thò tay vò đầu của cậu, người kia ngoài miệng nói “Đừng vò đừng vò, chán ghét chết thôi.” Nhưng lại đứng yên không di chuyển, cũng không chạy, để tay Lưu Huy vò loạn tóc.

Tên ngốc này, từ nhỏ đã là như vậy, Lưu Huy nghĩ, từ nhỏ đã như vậy, ở bên cạnh mình xua xua đuổi đuổi, như chán ghét mình, nhưng rồi không tự chủ lộ ra bộ dáng yêu mến.

Thời điểm đó, Trương Tiểu Dã còn quá nhỏ, thậm chí còn không hiểu thế nào mới có thể biểu đạt tình cảm bản thân với người khác.

Cho nên, chính mình vẫn luôn không phát hiện, vẫn luôn không phát hiện. Thằng nhóc luôn lộ ra biểu tình thiếu kiên nhẫn, hồn nhiên vô tư, lại yêu mình.

Trương Tiểu Dã đột nhiên không cười nữa, cúi đầu dùng tay dụi mắt: “Nha, hạt cát bay vào.”

Tên ngốc này quả nhiên giống như con mèo hoang, đối với người ngoài thì cảnh giác tặc mao, nhưng một khi được nuôi dưỡng, sẽ một mực trung thành.

Lưu Huy cười cười, nắm tay Trương Tiểu Dã đi về phía trước.

May mà, cuối cùng cũng tìm được gia khóa này...

Lưu Huy đi ở phía trước, Trương Tiểu Dã ở sau cúi đầu dụi mắt.

May mà, thích...

May là... Không sai lắm...

Xa xa có người bày ra pháo hoa bắn ầm ầm.

“A, anh nhớ ra rồi.” Lưu Huy không quay đầu lại, nói, “Đêm nay là giao thừa a.”

Trương Tiểu Dã sờ sờ mũi, âm thanh có chút khàn: “Sớm biết thế lúc này đã ăn sủi cảo.”

“Cha mẹ anh nói muốn nhìn em một chút.” Lưu Huy nói, “Chờ đến năm sau, đến nhà anh một chút đi.”

“Vậy sẽ giới thiệu thế nào.” Trương Tiểu Dã xoa mũi hỏi, “Nói em là con của con trai bọn họ?”

“Nghe cũng được đó.” Lưu Huy hơi cười rộ lên: “Tùy em nói thế nào cũng được.”

Trương Tiểu Dã trầm mặc một hồi, bỗng nhiên cong lên khóe miệng, phát ra âm thanh khả khả cười khúc khích.

Hai người con trai tay trong tay đi, thỉnh thoảng sẽ nhận được ánh mắt kỳ quái của người qua đường.

Nhưng như vậy thì có sao đâu, Lưu Huy nghĩ, đã quyết định nuôi dưỡng, thì móng vuốt trong tay này, hẳn sẽ không bao giờ buông ra.

Xa xa, tiếng pháo nổ rung trời, khói hoa xông thẳng lên cao, bung ra những đóa hoa sắc sỡ.

Lưu Huy nắm chặt móng vuốt của con mèo rừng nhỏ, dẫn gia khóa kia đi dạo trên đường.

Thật tốt, năm mới, niềm vui mới.

-HOÀN CHÍNH VĂN-

24. Chương 24: Phiên Ngoại

Người trong thôn đều biết Trương lão thái thái yêu thương cháu trai đến tận tâm can, ngậm vào trong miệng sợ tan chảy, nâng ở trong tay sợ bị rơi mất.

Trương Tiểu Dã từ nhỏ đã nghịch ngợm, lầy trộm trứng trên tổ chim, leo cây lội sông, loi nhoi giống như một con khỉ.

Trương Tiểu Dã đánh nhau với trẻ con trong thôn, bị mẹ của đứa nhỏ kia chạy đến tận nhà mắng.

Trương lão thái thái vừa tiếp đón người đó, vừa hỏi Trương Tiểu Dã: “Con giải thích đi chứ, tại sao con đánh người ta?”

Trương Tiểu Dã giương cổ, không muốn xin lỗi: “Nó chửi con không có cha dạy mẹ nuôi!”

Trương lão thái thái nổi giận, chống nạnh chửi hai mẹ con nhà kia.

Trương lão thái thái khi còn trẻ là người phát ngôn đại diện cho làng, lúc mắng chửi không nói lời thô tục, nhưng có thể mắng khiến người ta không còn chút sức lực cãi lại.

“Tiểu Dã, những ai nói với con như vậy thì nói cho bà nội nghe.” Lão thái thái vuốt đầu Trương Tiểu Dã, “Bà nội sẽ lấy lại công đạo cho con, cha con mẹ con đều vô cùng yêu thương con.”

Trương Tiểu Dã cúi đầu, dạ một tiếng, sau đó ôm lão thái thái nói: “Bà nội, trừ người ra, ai con cũng không cần.”

Trương lão thái thái đau lòng nhìn cậu, ngồi xuống ôm khuôn mặt nhỏ nhắn, hôn lấy hôn để.

Ba Trương và mẹ Trương đến, từ trong thành phố mang về rất nhiều thứ, chất thành một đống ở trên giường.

Trương Tiểu Dã nằm trong phòng, từ cửa sổ nhìn ra xung quanh.

Quần áo, đồ chơi, đồ ăn vặt. Màu sắc rực rỡ, rất mới mẻ, cũng rất dễ nhìn.

“Tiểu Dã, lại đây nào.” Mẹ Trương cầm lấy chân trong tay gọi cậu đến.

“Tiểu Dã, lại đây.” Ba Trương cầm lấy một túi thịt bò vậy vậy, “Cho con ăn này.”

Trương Tiểu Dã vẫn như cũ, tay cầm chặt khung cửa, một mắt đen láy chớp chớp nhìn bọn họ.

Ba Trương và mẹ Trương liếc mắt nhìn nhau, rồi thả tay xuống. Một năm chỉ gặp mặt vài lần, Trương Tiểu Dã lúc còn nhỏ nhìn thấy bọn họ còn có chút cao hứng chạy tới, ôm đùi bọn họ gọi ba, gọi mẹ. Thế nhưng bây giờ đã lớn hơn, đối với việc ba mẹ đến thăm lại bày ra thái độ xa cách, càng ngày càng lạnh nhạt với bọn họ.

“Tiểu Dã.” Bà nội Trương Tiểu Dã thay đổi bầu không khí lúng túng, “Ghé thăm con một chút, ba mẹ con đã mua rất nhiều quần áo cho con, lần sau đi ra ngoài chơi với bạn bè nhớ mặc vào nhé.”

Trương Tiểu Dã vẫn không nhúc nhích.

Ba Trương cầm quần áo mới đi tới, ngồi xổm trước mặt Trương Tiểu Dã: “Tiểu Dã, mặc vào thử xem?”

Trương Tiểu Dã nhìn ba cậu, bỗng nhiên mở miệng: “Các người tại sao lại không cần tôi?”

Giọng trẻ con non nớt, thanh thanh, giòn giòn, mang theo chút quật cường mãnh liệt, và bất mãn.

Nhìn vẻ mặt bối rối của con trai, con dâu, Trương lão thái thái lớn tiếng gọi: “Tiểu Dã!”

Trương Tiểu Dã liếc mắt nhìn bọn họ một cái, quay người chạy.

Trong phòng bỗng nhiên yên tĩnh lại. Nửa ngày, mẹ Trương mới cười cười, nói: “Mẹ, Tiểu Dã sau khi tốt nghiệp tiểu học, lúc đó chúng con định sẽ đem nó đón về thành phố để học trung học cơ sở, trên kia chất lương dạy học rất tiên tiến, với sự trưởng thành của Tiểu Dã sau này cũng tốt.”

Trương lão thái thái sững sốt rất lâu, sau đó gật gật đầu.

Mùa hè, thời tiết nóng nực, những trẻ con trong thôn hàng ngày rủ nhau đi ra sông tắm. Trương Tiểu Dã ăn xong cơm tối lập tức muốn chạy ra bên ngoài, Trương lão thái thái gọi: “Không cho đi chơi ở sông!”

Trương Tiểu Dã cũng bướng bỉnh chạy ra ngoài, lớn tiếng nói rằng sẽ không sao đâu.

Trương lão thái thái mang theo kiếng, ngồi ở chỗ để giày trước cửa.

Ánh sáng hoàng hôn rất mờ, Trương lão thái thái định đứng lên, chuẩn bị đi vào trong phòng, bỗng nhiên nghe thấy từ xa xa có người gọi: “Có thằng nhỏ nào đó rơi xuống sông rồi!”

Những người dân ở nông thôn bắt đầu chạy ra bờ sông, có người nói với Trương lão thái thái: “Tôi vừa này thấy Tiểu Dã của bà ở ngoài sông.”

Lão thái thái trong lòng lạnh run, bỏ lại những đồ vật trong tay lập tức chạy đến sông.

Trên bờ sông, một đám người đã đứng đó, trước mắt Trương lão thái thái từng chút biến thành màu đen, gần như sắp ngất đi, lão đảo chen vào.

Đứa nhỏ bị chìm trong nước đã được cứu lên, bác sĩ trong thôn lập tức cấp cứu.

Không phải Trương Tiểu Dã.

Lão thái thái quay đầu gọi: “Tiểu Dã! Tiểu Dã! Trương Tiểu Dã!”

Một tiểu gia khỏa ướt nhẹp, thò đầu ra giữ đám người: “Bà nội?”

Trong tay Trương Tiểu Dã cầm theo quần áo, tóc tai còn ẩm ướt, vừa nhìn đã biết mới từ dưới sông trèo lên.

Trương lão thái thái tức giận, lôi cậu đi, tiện tay bẻ một nhánh cây, quất cậu.

Trương Tiểu Dã vừa trốn vừa gọi: “Vì sao đánh con, bà nội, người phải nói để con sửa chứ.”

Đứa nhỏ vô tư, không biết trong lòng người lớn lo lắng, Trương lão thái thái ném cành cây trong tay xuống, xoay người rời đi.

Trương Tiểu Dã đuổi theo: “Bà nội, bà nội, tại sao người khóc vậy.”

Lão thái thái nói: “Ta tức giận thằng nhóc không nghe lời như con.”

Trương Tiểu Dã hốt hoảng kéo kéo ống tay áo của bà lão, bị bỏ rơi.

Phía sau lại không vang lên âm thanh nữa, tiếng bước chân đuổi theo cũng không có.

Trương lão thái thái đi được vài bước, quay đầu lại xem, Trương Tiểu Dã đứng tại chỗ, vành mắt ửng đỏ nhìn bên này.

Bầu trời bị tà dương nhuộm thành một mảnh vàng óng ánh, hai bên đường làng ở nông thôn xanh xanh đỏ đỏ, nắng chiều tầng tầng lớp lớp chiếu xuống, cái bóng của đứa bé kia bị kéo ra vô cùng dài.

“Bà nội...” Trương Tiểu Dã bỗng nhiên khóc lên, “Người không thể không ăn con...”

Trương lão thái thái lau mắt, đứa bé kia lập tức một đường khóc lóc chạy tới, nhào đầu vào trong ***g ngực bà lão.

“Bà nội con sai rồi...” Trương Tiểu Dã khóc, âm thanh đứt quãng, “Người đừng không cần con... Người phải nuôi con... Khi lớn lên rồi, con sẽ mua cho người căn phòng lớn... Con mãi mãi bên cạnh người... Con sẽ không hư hỏng nữa... Người đừng không cần con...”

“Thằng nhỏ ngốc này.” Nước mắt Trương lão thái thái đầm đìa, hòa lẫn vào nước mắt trên mặt Trương Tiểu Dã, “Bà sao có thể không cần con được.”

...

...

“Con sẽ có tiền đồ... Con sẽ rất hiểu chuyện... Con sẽ trở thành người thành công, bà muốn cái gì cháu đều sẽ mua cho người, cho nên, bà nội, người phải đợi, đợi đến khi cháu quay về, lúc đó cháu sẽ mãi mãi ở bên cạnh người, không bao người rời xa nữa.”

Thời điểm Trương Tiểu Dã bị ba mẹ đưa về thành phố sống, níu kéo bà lão không buông tay, trong miệng vẫn lặp đi lặp lại những câu nói như vậy.

Vật đổi sao dời, cháu muốn phụng dưỡng mà bà không đợi.

Nhưng mà cho dù bà đã ra đi, hồi ức cũng sẽ nói cho bà biết, cậu đã từng rất yêu bà.

“Bà nội, con đã tốt nghiệp đại học, cũng tìm được công việc rồi.” Thanh niên nhìn những dòng chữ trên bia mộ mỉm cười, “Bà xem đi, cháu bây giờ nhìn cũng rất giống người lớn.” Nói nói, bỗng nhiên nhăn nhó một chút: “Bà nội... Con dẫn theo người con thích đến thăm người, kỳ thực chúng con đã sống với nhau nhiều năm rồi, thế nhưng lúc trước luôn sợ sẽ dọa người.”

Trương Tiểu Dã quay đầu, nhìn người ở bên cạnh nói: “Lại đây cùng bà nội nói chuyện nào.”

Lưu Huy thận trọng nghiêng mình nói với bia mộ: “Bà nội, con sẽ hảo hảo đối xử Tiểu Dã.”

Trương Tiểu Dã vừa vô cùng hạnh phúc, lại vừa như cũ không chịu thua nói theo: “Bà nội, con cũng sẽ hảo hảo đối xử với anh ấy.”

Lưu Huy cười cười.

Trương Tiểu Dã ngồi xổm xuống, nhìn bia mộ của bà nội: “Bà nội, con hiện tại sống rất tốt, không còn nghịch ngợm như hồi nhỏ nữa, công việc cũng rất thuận lợi, đồng nghiệp lại thân thiện, con không có khả năng thực hiện lời nói khi còn bé: mua cho người toàn bộ trái đất này, bất quá con cũng sẽ từng bước từng bước tiếp tục tiến tới, ít nhất có thể phấn đấu trở thành người thông minh đi khả khả... Ba mẹ đôi lúc còn bất mãn với quan hệ của con và Lưu Huy, nhưng bây giờ dù sao cũng đã dần dần trở thành thói quen rồi, sớm muộn có một ngày, bọn họ sẽ thực sự chấp nhận chúng con, mọi việc đều thuận lợi...” Trương Tiểu Dã hít sâu một hơi, “Bà nội, nhìn thấy con bây giờ hạnh phúc như vậy, người cũng sẽ vui vòng đi.”

Tấm hình của bà lão trên bia đá cười hiền lành, sống mũi Trương Tiểu Dã bỗng nhiên đau xót nói không ra lời.

Lưu Huy vò tóc của cậu: “Sau này anh cùng em đến thăm bà nội.”

Khóe miệng Trương Tiểu Dã uốn cong, nở nụ cười.

Trên thế giới này, có hơn 6 tỉ người, có người xa lạ ở trên đường va chạm nhẹ cũng sẽ không quay đầu lại, có người hi hi ha ha vui vẻ đùa giỡn với bạn bè, có ngày xưa thao thao bất tuyệt, đem trái tim mình trao cho người mình yêu thương, có thể vẫn sẽ mãi mãi làm bạn bên cạnh người mình yêu.

....

Sẽ có người yêu bạn.

Cũng sẽ không còn lẻ loi nữa.

Cũng không cô đơn.

-TOÀN VĂN HOÀN-

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/phi-hoan-tuong-tu>